

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΟΥ

ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΟΓΟΝΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΚΤΙΤΟΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΜΟΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΕΠΙ ΗΓΟΥΜΕΝΕΙΑΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΤΥΠΟΙΣ Α. Β. Ε. «ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΘΕ»

(Ι. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΟΥ)

ΕΚΔΟΚΤΗΘΕΤΕ 2 ΑΘΗΝΑΙ 1929

Ἡ Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν.

ΤΗ, ΥΠΕΡΑΓΝΩ, ΕΦΟΡΩ, ΚΑΙ ΠΟΛΙΟΥΧΩ, ΤΟΥ ΑΓΙΩΝΥΜΟΥ
 ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ, ΥΠΕΡΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ, ΔΕΣΠΟΙΝΗ, ΗΜΩΝ
 ΘΕΟΤΟΚΩ ΑΦΙΕΡΟΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ
 Η ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΛΟΥ ΜΟΝΗ

ΠΡΩΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗ ΚΣΤ'. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Μετά τὸν προοιμιακὸν τὸ Κύριε ἐκέκραξα. Ἐβάλλομεν τῆς ἑορτῆς
καὶ δ'. τῶν Δώρων τέσσαρα, εἰς ὅκτω.

(Εἰ τυχὸι ἐν Κυριαῇ· μετὰ τὸν προοιμιακὸν καὶ τὸ κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου,
λέγε ἀναστάσιμα δ'. τῆς ἑορτ. γ'. καὶ τὼν δώρων γ'.)

Ἦχος δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, τὸ παρὸν Μυστήριον ἐκδη-
λοῦμενοι, τὸ μεσότειχον τοῦ φραγμοῦ διαλέλυται, ἡ φλο-
γίνη ῥομφαία τὰ νῶτα δίδωσι καὶ τὰ χερουδία παραχωρεῖ τοῦ
ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ γὰρ τοῦ παραδείσου τῆς τροφῆς μεταλαμβά-
νω, οὐ προεξεβλήθην διὰ τῆς παρακοῆς· ἡ γὰρ ἀπαράλλακτος
εἰκὼν τοῦ πατρὸς, ὁ χαρακτήρ τῆς ἀϊδιότητος αὐτοῦ, μορφὴν
δούλου λαμβάνει, ἐξ ἀπειρογάμου μητρὸς προσελθὼν, οὐ τρο-
πὴν ὑπομείνας· ὁ γὰρ ἦν διέμεινε θεὸς ὢν ἀληθινός, καὶ ὁ οὐκ
ἦν προσέλαβεν, ἄνθρωπος γενόμενος διὰ φιλανθρωπίαν· αὐτῷ
δοήσωμεν, ὁ τεχθεὶς ἐκ παρθένου Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτὸς

Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου, πε-
φώτισται τὰ σύμπαντα. Ποιμένων γὰρ ἀρχαυλοούντων, καὶ
μάγων προσκυνοούντων, ἀγγέλων ἀνυμνοούντων, ἡρώδης ἐτα-
ράττετο, ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐφάνη, Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ βασιλεία σου Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων,
καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ, ὁ σαρκωθεὶς ἐκ
πνεύματος ἁγίου, καὶ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐνανθρωπή-
σας, φῶς ἡμῖν ἔλαμψε Χριστέ ὁ Θεός ἡ σὴ παρουσία, φῶς ἐκ
φωτὸς τοῦ πατρὸς τὸ ἀπύγασμα, πᾶσαν κτίσιν ἐφείδρυνε, πᾶ-
σα πνοὴ αἰνεῖ σε, τὸν χαρακτήρα τῆς δόξης τοῦ πατρὸς· ὁ ὢν
καὶ πρὸ ὧν, καὶ ἐκλάμψας ἐκ παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ὅτι ὥφθης ἐκ παρθένου ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· ἕκαστον γὰρ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων τὴν εὐχαριστίαν σοι προσάγει· οἱ Ἄγγελοι τὸν ὕμνον, οἱ οὐρανοὶ τὸν ἀστέρα· οἱ μάγοι τὰ δῶρα· οἱ ποιμένες τὸ θαῦμα· ἡ γῆ τὸ σπῆλαιον, ἡ ἔρημος τὴν φάτνην· ἡμεῖς δὲ μητέρα παρθένον· ὁ πρὸ αἰώνων Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἔτερα τῶν τιμίων Δώρων δ'.

ἤχος 6'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς χεῖλεσιν, ἀσπασώμεθα τὰ Θεῖα Δῶρα, σμύρναν καὶ χρυσὸν τε καὶ λίθον, ἃ οἱ βασιλεῖς Περσῶν ἤνεγκον, τῷ ἐν τῷ σπηλαίῳ γεννηθέντι, Δεσπότη, καὶ θασιλεῖ πάσης τῆς κτίσεως, νηπίῳ, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀκατάληπτον, ὑπὲρ ἡμῶν γενομένῳ, ὥπερ ἐν ἀγκάλαις, κρατούμένῳ Μητρὶ, ἰδόντες σὺν φόβῳ, ὡς Θεῷ τῶν ὅλων προσεκύνησαν.

Ποίοις οἱ χοῖκοι ψαύσωμεν τῶν παντίμων Δώρων σου, παλάμεις, οἱ βερυπωμένοι Σῶτερ τοῖς παισίμασι, καὶ μεμολυσμένοι τὰ πανεύσπλα, καὶ ἰάσεις νέμοντα ἀφθόνως, ἡ χάρις αὐτῶν γὰρ πᾶσι θαψιλεύεται, τοῖς πόθῳ τῇ σορῷ αὐτῶν προσπελάζουσιν, καὶ ἀσπάζομένοις πίστει, ὧν τὴν χάριν νέμοις, τοῖς προσπίπτουσιν εὐλαβῶς Χριστὲ θασιλεῦ· ὡς ὧν πολυέλεος.

Δεῦτε ἐν τῇ σορῷ δρόκωμεν, τῶν παντίμων δώρων τοῦ Δεσπότη, καὶ κατασπασώμεθα σήμερον, χρυσὸν λίθον καὶ σμύρναν ἅμα, ἅμετρον πλουτοῦντα εὐωδίαν· ὁ ἄνω χειροῦδ' ἡ γὰρ ὧν ἀπρόσιτος, ὥραθη, νῦν ὡς θρέψας ἐπωλένιον, καὶ Δῶρα δέχεται θέλων, ὃ τὰ πλούσια δῶρα, χαριζόμενος τοῖς πιστοῖς, τοῖς αὐτὸν ὡς Κύριον δοξάζουσι.

Δεῦτε νοητῶς προσφάσωμεν, βηθλεὲμ σεπτῇ ἐν ἣ ἐτέχθη, ὁ Δεσπότης πάντων ποιημάτων, ἐκούσιον δεξάμενος πτωχεῖαν, καὶ ἐν πενιχρᾷ ἀνακλίνεται φάτνη πλουτίζων, ἐπιγνόντας τούτου τὴν θεότητα· καὶ δῶρα, παρὰ τῶν μάγων εἰσδεχόμενον, ὁ ἀνεκδέχης ὑπάρχων, ὧν τὴν χάριν πάντες, ἐντροφῶντες πανευλαβῶς, φωτισμὸν καὶ ῥώσιν ἀπαρῶμεθα.

Δόξα ἤχος πλ. 6'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ὁ σύλλογος, δεῦτε καὶ χορεῖαν στησώμεθα· δεῦτε ἀρυσώμεθα χάριν πλουσίαν ἐκ τῆς παντίμου σοροῦ τῶν πανσεβάστων Θεῶν Δώρων Χριστοῦ, χρυσοῦ, λίθου καὶ σμύρνης, θρύουσι γὰρ τοῖς εὐλαβῶς αὐτὰ προσπύσσοντες, ἰάσεων πελάγη· ὅθεν τῷ πλουτοδότῃ Χριστῷ δοῦν· ὁ δι' ἡμᾶς ἐν σπηλαίῳ τεχθῆναι καταδεξάμενος· καὶ παρὰ Μάγων δῶρα δεχθείς, πολυεὐσπλαγχνε κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν ὁ αὐτὸς

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· σήμερον δέχεται ἡ Βηθλεὲμ, τὸν καθήμενον διὰ παντὸς σὺν πατρί· σήμερον Ἄγγελοι τὸ θρέψας τὸ τεχθέν, θεοπροπῶς δοξολογοῦσι· δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Εὐσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρὸν προκαίμενον ἤχος θαρῶς.

Τὺς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχος

Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δυνάμειν σου.

Στίχος

Καὶ εἶπα νῦν ἡρξάμην, αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου.

Στίχος

Ἐμνήσθην τῶν ἔργων κυρίου.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια ἤχος πλ. α'.

(Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ ἀναστάσιμον ἐν καὶ τὰ τῶν δώρων).

Χαίροις ἀσκητικῶν

Μάγοι ἀνατολῶν βασιλεῖς, τῷ ἐκ παρθένου, βασιλίδος ἐκλάψαντι, ἀπάντων Θεῷ καὶ κτίστῃ, καὶ θασιλεῖ ἀληθεῖ, δῶρα προσκυνοῦντες, προσεκόμισαν· χρυσόν, σμύρναν, λίθον, ὡς Θεῷ πάντων πέλοντι, καὶ θασιλεῖτε, τῶν αἰώνων καὶ

ἄρχοντι, καὶ ὡς μέλλοντι, ἀποθνήσκειν δι' ἄφατον, ἄκραν τε συγκατάδικσιν, καὶ σώσαι τὸν ἄνθρωπον, ἐκ τῆς πικρᾶς τυραννίδος, τοῦ θρονοκτόνου ἀνοίξει τε, Ἐδὲμ τὴν κλεισθεῖσαν, καὶ θραβεῦσαι σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχος

Βασιλεῖς ἀράδων καὶ σαθεῖς δῶρα προσάξουσιν.

Λόγοις τοῦ θαλάμου οἱ σοφοί, ἀκολουθοῦντες, οἱ τρεῖς μάγοι ὡς εἶδοσαν, ἄστέρων λαμπρὸν ἐν ὕψει, τοῦ οὐρανοῦ παρευθύς, δῶρα προσλαθόντες ἠκολούθησαν· καὶ δὴ θεασάμενοι, τοῦ σπηλαίου ἐπάνωθεν, τοῦτον σταθέντα, εἰσελθόντες προσέπεσον, προσκυνήσαντες, βασιλέα οὐράνιον, Δῶρα προσενηόχασιν, χρυσὸν σμύρναν λίθον, ἃ προσκυνοῦντες ἐν πίστει, νῦν οἱ πιστοὶ ἀρνούμεθα, τὴν χάριν πλουσίως, καὶ ὁσμὴν τὴν πανευώδη καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχος

Ζήσεται καὶ δοθήσεται αὐτῷ ἐκ τοῦ χρυσίου ἀραβίας.

Βρέφος σωματωθέντα Χριστόν, τὸν προαιώνιον Θεὸν διὰ ἔλεον, ὁρῶντες οἱ σοφοὶ Μάγοι, ἐν ταῖς χερσὶ τῆς Μητρὸς, τῆς χαρᾶς πλησθέντες προσεκύνησαν, καὶ δῶρα τὰ τριῦλα, εὐλαθῶς ἐνεχείρισαν, σμύρναν χρυσόν τε, προσφύως καὶ τὸν λίθον, ἐκθαμβούμενοι, τὴν δι' οἶκτον ἀμέτρον, τούτου ὑπερκατάληψιν, συμπάθειαν ἐνδείαν, ἐνδον σπηλαίου τεχθέντα, τὸν πανταχοῦ μὴ χωρούμενον, αὐτὸς οὗτος ἔστιν, ὁ παρέχων ἐκδοῶντες τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἡχος πλ. δ'.

Εὐφραίνεσθωσαν οἱ οὐρανοί, καὶ ἀγαλλιέσθω ἡ γῆ· σήμερον γὰρ ὁ ποιητὴς τοῦ παντός, καὶ βασιλεὺς τῶν αἰώνων ὡς νῆπιος ὁράται, καὶ παρὰ Μάγων δῶρα δέχεται, ὑπὸ ἀστέρος ὁδηγηθέντων εἰς αὐτοῦ προσκύνησιν· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς φιλόχοιστοι, τοὺς τῆς καρδίας θησαυροὺς ἀνοίξαντες, προσοίσωμεν αὐτῷ ὡς δῶρα, ἁσμάτων μελωδίαν, δοῶντες, ὁ δι' ἡμᾶς νηπιᾶσας, καὶ χαρισάμενος τὰ πάντα σου δῶρα ἡμῖν πηγὴν θαυμασίων ἀκένωτον, παράσχου ἰλασμόν, καὶ φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν ὁ Αὐτός

Εν θηλαεῖμ συνέδραμον ποιμένες, τὸν ἀληθῆ μνηύοντες ποιμένα, τὸν καθήμενον ἐπὶ τῶν χειρῶν, καὶ ἀνακείμενον ἐν φάτνῃ, μορφὴν δι' ἡμᾶς ἀνελήφота, Κύριε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον ἡχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὰ πάντα σου δῶρα χρυσὸν λίθον σμύρναν, ἐξ ἀνατολῶν γῆς Χαλδαίων, ἃ προσήνεγκαν Μάγοι· ἀφ' ἧς χειρὸς σου Ἰησοῦ, τὴν χάριν δεξάμενα τὴν σὴν, προσκυνούμεν καὶ τιμῶμεν, πανευλαθῶς δοῶντές σοι πανοικτίρμον. Δόξα τῇ σῇ γεννήσει ἀγαθέ, χάρις τοῖς θεοῖς δῶροις σου, δι' ὧν θραβεῖς ἡμῖν πιστοῖς πᾶσιν ἰάματα.

Ἐτερον, πρὸς τό' ἡ γέννησίς σου Χριστέ.

Ἡ θήκη τῶν παντίμων σου δῶρων Σωτὴρ ἡμῶν, προχέει ἱλαμάτων πηγὴν τοῖς προστρέχουσιν· ἐν αὐτῇ γὰρ εὐλαθῶς ἀσπαζόμεθα, χρυσὸν σμύρναν σὺν λίθῳ πανεύσμα· σὲ προσκυνοῦντες δι' αὐτῶν Θεὸν καὶ βασιλέα, καὶ σοὶ δοῶμεν παράσχου ἰλασμόν, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεός. Εἰς τὸν ὄρθρον τὰ αὐτά.

Μετὰ δὲ τὴν α' στιχολογίαν καθίσματα ἡχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Εκ Περσίδος οἱ μάγοι σοὶ τῷ Θεῷ, προσεκόμισαν δῶρα θεοπρεπῶς, σμύρναν τε καὶ λίθον, καὶ χρυσὸν προσφύεσθαι· ἃ νῦν κεκτημένοι οἱ ἄχρεοί σου δοῦλοι, τὴν χάριν λαμβάνομεν ἐξ αὐτῶν τῶν ἰάσεων, ἐκ παντοίας θλάβης, καὶ νόσου λυτρούμενοι, σεπτῶς τε ἀσπαζόμενοι, εὐωδίαν ἐκπνέοντα, σοὶ δοῶμεν φιλεύσπλαγγε, δώρησαι ἡμῖν δι' αὐτῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν καὶ λύτρωσιν, ἐκ δεινῶν τοὺς τιμῶντας, τὴν θεῖαν σου γέννησιν.

δις· καὶ νῦν. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεῦτε ἰδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν, ἐνθα ὁδεύει ὁ ἀστὴρ μετὰ τῶν Μάγων ἀνατολῆς τῶν βασιλείων, ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἀκαταπαύστως ἐκεῖ· ποιμένες ἀγραυλοῦσιν ὥδην ἐπάξιον· δόξα ἐν ὑψίστοις λέγοντες·

τῷ σήμερον ἐν σπηλαίῳ τεχθέντι· ἐκ τῆς παρθένου, καὶ Θεοτόκου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Μετὰ τὴν θ' στιχολογίαν κάθισμα.

ἤχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Οὐρανός μοι ἐφάνης σήμερον γῆ, ἐπὶ σοὶ γὰρ γεννᾶται ὁ ποιητής, καὶ ψάτνη ἀνακλίνεται, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, σὺν ἀγγέλοις ὕμνουσι ποιμένες καὶ λέγουσιν, ἐν ὑψίστοις δόξα, εἰρήνῃ τῷ κόσμῳ τε· εἶδον γὰρ ἀστέρα ὁδοιποροῦντα οἱ μάγοι, ὁξέως τε προσέτρεχον, τοῦ προσάξει τὰ δῶρα, αὐτῶν χρυσὸν καὶ λίθον, ὡς πάντων ὑπάρχοντι Θεῷ, καὶ βασιλεῖ αἰωνίῳ καὶ κτίστῃ τοῦ παντός, ἐν σπηλαίῳ, δι' οἶκτον ἐπιφανέντι θρονοῦς.

Θίς. καὶ νῦν. Κάτεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὶ θαυμάζεις Μαριάμ, τί ἐκθαμβοῖσε τῷ ἐν σοὶ, ὅτι ἄχρονον υἱόν, χρόνῳ ἐγέννησα ψησί, τοῦ τικτομένου τὴν σύλληψιν μὴ διδαχθεῖσα, ἄνθρωπος εἰμί, καὶ πῶς τέξω υἱόν; ἄσπορον γονὴν τίς ἐώρακε; ὅπου Θεός δὲ θούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις ὡς γέγραπται· Χριστὸς ἐτέχθη, ἐκ τῆς παρθένου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Οἱ ἀναβαθμοί. Προκείμενον ἤχος δ'.

Βασιλεῖς ἀράδων καὶ σαυθᾶ δῶρα προσάξουσιν, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς,

Στίχος

Βασιλεῖς θαρσεῖς καὶ νῆσοι δῶρα προσάξουσιν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Δόξα τῷ παρὸν ἤχος θ'.

Τῇ τῶν σῶν παντίμων δώρων χάριτι ἐλεῆμον ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Πεντηχοστάριον ἤχος θ'.

Τῇ ἀχράντῳ γεννήσει σου Χριστὲ ὁ Θεός, μάγοι δι' ἀστέρος ὁδηγηθέντες, Δῶρά σοι δεκτὰ προσεκόμισαν, χρυσὸν καὶ λίθον καὶ σμύρναν, ὧν τῇ χάριτι ἡμᾶς διαφύλαξον, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ ἐπηρείας θελίαν, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οἱ κανόνες τῆς ἐορτῆς οἱ θ'. εἰς η'. καὶ τῶν δώδεκα εἰς στ'.

ψδὴ α'. ἤχος α'. ὁ εἰρμός.

Α· Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε, ἄσατε τῷ κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ. ἀνυμνήσατε λαοὶ ὅτι δεδόξασται.

ἕπαξ.

Ρεύσαντα ἐκ παραθέσεως, Θεοῦ τὸν κατ' εἰκόνα γενόμενον, ὅλον τῆς ψθορᾶς ὑπάρξαντα, κρείττονος ἐπτακίοντα θείας ζωῆς, αὐθις ἀναπλάττει, ὁ σοφὸς δημιουργὸν ὅτι δεδόξασται.

Ιδὼν ὁ κτίστης ὁλλύμενον, τὸν ἄνθρωπον χερσὶν ὃν ἐποίησε, κλίνας οὐρανοὺς κατέρχεται, τοῦτον δὲ ἐκ παρθένου Θείας ἀγνῆς, ὅλον οὐσιεῖται ἀληθεῖα σαρκωθεὶς ὅτι δεδόξασται.

Σοφία λόγος καὶ δύναμις, υἱὸς ὢν τοῦ πρὸς καὶ ἀπαύγασμα, Χριστὸς ὁ Θεός δυνάμεις λαθὼν, ὅσας ὑπερκοσμίους ὅσας ἐν γῇ, καὶ ἐνανθρωπήσας, ἀνεκτήσατο ἡμᾶς ὅτι δεδόξασται.

Ὁ Ἰαμβικός κανὼν εἰς δ'.

Β· Ἐσωσε λαὸν θαυματουργῶν Δεσπότης, ὑγρὸν θαλάσσης κύμα χερσὶν ἡμῶν, ἐκὼν δὲ τεχθεὶς ἐκ κόρης τρέβον θατὴν, πόλου τίθησιν ἡμῖν ὃν κατ' οὐσίαν, ἔσον τε πατρί, καὶ θρονοῖς δοξάσωμεν.

Ηνεγκε γαστήρ ἡγιασμένη λόγον, σαφῶς ἀφλέκτῳ ζωογράφου, μένη δάτῳ, μιγέντα μορφῇ τῇ θρονησίᾳ Θεόν, Εὐας τάλαϊναν, νηδὺν ἀράς τῆς πάλας, λύοντα πικρᾶς, ὃν θροστοὶ δοξάσωμεν.

Εδειξεν ἀστὴρ τὸν πρὸ ἡλίου λόγον, ἐλθόντα παῦσαι τὴν ἀμαρτίαν μάγοις, σαφῶς πενιχρὸν εἰς σπέος τὸν συμπαθῆ. Σέσπαρ γάνοις ἐλικτὸν ὃν γεγηθότες, εἶδον τὸν αὐτόν, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον.

Γ'. Ὁ κανὼν τῶν τιμῶν Δώρων. ὥδ' ἂν α'.

ἤχος α' ὥδ' ἂν ἐπενέκτον.

Τὰ πάντα σου Δῶρά σου Σῶτερ τιμῶμεν, πιστῶς ἀσπαζόμενοι χάριν λαμβάνομεν, ἃ θασίλεις τῶν Περσῶν, προσήνεγκάν σοι Ἰησοῦ, ὡς τοῦ παντός θασίλει.

Χρυσὸν τε καὶ λίθον, σμύρνάν τε Σῶτερ, τὰ πάντα δῶρά σου, πόθῳ ἀσπαζόμεθα, ἀγισμὸν ἐξ αὐτῶν, ἀπαρνούμενοι, ὁσμὴν, καὶ χάριν θρούοντα.

Συνδράμωμεν σήμερον μετ' εὐφροσύνης, σορῶ τῶν ἰάσεων, Δώρων ἵνα λάθωμεν, χάριν καὶ ἔλεος, παρὰ Χριστοῦ τοῦ λυτρωτοῦ, τοῦ δεξαμένου αὐτά.

Σορῶ πάντες ἔλθετε, τῶν θείων δώρων, καὶ χάριν ἀρούσαθε, οἱ κακοὶς τρυχόμενοι, παρέχει γὰρ θαψιλῶς, τοῖς προσκυνοῦσιν αὐτά, ρεῖθρα ἰάσεων.

Δόξα.

Τὰ δῶρα σου Δέσποτα χρυσὸν καὶ σμύρναν, καὶ λίθον ἅπαντες, πόθῳ ἀσπαζόμεθα, τὴν εὐωδίαν αὐτῶν, κατατρυφῶντες θαψιλῶς, καὶ σὲ δοξάζοντες.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Συνέλθετε ἄρχοντες ἀρόρήτω λόγῳ, τὸν πάντα συνέχοντα, τὰ τῆς γῆς πληρώματα, καὶ τοῦτον τέτοκας, ἐν τῷ σπηλαίῳ θηθλαεὶ διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Καταβασία Χριστὸς γεννᾶται.

Α'. καὶ. Ἐσῶσε λαόν· ὥδ' ἂν γ'. Ὁ Ἐιρμός.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων ἐκ πατρὸς γεννηθέντι ἀρόρεύστως υἱῷ καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκπαρθένου σαρκωθέντι ἀσπύρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ δοξάσωμεν, ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἄγιος εἰ κύριε.

Τροπάριον

Ωτῆς ἐπιπνοίας, μετασχὼν τῆς ἀμείνω Ἀδὰμ χοῖκός, καὶ πρὸς φθορὰν κατολισθήσας, γυναικεῖα ἀπάτη, Χριστῷ γυναικεῖα ἀπάτη, Χριστῷ γυναικὸς θοᾶ ἐξ ὁρῶν, ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἄγιος εἰ κύριε.

Σύμμορφος πηλίνης, εὐτελοῦς διαρτίας Χριστὲ γεγονώς, καὶ μετοχῇ σαρκὸς τῆς χεῖρω, μεταδούς θείας φύτης, βροτὸς πεφυκώς καὶ μείνας Θεός, ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἄγιος εἰ κύριε.

Βηθλαεὶ εὐφραίνου, ἡγεμόνων Ἰουάδα θασίλειον, τὸν Ἰσραὴλ γὰρ ὁ ποιμαίνων, χερουβὶμ ὁ ἐπ' ὧμων, ἐκ σοῦ προελθὼν χριστὸς ἐμφανῶς, καὶ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἄγιος εἰ κύριε.

Ὁ Ἰαμβικός εἰς δ'.

Β. Νεῦσον πρὸς ὕμνους, οἴκετῶν εὐεργέτα, ἐχθροῦ ταπεινῶν τὴν ἐπηρομένην ὀφρύν.

φέρων τε παντεπόπτα τῆς ἀμαρτίας, ὑπερθεὶς ἀκλόνητον ἐστηρικμένους, Μάκαρ μελωδοῦς, τῇ θάσει τῆς πίστεως.

Νύμφης πανάγνου τὸν πανόλδιον τόκον, Ἰδεῖν ὑπὲρ νοῦν, ἡξιωμένος χοροῦς ἄρχυλος, Ἐκλονεῖτο τῷ ξένῳ τρόπῳ, Τάξιν μελωδοῦσαν τε τῶν ἀσωμάτων, Ἄνακτα Χριστὸν ἀσπύρως σαρκούμενον.

Υψους ἀνάσσαν οὐρανῶν εὐσπλαγχνίᾳ, τελεῖ καθ' ἡμᾶς ἐξ ἀνυμφεύτου κόρης, αὔλος ὢν τὸ πρόσθεν ἄλλ' ἐπ' ἐσχάτων, λόγος παχυνθεὶς σαρκὶ τὸν πεπτωκότα, ἵνα πρὸς αὐτόν, ἐλκύσει πρωτόκτιστον.

τῶν δώρων Στερεωθήτω ἡ καρδίᾳ μου.

Χριστῷ τεχθέντι Μάγοι ἐσπευσαν, ἐν σπηλαίῳ φθάσαι τὸν ἄφθαστον, καὶ προσεκόμισαν αὐτῷ, χρυσὸν σμύρναν καὶ λίθον, ὡς Θεὸν βροτὸν γενόμενον, τὸν τὰ πάντα ποιήσαντα.

Χάριν ἰάσεων παρέχουσι, Δῶρα τὰ πανέντιμα σήμερον, τοῖς προσκυνοῦσιν εὐλαβῶς, καὶ πιστῶς κατασπάξουσιν, δεῦτε οὖν σορὸν τὴν τούτων προσηνῶς ἀσπασώμεθα.

Εργοὶς καλοῖς καὶ κατορθώμασιν, ἐναρέτοις πάντες σπουδάσωμεν, εὐαρεστήσαι τῷ χριστῷ, τῷ τεχθέντι ἐν πόλει νῦν Βηθλαεὶ καὶ Δῶρα τριῦλα, δεξαμένων δι' ἔλεος.

Δῶρα Θεοῦ τὰ ὑπερβαύμαστα, ἅπερ ὁ Δεσπότης ἐδέξατο, παρὰ τῶν Μάγων οἱ πιστοί, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν, εὐδοίαν ἀποπνέοντα, καὶ ἰάσεις παρέχοντα.

Πανηγυρίζωμεν φιλέοργοι, καὶ συνευφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, ἐν τῇ γεννήσει τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος Θεοῦ ἡμῶν καὶ αὐτοῦ τὰ δῶρα σήμερον, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Ινα Θεὸς ἄνθρωπος γένηται, ὁ Θεὸς ἐγένετο ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ τῆς μόνης καθαράς, ἀρχὴν λαβὼν ὁ ἀναρχος, διὰ τοῦτο σε Παρθένε, εὐσεβῶς ἀναμέλπομεν.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ Νεῦσον πρὸς ὕμνους.

Τὸ Κοντάκιον τῆς ἐορτῆς.

Ο πρὸ ἐσφύρου ἐκ πατρὸς ἀμήτωρ γεννηθεὶς, ἐπὶ γῆς ἀπάτωρ ἐσαρκώθη σήμερον ἐκ σοῦ, ὅθεν ἀστὴρ εὐαγγελίζεται Μάγοις, ἄγγελοι δὲ μετὰ ποιμένων ὕμνουσι, τὸν ἄχραντον τόν σου ἢ κεχαριτωμένην.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἀγεώργητον θύτρυν θαλάσσης ἢ μυστικῇ ἄμπελος, ὡς ἐπὶ κλάδων ἀγκάλαις ἐβάσταζε, καὶ ἔλεγε, σὺ εἰ καρπὸς μου, σὺ εἰ ζωὴ μου, ἀφ' οὗ ἐγνων ὅτι καὶ ὁ ἡμῶν εἰμί· σὺ μου Θεός· τὴν γὰρ σφαγίδά τῆς παρθενίας μου ὁρῶσα ἀκατάλυτον, κηρύττω σε ἄτρεπτον λόγον σάρκα γενόμενον· οὐκ οἶδα σποράν, οἶδά σε λύτην τῆς φθορᾶς, ἀγνή γὰρ εἰμί σοῦ προσελθόντος ἐξ ἐμοῦ· ὡς γὰρ εὐρες, ἐλπιες μήτραν ἐμήν, διὰ τοῦτο συγχορεύει πάσα κτίσις θεῶσα μοι, χεῖρε ἢ κεχαριτωμένην.

Εἶτα τὸ κάθισμα ἡχος δ'. Τυχὸ προκατάλαβε.

Περσῶν γῆς οἱ ἄνακτες, δῶρα προσήγον Χριστῷ, χρυσὸν σμύρναν, λίθον ὡς θασιεῖ καὶ Θεῷ, τιμῶντες ὡς ἐπρεπεν, ἅπερ ἡμεῖς πλουτοῦντες, θησαυρὸν ὡς περ μέγαν πνέοντα εὐδοίαν, καὶ ἰάσεων χάριν, πλουσίως ἀρνούμεθα ταῦτα ἀσπαζόμενοι.

Δόξα ἑπερον ὁμοιον.

Ενθέως ἀγάλλονται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, θροτοὶ σὺν ἀγγέλοις δὲ πανηγυρίζομεν, Χριστὸς γὰρ ὁ Κύριος, ἐκ παρθένου ἐτέχθη, Δῶρα δὲ παρὰ Μάγων, χρυσόν, λίθον σμύρναν, δέχεται φιλευσπλάγχθως, ἃ ἡμεῖς νῦν πλουτοῦντες, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων ἀπαρνούμεθα.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς. Τὸ προσταχθέν.

Αγαλλιάσθω οὐρανὸς γῆ εὐφρανέσθω, ὅτι ἐτέχθη ἐπὶ γῆς ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, παρέχων τῷ κόσμῳ τὴν ἀπολύτρωσιν· ὁ λόγος ὁ ἐν τοῖς κόλποις ὢν τοῦ Πατρὸς, προῆλθεν ἐκ τῆς Παρθένου ἄνευ σποράς, ὃν οἱ μάγοι ἐξίσταντο, ὁρῶντες ἐν Βηθλεέμ, τικτόμενον καὶ τριῦλα δῶρα τοῦτω προσήνεγκαν.

Ὡδὴ δ'. ὁ εἰρμός.

Α. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς παρθένου ἀνεθλάστησας, ἐξ ὅρους ὁ αἰνετός, κατασκήνους θαλάσσης, ἦλθες σαρκωθείς ἐξ ἀπειράνδρου ὁ ἄυλος καὶ Θεός, δόξα τῇ δυνάμει σου κύριε.

Τροπάριον.

Ον παλαι προεῖπεν Ἰακώβ, ἐθνῶν ἀπεκδοχὴν Χριστέ, φυλῆς Ἰουδα ἐξανέτειλας, καὶ δυνάμιν Δαμασκού, Σαμαρείας σκύλα τε ἦλθες προνομεύσας πλάνην τρέπων εἰς πίστιν Θεοπρεπῇ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Μάντεως πάλαι θαλάμ, τῶν λόγων μνητὰς σοφούς, ἀστεροσκοπὸν χαρὰς ἐπλήσας, ἀστὴρ ἐκ τοῦ Ἰακώβ ἀνατείλας Δεσποτα, ἐθνῶν ἀπαρχὴν εἰσαγομένους ἐδέξω δὲ προφανῶς, δῶρα σοι δεκτὰ προσκομίζοντας.

Ως πόκω γαστρὶ παρθενικῇ, κατέθηκες ὑετός Χριστέ καὶ ὡς ὀσταγόνες ἐν γῇ στάζουσαι, αἰθίορες καὶ θαρσεῖς, καὶ ἀράδων νῆσοι τε· σαβὰ μῆδων πάσης γῆς κρατοῦντες, προσέπεισόν σοι Σωτῆρ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰαμβικός.

Β'. Γένους θροτειού την ανάπλασιν πάλαι,
ἄδων προφήτης Ἀδθακούμ προσηνύει,
ἰδεῖν ἀφράστως ἀξιωθείς τὸν τύπον,
Νέον θρόφος γὰρ, ἐξ ὅρου τῆς παρθένου.
Ἐξῆλθε λαὼν εἰς ἀνάπλασιν λόγος.

Ἰσας προῆλθες τοῖς θροτοῖς ἐκουσίως,
ὑψίστε σάρακ, προσλαδὼν ἐκ παρθένου,
ἰὼν καθάροι τῆς δρακοντίας κάρας,
ἄγων ἅπαντας πρὸς σέλας ζοηφόρον.
Θεὸς πεφυκὼς, ἐκ πυλῶν ἀνγέλιων.

Εθνη τὰ προσθεν τῇ φθορᾷ βεδησμένα,
ὄλεθρον ἄρδην, δυσμενοῦς πεφευγότα,
ὑψοῦτε χειρας σὺν κρότοις ἐφυμνίεις,
Μόνον σέβοντα Χριστὸν ὡς εὐεργέτην.
Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς, συμπαθῶς ἀφιγμένον.

Ρίζης φυεῖσα τοῦ Ἰεσσαὶ παρθένε,
ὅρους παρῆλθες τῶν θροτῶν τῆς οὐσίας,
πατρὸς τεκοῦσα τὸν πρὸ αἰώνων λόγον,
ὡς ἡδύοκησεν αὐτὸς ἐσφραγισμένην,
Νηδὺν διελθεῖν, τῇ κενώσει τῇ ξένη.

ἄλλος, Ἐν πνεύματι προδλέπων

Ρανίσιν ἱματίων ἀρδεύσατε ἡμῶν, ψυχὰς καὶ τὰ σώματα πα-
νέντιμα Χριστοῦ, δῶρα τριῦλα ὡς πλουτοῦντα χάριν θεῖαν
καὶ τῶν θυμάτων τὰς ἀπείρους ἀναβλύσεις, ὅπως εὐλαδῶς
ἀσπαζώμεθα.

Πηρώσεις διαλύει, καὶ παύει χαλεπὰς, θροτῶν τὰ νοσήματα
ἡ θήκη τῶν σεπτῶν, καὶ θεῶν δώρων παρὰ Χριστοῦ ὡς
πλουτήσασα τὴν θεῖαν χάριν, καὶ παρέχει ἀενάως, ρῶσιν ἀ-
σθενοῦσι καὶ ἱασιν.

Προσέλθετε δρᾶμετε τῇ θήκῃ τῇ σεπτῇ, τῶν δώρων κυρίου
νῦν ἃ ἤνεγκαν οἱ τρεῖς, Μάγοι περσῶν βασιλεῖς οἱ σοφοί,
καὶ τῆς ἀμέτρου εὐωδίας ἐμπλησθέντες, ἰδοῦσαν τῷ Θεῷ ἀνα-
πέμψατε.

Θεοτοκίον.

Ἀγία Θεοτόκε ἀγίασον ἡμᾶς, ἡ τὸν ὑπεράγιον κυήσασα Θεόν,
ὁμοιωθῆναι θελήσαντα τοῖς ἀνθρώποις, καὶ οὐρανίου πο-
λιτείας πάντας δεῖξον, ἄχραντε μετόχους πρεσβεΐαις σου.

Καταβασία.

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης—καί,—Γένους θροτειού.

ὥδῃ ε'. Ὁ εἰρμός.

Α'. Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρῶν, τῆς μεγάλης
βουλῆς σου τὸν ἄγγελον, εἰρήνην παροχόμενον ἀ-
πέστειλας ἡμῖν, ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες, ἐκ
νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμεν σε φιλόνηρωπε.

Τροπάριον.

Εν δούλοις τῷ Καίσαρος δόγματι, ἀπεγράψης πειθήσας, καὶ
δούλους ἡμᾶς ἐχθροῦ καὶ ἁμαρτίας, ἡλευθέρωσας Χρι-
στὲ ὅλον τὸ καθ' ἡμᾶς δὲ πτωχεύσας καὶ χοϊκόν, ἐξ αὐτῆς
ἐνώσεως καὶ κοινωνίας ἐθεοῦργησας.

Ἰδοὺ ἡ παρθένος, ὡς πάλαι φησὶν ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα ἐκ-
ῆσε Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα καὶ μένει παρθένος, δι' ἧς καταλ-
λαγέντες θεῷ οἱ ἁμαρτωλοὶ, Θεοτόκον κυρίως οὐσαν ἐν πί-
στει ἀνυμνήσωμεν.

Ἰαμβικός.

Β'. Εκ νυκτὸς ἔργων, ἐσκοτισμένης πλάνης,
ἱλασμὸν ἡμῖν Χριστὲ τοῖς ἐγρηγόρως,
νῦν σοι τελοῦσιν ὕμνον ὡς εὐεργέτη,
ἔλθοις πορίζων, εὐχερῆτε τὴν τριῖδον,
καθ' ἣν ἀνατρέχοντες εὖροιμεν κλέος.

Ἀπηνὲς ἔχθος τὸ πρὸς αὐτὸν δεσπότης,
Τεμῶν διαμπὰξ σαρκὸς ἐν παρουσίᾳ,
Ἴνα κρατοῦντος, ὥλεσε ψυχοφθόρου,
κόσμον συνάπτων ταῖς αὐλοῖς οὐσίαις,
τιθεὶς προσηγῇ, τὸν τεκόντα τῇ κτίσει.

Ὁ λαὸς εἶδεν ὁ πρὶν ἡμαυρωμένος,
Μεθ' ἡμέραν φῶς, τῆς ἄνω φουκτωρίας,

Ἐθνη Θεῷ δὲ κληρον υἱὸς προσφέρει,
Νέμων ἐκεῖσε, τὴν ἀπόροητον χάριν,
Οὐ πλεῖστον, ἐξήνθησεν ἡ ἀμαρτία.

Ἄλλος. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Ρανάτωσαν γηθόμεναι νεφέλαι γλυκασμόν, ἐτέχθη ὁ κύριος
ἐν πόλει Βηθλεέμ, οὐ εἰς προσκύνησιν μάγοι ἐξ ἀνατολῶν
ἐλθόντες, δῶρα δεκτὰ προσενηνόχασιν.

Υμνοῦμέν σου τὴν γέννησιν πανάγαθε Σωτήρ, πίστει προσκυ-
νοῦντές σου τὰ πάντα, δῶρα ἅπερ οἱ μάγοι σοι πόθῳ προ-
σήμεναι τιμῶντες, ὡς βασιλεὺς καὶ Θεῷ.

Θαυμάτων τὰς λάμψεσιν αὐγάζουσιν ἡμᾶς, καὶ εὐωδίαις κα-
τοσφραίνουσι, Δῶρα τὰ θεῖα, πᾶσαν ἐπήρειαν διώκοντα θαυ-
μάτων, τῶν ταῦτα προσκυνούντων.

Θεοτοκίον.

Νῦν ἦλθεν εἰς τὸ ἔθνος ἐν ξένῳ τοκετῷ, λόγος τοῦ πατρὸς σω-
ματτούμενος, ἐκ τῆς Παρθένου καὶ ὡς νήπιον, ὁράται ἐν
σπηλαίῳ, δι' ἅκραν εὐσπλαγγνίαν.

Καταβασία.—Θεὸς ὢν εἰρήνης.—καί, Ἐκ νυκτὸς ἔργων.

Ἐβδὴ Γ' ὁ Εἰρμός.

Α'. Σπλάγγων Ἰωνᾶν, ἔμθρουον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θήρ,
οἷον ἐδέξατο. τῇ παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ λόγος καὶ
σάρκα λαβὼν, διεληλύθε φυλάξας ἀδιάφθορον, ἥς γὰρ οὐχ ὑπέ-
στη ρεύσεως, τὴν τεκοῦσαν, κατέσχεν ἀπήμαντον.

Ἦλθε σαρκοθεῖς, Χριστὸς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, γαστροῦ ὃν πατήρ
πρὸ ἐωσφύρου γεννᾷ, τὰς ἡμέρας δέ, ὁ κρατῶν τῶν ἀχράν-
των δυνάμεων, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων ἀνακλίνεται, ῥάκει σπαρ-
γανούται λύει δέ, πολυπλόκους σειρὰς παραπετώσεων.

Νέον ἐξ Ἀδάμ παιδίον φυράματος, ἐτέχθη υἱός, καὶ πιστοῖς
δέδωται, τοῦ δὲ μέλλοντος, οὗτος ἐστὶν αἰῶνος πατήρ καὶ
ἄρχων, καὶ καλεῖται τῆς μεγάλης βουλῆς ἄγγελος· οὗτος ἐσχυ-
ρὸς Θεὸς ἐστὶ, καὶ κρατῶν ἐξουσίᾳ τῆς κτίσεως.

Ἰαμβικός

Ναίων Ἰωνᾶς, ἐν μυχοῖς θαλαττίοις,
ἐλθεῖν ἐδέετο, καὶ ζάλην ἀπαρκέσαι.
Νυγεῖς ἐγὼ δὲ τοῦ τυραννοῦντος θέλει,
Χριστῷ προσαυδῶ τῷ κακῶν ἀναιρέτῃ,
θᾶττον μολῆσαι, τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας.

Ὁς ἦν ἐν ἀρχῇ, πρὸς Θεὸν Θεὸς λόγος,
Νυνὶ κρατύνει, μὴ σθένουσιν τὴν πάλαι,
Ἰδὼν φυλάξει τὴν καθ' ἡμᾶς οὐσίαν,
Καθεὶς σεαυτὸν δευτέρᾳ κοινωνίᾳ,
Αὐτὸς προφάνων, τῶν παθῶν ἐλευθέρων.

Ἰκαὶ δι' ἡμᾶς, Ἀβραάμ ἐξ ὀσφύος,
λυγρῶς πεσόντας, ἐν σκότει τῶν πταισμάτων,
υἱὸς ἐγεῖραι, τῶν κάτω νενευκότων,
ὁ φῶς κατοικῶν καὶ φάτνην παρ' ἀξίαν,
Νῦν εὐδοκήσας, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

τῶν δώρων.—Τὸν προφήτην Ἰωνᾶν.

Επιλάμψας ὁ Χριστὸς, ἐκ λαγόνων Μητρικῶν, ἐν τῇ πόλει
Βηθλεέμ, διὰ σπλάγγνα οἰκτιρμῶν, ἐδέξατο, παρὰ τῶν μά-
γων, δῶρα τὰ πάντα.

Ὡς χρυσίον καθαρὸν, βασιλεὺς τῷ τοῦ παντός, καὶ ὡς λίθον
Θεῷ, προσενηνόχασιν Χριστῷ, καὶ σμύρναν δέ, ὡς τριημέ-
ρῳ νεκρῷ οἱ μάγοι σεπτῶς.

Δεῦτε πάντες εὐλαβῶς, προσκυνήσωμεν πιστοί, Δῶρα πάντι-
μα Χριστοῦ, ἃ οἱ Μάγοι οἱ σοφοί, προσήνεγκαν, τὴν εὐω-
δίαν κῦτῶν τερπόμενοι.

Θεοτοκίον.

Πόλις ἔμψυχε Θεοῦ, ἐν τῇ πόλει Βηθλεέμ, ἀπεκύησας Χρι-
στὸν, θεοτόκε ὑπὲρ νοῦν, γενόμενον, δι' εὐσπλαγγνίαν ἄν-
θρωπον τέλειον.

Καταβασία. Σπλάγγων Ἰωνᾶν, καί, Ναίων Ἰωνᾶς.

Κοντάκιον ἦχος πλ' δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Τὰ εὐωδέστατα, Χριστοῦ δῶρα τὰ πάντα, ἅπερ οἱ μάγοι
βασιλεῖς Περσῶν προσήνεγκαν, εὐλαβῶς ἀσπαζόμενοι

ἀπκντλοῦμεν, δοῶντες ἀπὸ καρδίᾳς τούτοις σήμερον, ἀπὸ παντοίων δεινῶν καὶ νόσων ἀπαλλάξαι. Ἵνα κράζωμεν, χάρις τῇ ἀντιλήψει ὑμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Αστέρος φωτὶ οἱ μάγοι ὁδηγούμενοι ἐν πόλει Βηθλεὲμ προέβησαν γηθόμενοι, καὶ εὐρόντες Χριστὸν ἀγκάλας μητρὸς κρατούμενον, πεσόντες προσεκύνησαν, καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἀνοίξαντες, δῶρα τριῦλα προσφόρως ἔδωκαν, χρυσὸν ὡς βασιλεὺς τῶν αἰώνων, λίθον, ὡς θεὸς τοῦ παντός, καὶ σμύρναν, ὡς μέλλοντι θηήσκειν ὑπὲρ ζωῆς τῶν θροτῶν ἃ νῦν ἡμεῖς πλουτοῦντες νῦν ἀσπαζόμεθα, τὴν χάριν τῶν ἱματίων ἀπαρῶμενοι, καὶ δοῶντες χάρις τῇ ἀντιλήψει ὑμῶν.

Τὸ Συναξάριον. Εἶτα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τὴν προσκύνησιν τῶν τριῶν Μάγων καὶ τῶν παντίμων δῶρων αὐτῶν προσκόμεσιν χρυσοῦ, λίθου, καὶ σμύρνης μνείαν ποιούμεν ὧν τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα Μελκὸν, Ἰάσπαρ, καὶ Βαλτάσαρ. ἅτινα σεπτὰ δῶρα ἢ Ἱερὰ ἡμῶν Μονή, πλουτεῖ ὡς θησαυρὸν πολυτίμον· διὸ καὶ τὴν τιμὴν ὡς χρυσὸν ἀπονέμει.

Στίχοι.

Δῶρα Χριστοῦ πάντιμα, ἃ οἱ Περσῶν Μάγοι,
» Σεπτῶς προσεκόμισαν, πόθῳ τιμῶμεν.
» Εἰκάδι ἐκτὴ δῶρα Χριστῷ Μάγοι πυκινόφρονες ἤνεγκαν.

Ἐδὴ Ζ' ὁ Εἰρμός.

Α' Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσσεβοὺς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἔψαλλον, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Τροπῆριον

Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, ἐκ πλαγούς φωτοφανείας ἔτυχον· δόξα κυρίου γὰρ αὐτοῦς, περιέλαμψε καὶ ἄγγελος, ἀνυμνήσατε δοῶν, ὅτι ἐτέχθη Χριστός, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς ἐνανθρωπήσας.

Εξαίφνης σὺν τῷ λόγῳ τοῦ ἀγγέλου, οὐρανῶν στρατεύματα, δόξα ἐκραύγαζον Θεῷ, ἐν ὑψίστοις ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία Χριστὸς ἔλαμψεν· ὁ τῶν πατέρων Θεὸς ἐνανθρωπήσας.

Ρῆμα καὶ τοῦτο εἶπον οἱ ποιμένες, διελθόντες εἶδομεν τὸ γέγονός, θεῖον Χριστόν, Βηθλεὲμ καταλαβόντες δὲ σὺν τῇ τεκούσῃ, προσεκύνουν ἀναμέλποντες, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ἰαμβικός.

Β' Τῷ παντάνακτος ἐξεφύλισαν πόθῳ, ἀπλητα θυμαίνοντος ἡγκιστρωμένοι, παῖδες τυράννου, δύσθεον γλωσσαλγίαν, οἷς εἶκαθε πῦρ, ἄσπετον τῷ Δεσπότη, λέγουσιν, εἰς αἰῶνας εὐλογητός εἰ.

Υπηρέτας μὲν, ἐμμανῶς καταφλέγει, Σῶζει δὲ παμφλάζουσα ῥοιζιδὸν νέους, ταῖς ἐπταμέτροις καύσει πυργουμενῇ, Οὐς ἔσπεφε, φλόξ ἄφθονον τοῦ κυρίου, Νέμοντος, εὐσεθείας ἐνεκα δρόσον.

Αρόωγέ Χριστέ, τὸν θροτοῖς ἐναντίον, πρόδλημα τὴν σάρκωσιν ἀρόήτως ἔχων, ἥσχυνας ὄλβον τῆς θεώσεως φέρων, Μορφούμενος νῦν, ἥς τιнос δι' ἐλπίδα, ἄνωθεν εἰς κευθμῶνας ἤλθομεν ζόφου.

Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην, ἄσεμνα θακχεύσασαν ἐξοιστρομένην, Κόσμου καθεῖλες, πανσθενῶς ἀμαρτίαν, Οὐς εἴλκυσε πρὶν, σήμερον τῶν ἀρχύων, Σῶζεις δέ, σαρκωθεὶς ἐκὼν εὐεργέτα.

ἄλλος. Τοὺς ἐν καμίνῳ παῖδας σου σωτήρ.

Ο βασιλεὺς τῶν πάντων καὶ Θεός, ἐδέξατο δῶρα παρὰ μάγων εὐμενῶς, ἀντιδιδούς αὐτοῖς χάριν εὐγνωμόνως, τὴν ἐπίγνωσιν τῆς θεότητος αὐτοῦ ὡς ὑπεράγαθος.

Οἱ τῇ σοφῇ τῶν δώρων εὐλαβῶς, προστρέχοντες, νόσων ἐκ-
λυτροῦνται χαλεπῶν, καὶ παθῶν πολυτρόπων καὶ ἀλγηδῶ-
νων εὐρωστίαν πάντοτε, παρὰ Χριστοῦ πλουσίως λαμβάνουσιν.

Ιδοὺ ἐκ ρίζης Δαβὶδ ἐδλάστησεν, ἄνθος ἀναβάλλουσα Χρι-
στόν· καὶ πρὸς αὐτὸν νῦν τεχθέντα ἐν σπηλαίῳ, Δῶρα Μάγοι
ἤνεγκαν, ὑπὸ ἁστέρος λαμπροῦ ὁδηγούμενοι.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένος λόγος ἐκ σῆς, προῆλθεν ἄχραντε νηδύος ὑπὲρ
νοῦν, καὶ ἄρχεται ὁ προαιώνιος, καὶ φάτνη κεῖται σπαργα-
νούμενος, δικλῶν ἡμῶν σειρὰς ἀμπλακημάτων.

Καταβάσις.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖς, — καί, — Τῷ παντάνακτος.

ᾠδὴ η' ὁ Εἰρμός.

Α'. **Θ**αύματος ὑπερφουῶς ἡ ὁροσυνδύος, ἐξεκόνισε κάμινος
τύπον, οὐ γὰρ οὕς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὥς οὐδὲ πῦρ
τῆς Θεότητος παρθένου ἦν ὑπέδν νηδύν, διὸ ἀνυμνοῦντες ἀνα-
μελψώμεν, εὐλογοῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν κύριον, καὶ ὑπερυψού-
τω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ελκει Βαβυλῶνος ἡ θυγάτηρ παῖδας, ὁροηττήτους Δαβὶδ ἐκ
σιῶν, ἐν αὐτῇ ὁωροφόρους πέμπει δέ, μάγους παῖδας τὴν
τοῦ Δαβὶδ, Θεοδόχον θυγατέρα λιτανεύοντες. διὸ ἀνυμνοῦν-
τες ἀναμελψώμεν, εὐλογοῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν κύριον καὶ ὑπε-
ρυψούτω.

Οργανα παρέκλινε τὸ πένθος ὁδῆς, οὐ γὰρ ἦδον ἐν νόθοις οἱ
παῖδες σιῶν. Βαβυλῶνος λῦει δέ, πλάνην πᾶσαν καὶ μουσι-
κῶν, ἁρμονίαν Βηθλεέμ. ἐξανατείλας Χριστός. διὸ ἀνυμνοῦν-
τες ἀναμελψώμεν, εὐλογοῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν κύριον.

Σκύλα Βαβυλῶν τῆς βασιλεῖδος σιῶν, καὶ ὁρούκτητον ὄλβον
εδέξατο, ὁθαυρούς Χριστός δέ, ἐν σιῶν ταύτης καὶ βασι-
λεῖς, σὺν ἁστέρι ὁδηγῶ ἀστροπολοῦντας ἔλκει. διὸ ἀνυμνοῦν-
τες ἀναμελψώμεν, εὐλογοῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν κύριον, καὶ ὑπε-
ρυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμβ. ὅς.

Μήτηρ ἀφλέκτως εἰκονίζουσι κόρης,
οἱ τῆς παλαιᾶς πυρπολούμενοι νέοι,
ὑπερφουῶς κύουσιν ἐσφραγισμένην.
Ἄμφω δὲ ὁρώσα μὲν θαυματουργία
λαοὺς πρὸς ὕμνον, ἐξανίστησι χάρις.

Λύμην φυγοῦσα τοῦ θεοῦσθαι τῇ πλάνῃ,
ἄληκτον ὕμνεῖ τὸν κενούμενον λόγον.
Νεανικῶς ἄπασα σὺν τρόμφῳ κτίσις,
ἄδοξον εὐχός, δειματουμένη φέρειν,
ρευστὴ γεγῶσα, κἂν σοφῶς ἐκαρτέρει.

Ηκεῖς πλανῆτιν, πρὸς νομὴν ἐπιστρέφων,
τὴν ἀνθοποιὸν ἐξ ἐρημέων λόφων,
ἡ τῶν ἐθνῶν ἔγερσις ἀνθρώπων φύσιν,
ρῶμην διαίαν τοῦ ὁροτοκτόνου σθεσαι,
ἀνῆρ φανεῖς τε καὶ Θεὸς προμηθεῖς.

τῶν δώρων. — Ὁν φέρεται ἄγγελοι.

Π'. **Ε**ν χρόνῳ ὁ ἄχρονος γεννάται ὑπὲρ νοῦν, καὶ μάγοι προ-
σῆνεγκαν αὐτῷ ὡς βασιλεῖ, φανέντι τὰ δῶρα ἃ ἡμεῖς
εὐλαβῶς, πόθῳ προσκυνούμεν, τὴν χάριν ἀπαντλοῦντες.

Ως κρήνη ἀένναος, πηγάζει ἡ σορός, τῶν Δώρων Ἰάματα,
τοῖς πίστει πρὸς αὐτά, πᾶσι προσερχομένοις, ἐκ παντοίων
δεινῶν, νόσων τε λυτροῦνται, καὶ κακῶν ἐπηρείας.

Ιάσεωννάματα θαυμάτων ποταμούς, προχέει τοῖς χρήζουσιν
ἡ θήκη τῶν σεπτῶν, παντίμων τε δώρων, ψυχοφθόρων παθῶν,
πάντας λυτρούμενων, διὸ αὐτὰ τιμῶμεν.

Θεοτοκίον.

Τὸ ἄστρον ἀνέτειλε, Χριστὸς ἐξ Ἰακώβ, καὶ Μάγοι προτρέ-
χουσιν εἰς πόλιν Βηθλεέμ, προσφέροντες δῶρα, προσκυ-
νοῦντες αὐτόν, τεχθέντα ἐκ κόρης, παρθένου θεοτόκου.

Καταβάσις.

Θαύματος ὑπερφουῶς, — καί, — Μήτηρ ἀφλέκτως.

ᾠδὴ Θ'.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐκ τῆς παρθένου, Θεὸν σαρκί
τεχθέντα.

Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ σπήλαιον,
θρόνον χειρουδικὸν τὴν Παρθένον, τὴν φάτνην χωρίον, ἐν
ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος, **Χ**ριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες με-
γαλύνομεν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ὑπὸ τῶν **Μ**άγων Θεὸν προσκυνηθέντα.

Εξαίσιον δρόμον, ὁρῶντες οἱ μάγοι, ἀσυνήθους νέου ἀστέ-
ρος, ἀρτιφανοῦς, οὐρανόθεν ὑπερλάμποντος, **Χ**ριστὸν βα-
σιλέα, ἐτεκμήραντο ἐν γῇ, γεννηθέντα **Β**ηθλεέμ, εἰς σωτηρίαν
ἡμῶν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ὑπὸ ἀστέρος, τοῖς μάγοις μνηυθέντα.

Νεγενῆς **Μ**άγων λεγόντων, παιδίον ἀναξ, οὗ ἀστήρ ἐφάνη
ποῦ ἐστίν; εἰς γὰρ ἐκεῖνου προσκύνησιν ἤκομεν, μανεῖς ὁ
Ἡρώδης ἐτραχέτετο, **Χ**ριστὸν ἀνελεῖν, ὁ θεομάχος φρουρατό-
μενος.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν ἀγνὴν Παρθένον τὴν γεννησαμένην
Χριστὸν τὸν βασιλέα.

Ηκρίδωσε χρόνον Ἡρώδης ἀστέρος, οὗ ταῖς ἱκεσίαις οἱ
Μάγοι ἐν **Β**ηθλεέμ, προσκυνοῦσι **Χ**ριστὸν σὺν δώροις,
ὅψ' οὐ πρὸς πατρίδα ὁδηγούμενοι, δεινὸν παιδοκτόνον, ἐγκα-
τέλιπον παιζόμενον.

Ἰαμβικός.

Μάγοι καὶ ποιμένες, ἦλθον προσκυνῆσαι,
Χριστὸν τὸν γεννηθέντα, ἐν **Β**ηθλεέμ τῇ πόλει.

Στέργειν μὲν ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον φόβῳ,
ῥῆξον σιωπῇ τῷ πόθῳ δὲ παρθένε,
ὑμνοὺς ὑφαίνειν συντόνως τεθειμένους,
Ἐργῶδες ἐστίν, ἀλλὰ καὶ μήτηρ σθένης,
ὅση πέφυκεν, ἡ προαίρεσις διδου.

Σήμερον ὁ δεσπότης, τίκτεται ὡς θρέψας, ἔνδον ἐν σπηλαίῳ.

Τύπους ἀφεγγεῖς καὶ σκιὰς παρηγημένας,
ὦ **Μ**ήτηρ ἀγνή, τοῦ λόγου δεδορκότες,
Νέου φανέντος ἐκ πύλης κεκλεισμένης,

Δοξοῦμενοί τε τῆς ἀληθείας φάος,
Ἐπαξίως σὴν, εὐλογοῦμεν γαστέρα.

Σήμερον πᾶσα κτίσις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ὅτι **Χ**ριστὸς
ἐτέχθη, ἐκ τῆς παρθένου κόρης.

Πόθου τετευχώς, καὶ Θεοῦ παρουσίας,
ὁ χριστοτερπῆς λαὸς ἡξιωμένος,
Νῦν ποτιᾶται τῆς παλιγγενεσίας,
ὡς ζωοποιῶ, τὴν χάριν δὲ παρθένε,
Νέμοις ἄχραντε, προσκυνῆσαι τὸ κλέος.

Οὐράναι δυνάμεις, τεχθέντα τὸν σωτῆρα, κύριον καὶ δεσπό-
την, μνηύουσι τῷ κόσμῳ.

Πόθου τετευχώς καὶ Θεοῦ παρουσίας,
ὁ χριστοτερπῆς λαὸς ἡξιωμένος,
Νῦν ποτιᾶται τῆς παλιγγενεσίας,
ὡς ζωοποιῶ, τὴν χάριν δὲ παρθένε,
Νέμοις ἄχραντε, προσκυνῆσαι τὸ κλέος.

τῶν δώρων.—Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὰ πανέντιμα δώρα, **Χ**ριστῷ προσενε-
χθέντα, παρὰ τῶν σοφῶν **Μ**άγων.

Ηλιακῶν λαμπηδόνων ἡ Ἱερὰ ἡμῶν θήκη, μᾶλλον ἐκλάμπει
ἀληθῶς, πάντιμα **Χ**ριστοῦ δώρα, ἀποδιώκουσα ἡμῶν, τὸ
νέφος τῶν θλίψεων, καὶ νέμουσα τοῖς πιστῶς, προσιούσιν εὐ-
ρωστίαν, καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, δώρα **Χ**ριστοῦ τὰ θεῖα, τὰ νέμοντα
πλουσίως, Ἰάσεων πελάγη.

Ωσπερ ἡδύπνοον μῦρον, ὡς καθρώτατον κρένον, ἡ θήκη ὄν-
τως ἡ σεπτὴ, εὐωδίαν ἐκπέμπει, δώρων **Χ**ριστοῦ τῶν Ἱε-
ρῶν, Ἰάσεις θραβεύουσα τοῖς χρήζουσι, καὶ νόσον τὸ νέφος
ἐκτρέπουσα, τῶν πιστῶς προσιόντων, καὶ ὑγείαν, χορηγοῦσα
δαψιλῶς.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, δώρα σεπτὰ δεσπότη, δοθέντα παρὰ
μάγων.

Δεύτε πιστοὶ συνελθόντες, ἐν τῇ Μονῇ θείου Παύλου, δῶρα τὰ πάντιμα χριστοῦ, προσκυνήσωμεν πόθῳ, τὰ ἐν αὐτῇ παρὰ Θεοῦ, σεπτῶς φυλαττόμενα, καὶ νέμοντα, θαυσιλῶς τὰς ἐᾶσεις τοῖς ἐν πίστει, κατασπάζουσιν αὐτά.

Σήμερον μάγοι προθύμως, προσφέρουσι τῷ Δεσπότῃ, δῶρα τρίῦλα προσκυνούντες.

Μύρα εὐώδη ἐκπνέει, θήκη σεπτῶν χριστοῦ δώρων, ἅπερ οἱ μάγοι εὐλαβῶς, προσενηνόχασιν ὄντως χάριν τοῖς πᾶσι θαυσιλῶς, τοῖς πίστει προστρέχουσι παρέχοντα, καὶ ἐλαύνοντα, σκότος τῶν δαιμόνων, δυσωδίαν τε παθῶν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τῆς τρισυποστάτου, καὶ ἀδικιρέτου θεότητος τὸ κράτος.

Ιδοὺ ἐτέχθη ὁ πάντων, δημιουργὸς ἐν σπηλαίῳ, καὶ βασιλεὺς ἀνατολῶν, προσεκύμισαν δῶρα, σμύρναν καὶ λίθινον χρυσόν, αὐτὸν προσκυνούντες καθὼς ἔπρεπεν, ἃ ἡμεῖς προπτυσσόμενοι ἰάσεις, κομιζόμεθα παθῶν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὴν λυτρωσαμένην, ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρης Μητέρας τοῦ Δεσπότου.

Φέροντα φύσιν θροῦσιαν, παρθενομήτορ Μαρία, τίκεις ἐν πόλει Βηθλεὲμ, τὸν ὑπέρθεον λόγον, καὶ γαλουχεῖς μητροπρεπῶς, τὸν τρέφοντα ἅπαντας, ὡς δὲ θρόνος πυρίμορφος φέρεις τοῦτον, παναγία, ἀνωτέρα χειροῦδīm.

Καταβάσις.

Μυστήριον ξένον, — καὶ τό, — Στέργειν μὲν ἡμᾶς.

Ἐξαποσταλάριον τῆς ἐορτῆς.

Επεσκέψατο ἡμᾶς, ἐξ ὕψους ὁ σωτὴρ ἡμῶν ἀνατολὴ ἀνατολῶν, καὶ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, εὐρομεν τὴν ἀλήθειαν, καὶ γὰρ ἐκ τῆς παρθένου ἐτέχθη ὁ κύριος.

Τῶν δώρων ὅμοιον.

Εκ περσίδος οἱ σοφοί, Μάγοι προσήνεγκαν χριστῷ σμύρναν καὶ λίθινον χρυσόν, ἃ νῦν ἡμεῖς πανευλαβῶς, πίστει κατασπαζόμενοι τούτων, τὴν εὐωδίαν, καὶ χάριν δρεπόμεθα.

καὶ πάλιν, Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Εἰς τοὺς αἰνους — Πᾶσα πνοή. Ἰστώμεν στίχους στ'.

τῆς ἐορτῆς γ'. καὶ τῶν δώρων γ'. ἤχος δ'.

(Ἄν ἡ Κυριακὴ 8—2 Ἀναστάσιμος)

Εὐφραίνεσθε δίκαιοι, οὐρανοὶ ἀγαλλιᾶσθε, σκιρτήσατε τὰ ὄρη Χριστοῦ γεννηθέντος, παρθένης καθέζεται, τὰ χειροῦ βεῖμ, μιμουμένη, θαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν λόγον σαρκωθέντα. Ποιμένες δέ, τὸν τεχθέντα δοξάζουσι, μάγοι τῷ δεσπότη δῶρα προσφέρουσι, Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσιν, ἀκκτάληπτε κύριε δόξα σοι.

Θεοτόκε παρθένε, ἡ τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα, ἀνέτρεψας τὴν πρῶτην κατάρην τῆς Εὐας, ὅτι μήτηρ γέγονας, τῆς εὐδοκίας τοῦ πατρὸς· θαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν λόγον σαρκωθέντα· οὐ φέρει τὸ μυστήριον ἔρευναν, πίστει μόνῃ τοῦτο πάντες δοξάζομεν κράζοντες, μετὰ σοῦ καὶ λέγοντες ἀνερμήνευτε κύριε δόξα σοι.

Δεύτε ἀνυμνήσωμεν, τὴν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, τὴν μετὰ τόκον πάλιν ὀφθεῖσαν παρθένον· χείροισ πόλιν ἐμψυχε τοῦ θασιλέως καὶ Θεοῦ, ἐν ἣ Χριστὸς οἰκήσας, σωτηρίαν ἀπειργάσατο· μετὰ τοῦ Γαβριὴλ ἀνυμνοῦμεν σε, μετὰ τῶν ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες. Θεοτόκε πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ σαρκωθέντι, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἔτερα προσόμοια τῶν τιμίων δώρων.

ἤχος δ'. Θ' ἐξ ὕψους κληθεῖς.

Ο ἐν μορφῇ τοῦ Θεοῦ Θεὸς ὑπάρχων, δόξης ὦν ἀπαύγασμα καὶ χαρακτὴρ τοῦ πατρὸς, δι' εὐσπλαγγνίαν ἀμέτρητον, βουλήσει θεῖα, ἐκὼν ἐτέχθη ὑπὸ παρθένου μητρός, καὶ δῶρα ἐδέξατο παρὰ τῶν μάγων χειρσί, ἃ νῦν ἡμῖν ἐδώρήσατο, εἰς θεραπείαν, παντοίας νόσου καὶ ἐπηρείας δεινῶν, ἀλεξήτηρια θεῖα φάρμακα· ἃ προσκυνούντες πιστῶς ποριζόμεθα, εὐωδίαν καὶ ἄκος, καὶ πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Ο βασιλεύων τῆς κτίσεως ἀπάσης, πτωχεῖαν ἐκούσιον καταδεξάμενος, ἐν τῷ σπηλαίῳ παρῴκησε, καὶ παρὰ Μάγων, δῶρα τὰ τρίῦλα ὑπεδέξατο, ὡς πάντων δεσπότης μὲν χρυσὸν ὁ πλούσιος, ὦν ἐν ἐλέει καὶ λίθινον, ὡς θεὸς πέλων, Σμύρναν σημειὸν τῆς τριημέρου ταφῆς· ἃ προσκυνούντες κομιζόμεθα,

τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν καὶ ἔλεος, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, φωτισμὸν ἀπαρνούμενοι.

Α γίου Παύλου Μονὴ κατὰ λαμπρόν, ἐν κόλποις κατέχουσα δῶρα τὰ πάντα, τὰ τοῦ Σωτῆρος πανεύουσα, κρήνην θαυμάτων, καὶ ἱαμάτων ὡς ἀνεξάντλητον· πάντας θεραπεύουσιν τοὺς μετὰ πίστεως, καὶ εὐλαβεῖς προστρέχοντας, καὶ αἰτουμένους, τῶν ὀφλημάτων λαθεῖν συγχώρησιν· ὅθεν καὶ μύρα εὐωδέστατα, ἡ σορὺς τῶν αὐτῶν ἀναπνέουσα, θαῦμα δείκνυται πᾶσιν, οὐρανὸν ἐνεργοῦμενον.

Δόξα ἡχος β'.

Δ εὔτε χριστοφόροι μονασταὶ συνδράμωμεν, ἐν τῇ παντίμῳ σορῷ τῶν πανεύουσων, χαριτοδρῦτων δώρων Χριστοῦ τοῦ παντάνκτου, μυρεψικὴν εὐωδίαν σμυρναλότης ἡδυπνοῦ ἐκπέμπουσιν, ὑπὲρ νόρθον καὶ κρόκον κιννάμωμόντες στακτήν καὶ πᾶν ἄρωμα εὐωδιάζοντα, καὶ κατεψοφίνοντα ψυχὰς τῶν προσιόντων, ὡς ποταμὸς ἀείρορος θαυμάτων δείκνυμενα, ἐξ ὧν ἀρῶμενοι θαψιλῶς τὴν χάριν τοῦ δοτῆρα Χριστοῦ εὐχαρίστως δοξάζωμεν λέγοντες· ὁ δι' ἡμᾶς ἐκ παρθένου τεχθεὶς, καὶ δῶρα παρὰ μάγων δεξάμενος, καὶ χαρισάμενος ταῦτα ἡμῖν, εἰς θεραπεῖαν ψυχῶν καὶ σωμάτων, δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

καὶ νῦν ὁ Αὐτός.

Σ ἡμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ παρθένου· σήμερον ὁ ἀναρχὸς ἄρχεται, καὶ ὁ λόγος σαρκοῦται· αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἀγάλλονται, καὶ ἡ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνεται, οἱ Μάγοι τὰ δῶρα προσφέρουσιν, οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα κηρύττουσιν· ἡμεῖς δὲ ἀκαταπαύστως δοῶμεν. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Δοξολογία Μεγάλῃ καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος

τῆς ἑορτῆς φθ' γ' καὶ τῶν δώρων ἡ στ'.

Ὁ ἀπόστολος τῆς Θεοτόκου—Πρὸς ἑβραίους.—Ἀδελφοί, ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι.—Καὶ τῶν δώρων.—Ἀδελφοί, χωρὶς πάσης ἀντιλογίας τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται.—Ζῆτε τῆς Ῥαπααντῆς—Εὐαγγέλιον,

Ματθαῖον. Τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Καὶ—Ἀναχωρησάντων τῶν Μάγων· ὁμοῦ καὶ τὰ δύο· δι' οὕτως ἀρμόζει· καθὼς καὶ εἰς τὴν ὑπαπαντήν, τὸ τοῦ ὁρθοῦ καὶ λειτουργίας ὡς συμβάλλοντα καὶ τὰ δύο ὁμοῦ.

Τὰ δὲ ἰδεόμελα τοῦ Δαμασκηνοῦ τὰ εἰς τὸν στίχον τοῦ ἑσπερινοῦ. Παράδοξον μυστήριον καὶ λοιπά, ψάλλονται εἰς τὴν λιτήν.—Δόξα, ἡχος πλ' β'.—Σήμερον ἡ ἀόρατος φύσις.—Τὸ εἰς τοὺς αἶνους.

Σημειῶσαι δι' εἰ τύχοι ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων σαββάτω. Τῇ Κυριακῇ ψάλλεται ἡ ἀναστάσιμος ἀκολουθία, τῆς ἑορτῆς, καὶ τῶν τιμίων δώρων ὁμοῦ· ἡ δὲ ἀκολουθία τῶν δικαίων Ἰωσήφ, Δαβὶδ, καὶ Ἰακώβου, ψάλλεται τῇ κζ' μετὰ τοῦ ἀποστόλου Στεφάνου, διὰ τὸν θησαυρὸν τῶν τιμίων δώρων. Ὡσαύτως καὶ ἐὰν μὴ γένηται κυριακὴ μετὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ γέννησιν· μόνῃ ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων, καὶ τῶν τιμίων δώρων ψάλλεται ἐν μόνῃ τῇ ἡμετέρᾳ Μονῇ, ἐὰν τύχη δηλαδὴ ἡ ἑορτὴ ἐν κυριακῇ.—Κοινωνικὸν—τῆς ἑορτῆς.—Καὶ Ποτήριο σωτηρίου λήφωμαι.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἰστέον δι' ἐὰν τύχη ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἐν Σαββάτῳ. Τῇ Κυριακῇ ἡ ἀκολουθία τῶν Θεοπατόρων Δαβὶδ καὶ Ἰωσήφ, καὶ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ μετατίθεται τῇ κζ' καὶ μετὰ τοῦ ἁγίου Στεφάνου ὁμοῦ συμπάλλεται· ἡ δὲ τοῦ οἰοῦ Θεοδώρου ψάλλεται ἐν τοῖς ἀποδείπνοις.

Ψάλλονται δὲ τὰ Ἀναστάσιμα, τῆς ἑορτῆς, καὶ τῶν Τιμίων δώρων οὕτως.—Χρὴ γίνεσθαι ἀγρυπνίαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Μονῇ.

Εἰς τὸν μέγαν ἑσπερινὸν ἀναστάσιμα γ', τῆς ἑορτῆς γ', καὶ τῶν δώρων δ'. Δόξα τῶν δώρων, καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς τὸ Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ. Εἰσόδος. Προκείμενον. Ὁ κύριος ἐβασίλευσε. Τὸ δὲ, Τίς Θεὸς μέγας καταλιμπάνεται· εἰς τὴν λιτήν τοὺς δ': δ'. τοὺς εἰς τὸν στίχον τῆς ἡμέρας δόξα καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸν στίχον ἐν Ἀναστάσιμον, καὶ τὰ τῶν δώρων. δόξα τῶν δώρων Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὴν εὐλόγησιν τῶν ἁγίων. Τροπάρια τὰ β', τῶν δώρων Καὶ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸ Θεὸς κύριος, τὸ ἀναστάσιμον ἀπαξ: τὰ β' τῶν δώρων Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Καθίσματα Εἰς τὴν ἀσπλγν' τὰ ἀναστάσιμα δλα. Εἰς τὴν β' τῶν δώρων καὶ ὁ πολυέλεος (*) τὰ ἀναστάσιμα εὐλογητάρια ἡ ὑπακοὴ Καὶ κάθισμα τῶν δώρων καὶ τῆς ἑορτῆς. Οἱ κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος δ'. τῆς ἑορτῆς δ'. Καὶ τῶν δώρων στ'. Καταβασία, Χριστὸς γεννᾶται καὶ Ἐσώως λαὸν Εἰς τὴν θ' φθδην Τιμιωτέρα οὐ ψάλλεται: Ἀλλὰ τὰ μεγαλυνάρια τῆς ἑορτῆς καὶ τῶν δώρων. Εἰς τοὺς αἶνους Ἀναστάσιμα β' τῆς ἑορτῆς β' καὶ τῶν δώρων δ' δόξα τῶν δώρων Καὶ νῦν ὑπερευλογημένη. Δοξολογία.

(*) Ταῦτα ἐὰν τελῇται ἀγρυπνία· εἰδὲ μὴ μετὰ τὴν β'. ἀνάγνωσιν ὁ Ἀμωμος, τὰ Εὐλογητάρια, Ἡ ὑπακοή, Κάθισμα τῶν δώρων καὶ τῆς ἑορτῆς, οἱ ἀναβαθμοὶ καὶ ἅπαντα ἡ τάξις τοῦ εἴωθ. Εὐαγγ. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τῆς Θεοτόκου εἰς στ'. τῆς ἑορτῆς εἰς δ' καὶ τῶν δώρων εἰς δ'. Εἰς τοὺς αἶνους ἀναστάσιμα β'. τῆς ἑορτῆς γ'. καὶ τῶν δώρων γ'.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ ΚΑΙ ΜΑΓΩΝ

ΕΝ ΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ

ΤΗ ΕΝ ΤΩ ΑΘΩ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΗ

«Καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, Χρυσὸν καὶ λίθινον καὶ σμύρναν· ἡ δὲ Μαριὰμ πάντα συνετήρει τὰ ῥήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς».

Ματθαῖος Κεφ. Β'. § ια'.

Ὅτε ἐμελλεν ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐκδημῆσαι πρὸς τὸν ἑαυτῆς υἱὸν καὶ Θεόν, δι' Ἀγγέλου κομισθεῖσα τὰ εὐαγγέλια παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τότε μετὰ χαρᾶς δεξαμένη τὸν λόγον, καὶ τῷ πόθῳ τῆς πρὸς τὸν υἱὸν αὐτῆς θείας μεταστάσεως προσεύξασθαι ἄρχεται, καὶ φωταγωγεῖ τὴν οἰκίαν εὐχαριστήσασα τῷ Θεῷ· εἶτα συγκαλεῖ τὸν Ἀδελφόθεον Ἰάκωβον καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ γείτονας, καὶ ἐτοιμάζει τὰ πρὸς ταφὴν ἐπιτήδεια· τοῖς λέγει τὰ λαληθέντα παρὰ τοῦ Ἀγγέλου, καὶ τὴν πρὸς οὐρανοὺς αὐτῆς θείαν Μετάστασιν. Τοῦτο δὲ ἀκούσαντες πάντες, θρήνοις καὶ δάκρυοις ὠλοφύροντο. Ἡ δὲ Κυρία Θεοτόκος παραμυθητικοῖς ῥήμασι τὸ τῆς λύπης ἀφήρει, διαβεβαιοῦσα ὅτι ἐμελλε περισκέπειν αὐτοῖς καὶ παντὶ τῷ κόσμῳ· εἶτα συγκαλεῖ τὰς δύο θεραπαινίδας αὐτῆς, αἵτινες ἦσαν πισταί, καὶ διηκόνουν τὰς καθημερινὰς ὑπηρεσίας, καὶ τὰ πρὸς τροφὴν ἐκομίζοντο. Παρηγορεῖ αὐτὰς τὸ πολὺ τῆς λύπης καὶ τῶν δακρύων, καὶ λαβοῦσα τοὺς δύο χιτῶνας αὐτῆς, ἐνεχείρισεν εἰς αὐτάς· εἶτα λαβοῦσα εἰς τὰς Ἀγίας αὐτῆς χεῖρας τὸν ἀντίμον θησαυρόν, τὰ Τίμια καὶ Ἅγια δῶρα Χρυσὸν καὶ λίθινον καὶ σμύρναν, ἅπερ οἱ Βασιλεῖς Μάγοι προσήνεγκαν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ τὰ ὅποια ἡ Κυρία Θεοτόκος συνετήρει πάντα, καὶ εὐλογήσασα αὐτὰ ἐνεχείρισεν εἰς αὐτάς τὰς πάντιμα Τίμια Δῶρα Χρυσὸν καὶ λίθινον καὶ σμύρναν εἰς αὐτάς σὺν τοῖς Ἀγίοις σπαργάνοις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ Ἱερὰ ταῦτα σύμβολα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, τὰ τίμια καὶ σεβάσμια, ἅπερ ἐδόθησαν εἰς αὐτάς τὰς πιστάς

καὶ ἱερὰς παρθένας Ἰουδαίας μὲν κατὰ τὸ γένος, χριστιανικὰς δὲ κατὰ τὴν πίστιν, καὶ ἐχαρίσθησαν εἰς αὐτάς παρὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς ὁ λόγος ἄδεται· καὶ κατὰ διαδοχὴν ἐκ μιᾶς εἰς ἄλλην μυστικῶς παρεπέμφθησαν εὐλαβῶς τιμώμενα.

Οὕτω ταῦτα τὰ Ἱερὰ σύμβολα διετηρήθησαν, παρέχοντα ἰάσεις διαφόρων νοσημάτων τοῖς προστρέχουσι καὶ ἐφύλαξαν τὴν εὐωδίαν, καὶ παρέχοντα παντοδαπὰ ἰάματα τοῖς εὐλαβῶς αὐτὰ προσκυνοῦσι.

Μαθόντες δὲ ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει τινὲς φιλόθεοι τὴν χάριν, ἣ παρέχουσιν ὑγίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος τὰ Ἅγια καὶ τίμια τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Δῶρα ταῦτα, ἦλθον καὶ εἶπον πρὸς τὸν βασιλέα Ἀρκάδιον, ὅτι εἰς Ἱεροσόλυμα διαφυλάττονται τὰ θεία δῶρα τῶν Μάγων σὺν τοῖς Ἀγίοις σπαργάνοις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ ὅποια ὡς Ἱερὰν παρακαταθήκην ἔδωκεν ἡ Κυρία Θεοτόκος εἰς τὰς ὑπηρετούσας αὐτὴν παρθένας, καὶ εὗρισκονται σήμερον εἰς χεῖρας παρθένου, ἥτις εἶναι κατὰ διαδοχὴν κληρονόμος τούτων· εἰσὶ δὲ οἱ χιτῶνες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἡ Ἅγια Ζώνη, τὰ Ἅγια Δῶρα τῶν Μάγων καὶ τὰ Ἅγια σπάργανα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· οὗτοι παρεκάλουν τὸν Βασιλέα, ἵνα μετὰ σπουδῆς πέμψῃ εἰς Ἱεροσόλυμα τὰ ἅγια φυλακτήρια, εἰς Κωνσταντινούπολιν τῆς δεσποίνης ἡμῶν καὶ Θεοτόκου τὰ ἅγια φυλακτήρια, τὴν Ἱερὰν παρακαταθήκην, πρὸς Ἅγιασμόν τοῦ λαοῦ καὶ ἀρωγὴν τῆς Βασιλευούσης πόλεως. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀρκάδιος ἐπεμψεν εἰς Ἱεροσόλυμα ἱεροπρεπεῖς ἄνδρας καὶ βασιλικὸν κάτεργον (πλοῖον) καὶ ἔλαβον ἀπὸ τὴν φιλόθεον παρθένον ἐκείνην τὴν Ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ μετ' ὕμνων καὶ θυμιάματα ἐξαγαγόντες ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα τὰ Ἅγια φυλακτήρια ταῦτα, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποκομίσαντες, τῷ βασιλεῖ παρέδωκαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀρκάδιος πεσὼν καὶ προσκυνήσας πίστει καὶ πόθῳ πολλῷ, καὶ δεξάμενος εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ κατησπάζετο ἀκορέστως, ὁμοίως καὶ οἱ τοῦ βασιλέως ὑπουργοί, καὶ σύμπας ὁ λαὸς ἀφ' αὐτοῦ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ἐπληρώθησαν· μετὰ τὸν ἀσπασμόν καὶ τὴν προσκύνησιν ἅπαντες μετὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καὶ μετὰ δορυφορίας ψαλμῶν, ὕμνων, καὶ ἀπειρῶν φώτων κατὰ τὴν ἀρμόζουσαν τάξιν εἰς τὰ Βασιλῆα ἀνῆλθον, καὶ κατέθεντο τὰ ἅγια ταῦτα τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου φυλακτήρια, τὴν Ἅγιαν ταύτην παρακαταθήκην, Βασιλικά δῶρα βασιλέων Περσῶν, ὡς ὁ λόγος ἐδήλωσε· καὶ εἰς δόξαν τῶν πιστῶν, εἰς φύλαξιν καὶ ἀρωγὴν βασιλέων, καὶ εἰς ἀσφάλειαν ὅλης τῆς βασιλευούσης διότι δι' αὐτῶν κατὰ καιροὺς καὶ χρόνους διεσώσατο τὴν ἑαυτῆς πόλιν ἡ Κυρία Θεοτόκος.

Ἐφυλάχθησαν δὲ σῶα πάντα ταῦτα τὰ Ἱερὰ κειμήλια τῆς ἐκκλησίας ἕως εἰς τοὺς χρόνους μετὰ Χριστὸν 1203. Τότε οἱ βασιλεῖς φθάσαντες εἰς ἐσχάτην ἀνέχειαν, ἀπεφάσισαν καὶ ἔδωσαν γνώμη νὰ γένῃ συνάθροισις τῶν Ἱερῶν σκευῶν καὶ Ἱερῶν κειμηλίων, καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ πληρωθῶσι τὰ ὑποσχέντα χρήματα εἰς τοὺς πολιορκούντας τὴν Κωνσταντινούπολιν σταυροφόρους. Ὁ δὲ λαὸς ἀγανακτήσας ἐφόρησε, καὶ ἐφόνευσεν τοὺς βασιλεῖς, καὶ οἱ Λατῖνοι ἀφ' ἑτέρου πολλὰ δογισθέν-

τες ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν. Οἱ δὲ εὐγενεῖς τῆς πόλεως λαβόντες τὰ ἱερὰ κειμήλια καὶ πάντας τοὺς ἱεροὺς θησαυροὺς καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη κατέφυγον εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς τὴν Νίκαιαν πόλιν τῆς Βιθυνίας, ὅπου ἐκεῖ ἔστησαν τὸ βασίλειόν των. Ὁ δὲ Πατριάρχης κατέφυγεν εἰς Διδυμότειχον. Ἀφοῦ δὲ παρῆλθον χρόνοι ἐξήκοντα ἐπὶ τῆς βασιλείας Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου, ἐκυριεύθη πάλιν ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ἔλαβε τὸν στολισμόν της. Ὁ δὲ ἐν αὐτῇ Φράγκος βασιλεὺς Βαλδουβίνος φυχὼν ἔσωσε τὴν ζωὴν του, καὶ οὕτως ἐσυνάχθησαν τὰ ἱερὰ καὶ ἅγια κειμήλια καὶ λοιπὰ ἱερὰ σκεύη καὶ ἅγια δωρήματα εἰς τὰ βασίλειά της Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐφυλάττοντο ὡς παρακαταθήκη σωτηρίου ταύτης τῆς Βασιλευούσης πόλεως.

Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἀπέρασαν ἀπὸ τὴν Ἀσίαν εἰς τὴν Θράκην τὰ ὀθωμανικὰ στρατεύματα καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ πᾶσαν τὴν Θρακικὴν Μακεδονίαν, καὶ ἐφθασαν ἕως εἰς τὰ βασίλειά της Σερβίας, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπολιόρκησεν ὁ Σουλτὰν Μουράτης· ὁ δὲ Γεώργιος ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας εἶχε θυγατέρα ὠραιότητα, Μάρω λεγομένην, ταύτην ἐξήτησεν ὁ Σουλτὰν Μουράτης νὰ τὴν λάβῃ νόμιμόν του γυναῖκα, καὶ οὕτω νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν καὶ τοὺς πολέμους ἀπὸ τῆς Σερβίας, καὶ νὰ ἦναι πάντοτε μετὰ τὸν σύνδεσμον τῆς συγγενικῆς ἀγάπης. Ὁ δὲ βασιλεὺς Γεώργιος στέργει εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ δίδει διὰ νόμιμόν του γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Μάρω μετὰ τὴν συμφωνίαν νὰ ἦναι ἐλευθέρη εἰς τὰ χριστιανικὰ χρεῖα της· ἐξ αὐτῆς ὁ Σουλτὰν Μουράτης ἐγέννησεν τὸν Σουλτὰν Μεχμέτη, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἐν ἔτει 1450. Οὗτος ἀφοῦ προετοίμασε τὰ ἀρμόδια ἄρματα ἤρχισε καὶ ἐπολιόρκησεν στενωπὴν τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν ὁποίαν μετὰ πεντήκοντα τέσσαρας ἡμέρας ἐλεεινῶς ἐπόρθησεν ἐν ἔτει 1453 ἀποκατασταθεὶς κύριος καὶ βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Σουλτὰν Μεχμέτης, ἔδωσε δὲ εἰς τοὺς χριστιανούς τὴν ἄδειαν νὰ ἐκτελοῦν ἐλευθέρως καὶ ἀφόβως τὰς ἐκκλησιαστικὰς αὐτῶν τάξεις καὶ συνηθείας, διότι ἐγνώριζε τὰ χριστιανικὰ ἔθιμα ἀπὸ τὴν μητέρα του Μάρω. Ἡ δὲ βασίλισσα Μάρω εὐρέθη καὶ αὐτὴ τότε εἰς τὴν βασιλεύουσαν πόλιν, καὶ λαβοῦσα ἀπὸ τὸ βασιλικὸν θησαυροφυλάκιον τὰ πάντα καὶ ἅγια τίμια δῶρα τῶν Μάγων, τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν τῶν λαμάτων, τὰ ἐφύλαττεν εὐλαβῶς εἰς τὸ ἑαυτῆς βασιλεῖον τιμώμενα μετὰ θυμιάματα καὶ φῶτα ὡς ἔπρεπεν· αὕτη εὐλαβούμενη τὸν Φιλιππουπόλεως μητροπολίτην Διονύσιον, ὡς χρηματίσαντα μαθητὴν τοῦ Ἀγίου Μάρκου Ἐφρέσου, ἠθέλησε διὰ νὰ τὸν προβιβᾷ Πατριάρχην, καὶ προσελθοῦσα εἰς τὸν βασιλέα τὸν παρεκάλει νὰ γένῃ ὁ Διονύσιος Πατριάρχης· ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν αὐτῇ, ποίησον μῆτερον μου ὅ, τι θέλεις, καὶ οὕτως ἔγεινε Πατριάρχης ὁ Διονύσιος· πλὴν διαλογιζομένη ἡ κυρία Μάρω τὸ ἀπαραίτητον τοῦ θανάτου, ἔδυσχεραίνειν εἰς τὰ βασίλειά. Προσῆλθε λοιπὸν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ἐξήτησε νὰ ἀπεράσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς της ἔξω τῶν βασιλικῶν Μεγάρων ἐν ἡσυχίᾳ. Ὁ δὲ Σουλτὰν

νος ὡς ἤκουσε τὴν φρόνησίν της ὑπακούσας ἐδωρήσατο αὐτῇ πᾶσαν τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἑζωβας διὰ κατοικίαν της, καὶ νὰ νέμεται τὰ βασιλικά εἰσοδήματα πρὸς ζωοτροφίαν της· αὕτη ἡ ἐπαρχία ἐστὶ πλησίον τῶν Σερρῶν καὶ πρὸς τὸν ποταμὸν Στρυμόνα. Ἐμβάσα λοιπὸν εἰς τὸ βασιλικὸν κάτεργον (πλοῖον) μετ' ὄλων τῶν θησαυρῶν ὅπου εἶχε φέρουσα μετ' ἑαυτῆς καὶ τὰ τίμια καὶ ἅγια δῶρα τῶν μάγων διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν δωρηθεῖσαν ἐπαρχίαν τῆς Ἑζωβας, καὶ πλέουσα ἐφθασε πρὸς τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Ἀθωνος εἰς τὸ νεώριον τῆς Ἱερᾶς μονῆς τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῷ (ἐγίνωσκε δὲ καλῶς τὸ ἱερὸν μοναστήριον τοῦτο, διότι ὁ πατὴρ αὐτῆς Γεώργιος ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας ὁκοδόμησε τὸν καθολικὸν ναὸν τοῦ μοναστηρίου εἰς ὄνομα τοῦ ἁγίου Γεωργίου, καὶ ὡς κτίτωρ καὶ προστάτης τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Παύλου μετὰ τῆς βασιλείας κυρίας Μάρω. Μαθόντες τοῦτο οἱ ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ πατέρες τῆς μονῆς, πάντες οἱ ἀδελφοὶ καὶ τὸ τοῦ λαοῦ πλῆθος χαρὰς ἀπείρου πλησθέντες, ἐξῆλθον τῆς μονῆς μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων μετ' ὕμνων καὶ ψαλμῶν κατὰ τὴν ἀρμόζουσαν τῆς μονῆς πρὸς ὑπάντησιν τῶν Τιμίων Δώρων τῶν Μάγων, ἅπερ προσεκόμιζεν ἡ κυρία Μάρω νὰ τὰ ἀναθήσῃ εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην μονὴν τοῦ ἁγίου Παύλου κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της· ἀντήρχοντο δὲ οὕτω πάντες πρὸς τὸ ἱερὸν μοναστήριον τοῦ ἁγίου Παύλου κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της, καὶ ὅταν ἐφθασαν ἕως εἰς τὴν μονόστηλον ἐλαίαν, ἥτις καὶ σήμερον σώζεται πρὸς πετρῶδη τιναδὴν, ἀπέναντι καὶ πλησίον τῆς μονῆς, ἠκούσθη φωνὴ ἀόρατος, λέγουσα· Μάρω μὴ προβῇς περαιτέρω, ἐκπλαγείσα ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ἡ βασίλισσα, ἐστάθη ἐκεῖ. Ἀνοίξασα δὲ τοὺς θησαυροὺς ἐπὶ τοῦ τόπου τούτου, ἐθεωρεῖτο ὡς ἄλλη πανήγυρις καὶ εορτή· καὶ φωνὴ ἀγαλλιάσεως μετ' εὐφημίας ἀναφθεγγομένη ἡ βασίλισσα κατασπασομένη εἶπεν· ὦ Δῶρα Τίμια, ἅπερ ταῦτα προσήνεγκαν οἱ Μάγοι Περσῶν βασιλεῖς, Χρυσὸν καὶ Αἶβανον καὶ Σμύρναν Χριστῷ τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν, τῶν πιστῶν ἅπαν τὸ πλήρωμα σκεπάσατε, καὶ ἐκ πάσης ἐπιρροίας ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν ἀβλαβεῖς διαφυλάξατε καὶ εἰς λατρείαν παντοδαπῶν νόσων καὶ πονηρῶν πνευμάτων διωκτῆριον ἔσονται.

Προσκυνήσασα δὲ εὐλαβῶς, ἀφιέρωσε τὰ πάντα καὶ ἅγια Δῶρα τῶν Μάγων. Χρυσὸν καὶ Αἶβανον καὶ Σμύρναν, ὡς μίαν ἀναφέρτεον παρακαταθήκην εἰς τὴν Ἱερὰν μονὴν τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ ἐν Ἀθῷ· καὶ οὕτως ἀποχαρετήσασα μετὰ θερμῶν δακρύων, κατέρχεται διὰ νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ βασιλικὸν κάτεργον, συνακολουθούμενη μετὰ τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τῶν πατέρων. Οἱ δὲ σεβαστοὶ ἐκεῖνοι πατέρες ἐνέπληξαν Τίμιον Σταυρόν, ὅπου ἠκούσθη ἡ ἀόρατος φωνή, ὅστις σώζεται καὶ μέχρι σήμερον, καὶ λέγεται ὁ σταυρὸς τῆς Βασιλείας· ἐχαρίσατο δὲ καὶ ἄλλα σκεύη χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ καὶ χρυσοῦφанта δωρήματα εἰς δόξαν Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΜΗΝΙ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΩ Α.

Προεόρτια τῆς Ἑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Τρύφωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α'. στάσιν τοῦ, Μακάρτου ἀνθρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχους, Γ. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῶν προοιμίων, ἤχος, δ'.

Ἄδῃς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ησептὴ εὐτρεπίζεται, Ἐκκλησίᾳ εἰσδέξασθαι, ἐν αὐτῇ τὸν Κύριον, ὡς περ νήπιον, ἐπιδημοῦντα καὶ χάρισι, νοητῶς φαιδρύνοντα τὸ πιστότατον αὐτῆς, καὶ φιλόθεον σύστημα· ὃ καὶ κέκραγε· σὺ εἰ δόξα καὶ κλέος καὶ ὁ κόσμος, τοῦ πληρώματός μου Λόγε, ὁ νηπιῖσας σαρκὶ δι' ἐμέ.

Ηπαστάς ἡ πολυφωτός, καὶ σκηνὴ ἡ ὑπερτιμός, καὶ νῆος ὁ ἅγιος καὶ εὐρύχωρος, ἔνδον θαλάμων εἰσάγουσα, τοῦ Ναοῦ τὸν Κύριον, προμνηστεύεται αὐτόν, τῇ σεπτῇ ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, ἱκετεύουσα, ἐκ φόβου καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς κυρίως Θεοτόκον, ταύτην ἀπαύστως δοξάζοντας.

Συμεὼν ἱερώτατε, τὴν ἐλπίδα ἣν κέκτησαι, τὸν Χριστὸν θεάσασθαι, δεῦρο πρόσελθε, ἐν τῷ ναῷ καὶ ὑπόδεξαι, ἀγκάλαις καὶ δόξῃ σου. Νῦν ἀπόλυσον Σωτήρ, ἐκ τῆς γῆς με τὸν δοῦλόν σου, καὶ συγκάλεσον, τὴν προφήτιδα Ἀνναν τοῦ δοξάσαι, μετὰ σοῦ τὸν εὐεργέτην, σαρκὶ φρικτῶς νηπιῖσαντα.

Ἔτερα στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἁγίου, ἤχος, α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες.

Τρύφων παναοίδιμε τρυφῆς, ἀκηράτου μέτοχος, ἐν οὐρανοῖς ἐρηματίσας, διαφανέστατα, γενικοὺς ἀγῶνας, διαθλήσας ἔνδοξε, καὶ μάρτυς ἀληθείας γενόμενος· Χριστὸν ἱκέτευε, δωρηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τρύφων παναοίδιμε φωτός, αἰδίου λάμψεσι, φωτειδῆς ὅλος γέγονας, καταστρεψάμενος, τὴν ζοφώδη πλάνην, καὶ τοὺς κοσμοκράτορας, τοῦ σκότους καθελὼν θεῖα χάριτι· διὸ ἱκέτευε δωρηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τρύφων παμμάκαριστε χαρᾶς, καὶ ἀγαλλιᾶσεως, Ἀγγελικῆς κατηξίωσαι, ἀπαρνησάμενος, τὰ τερπνὰ τοῦ θείου, καὶ ψυχῆς στερορότητι, τὰ πάντα παρ' οὐδὲν ἡγησάμενος· καὶ καρτερώτατα διανύσας τὸ μαρτύριον, νῦν πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἤχος, δ'.

Υπερφρονήσας τῶν τῆδε γενηρῶν, παμμάκαρ Τρύφων σεβάσμιε, πρὸς τὸ σκῆμα ἀνδρείως ἔσπευσας, καὶ τῇ πάλῃ δι' αἵματος, σὺ ἐντέχνως Μάρτυς τὸν ὑπεοήφανον καθελὼν, ἐκομίσω τῆς νίκης στέφος. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐκλιπαρῶν δι' ἡμᾶς, μὴ ἐλλείπῃς Ἀθλοφόρε, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁ αὐτός.

Σήμερον Συμεὼν ἐν τὰς ἀγκάλαις, τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον πρώην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καὶ τοῦ νόμου ποιητής· οὗτός ἐστιν, ὃν ὁ Δαυὶδ καταγγέλλει, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος, δ'.

Ἄδῃς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Φωταυγῆς ὡς περ ἥλιος, Τρύφων μάρτυς ὁ ἐνδοξός, ἐναθλῶν ἐπέλαμψεν ἡμῖν σήμερον· διὸ συνδράμωμεν φίλαθλοι, τὰς τοῦτου λαμπρότησιν, ἐλλαμβέσθαι νοερῶς, τὰ αὐτοῦ διδασκόμενοι, πεπρατήρια, ἃ ἐνέτλη ὑπὸ τῶν παραινόμενων, καὶ τὰς θείας ἀριστείας, ἃς κατ' αὐτῶν ἠνδραγάθησε.

Στίχος

Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Τῇ ἀγάπῃ τοῦ κτίστου σου, πυροπολούμενος ἐνδοξε, τῆς σαρκὸς ἡλόγησας αἰκίζόμενος, πολλὰς θασάνους καὶ ἐκραζες Χριστὸν τὸν θεάνθρωπον, οὐκ ἀρνούμαι ἀσεβεῖς· ποιητὴν δὲ τοῦ σύμπαντος, ἀποφαίνομαι, κυβερονήτην σωτῆρα συνοχέα, καὶ κριτὴν πάντων ἀνθρώπων, διό σε Τρύφων γεραίρομεν.

Στίχος

Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, τῆς ψυχῆς σου μακάριε, ταῖς ποιναῖς τοῦ σώματος ἀνεθλάστησας, ἐκατοστεύοντας στάχους, καὶ τούτους προσήγαγες, Τρύφων ἐνδοξε Χριστῷ, ὡς θυσίαν ἀμώμητον, ὡς θεάρεστον· καὶ αὐτὸς σε ἡμεῖψατο πλουσίως, χαρισάμενος τὰ κάλλη, τοῦ παραδείσου τὰ πάντερπνα.

Δόξα, ἦχος, δ'.

Δεῦτε πιστοὶ τιμήσωμεν, τὸν ἀθλοφόρον τοῦ Χριστοῦ Τρύφωνα τὸν πανένδοξον, τὸν γενναῖον ὀπλίτην καὶ ἀήττητον μάρτυρα. Οὗτος γὰρ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενος, νομίμως ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἠρίστευσε, βασιλείων καὶ τυράννων τὸ κράτος ἐνίκησε, καὶ τὸν ἀρχεκάκον ἐχθρὸν θριαμβεύσας, τὴν εὐσεβείαν ἐκήρυξε· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς συγχορεύων Ἀγγέλοις, πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων τὴν θείαν μνήμην αὐτοῦ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ ἱερὰ Μήτηρ, καὶ τοῦ Ἱεροῦ ὑψηλότερα, ἐπὶ τὸ Ἱερὸν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ τὸν τοῦ κόσμου ποιητὴν, καὶ τοῦ νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἐν ἀγκάλας ὑποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτης Συμεὼν, γεραίρων ἐκραύγαζε. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου· ὅτι εἰδὼν σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτικὸν τοῦ ἁγίου, ἦχος, α'.

Οὐράνιος χορός.

Χορός τῶν Ἀθλητῶν, τοῦ Δεσπότης μαρτύρων, εὐφραίνεται λαμπρῶς, ἐπὶ τῇ πανενδόξῳ τοῦ μάρτυρος σήμερον, πανηγύρει τοῦ Τρύφωνος· οὐ τὴν πάντιμον, ἔσπεψε χάραν ὁ πάντων, Κτίστης Κύριος, ἀμαχαντίνῳ στεφάνῳ, στερορῶς ἐναθλήσαντος.

Προεόρτιον ὁμοιον, ὁ αὐτός.

Οὐράνιος χορός, οὐρανόθεν Ἀγγέλων, προκύψας ἐπὶ γῆς, ἀφικόμενον βλέπει, ὡς θρέψας θασταζόμενον, πρὸς ναὸν τὸν πρωτότοκον, πάσης κτίσεως, ὑπὸ Μητρὸς ἀπειράνδρου· προεόρτιον οὖν σὺν ἡμῖν μελωδοῦσι, φρικτῶς ἐξιστάμενοι.

Εἰς τὸν ὀρθρον

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν, Κάθισμα, ἦχος, δ'.

Ταχὺ Προκατάλαβε.

Μαρτύρων σὺ καύχημα, καὶ τῶν θαυμάτων πηγή, ἐδείχθης ἀείμνηστε, Τρύφων πιστῶν καλλονή· λάμπεις γὰρ ἐν τῷ κόσμῳ, ταῖς βολαῖς τῶν θαυμάτων, ἀστράπτεις δὲ καὶ τῇ αἴγλῃ, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, διό ὡς στεφανίτης Χριστοῦ, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, προεόρτιον, ὁμοιον.

Σαρκὶ νηπιάσαντα, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρὸς, χερσὶ γηραλέαις σου, ἀγκάλισθεις Συμεὼν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἐξόδου, τὴν ἀπόφασιν δόξῃ· εἴληψας τῶν θαυμάτων, τὴν ἀένναον χάριν· διό σε ἀξιοχρέως πάντες δοξάζομεν.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν, Κάθισμα, ἦχος, δ'.

Καταπλάγη Ἰωσήφ.

Τὸν γενναῖον ἀθλητὴν, Τρύφωνα πάντες οἱ πιστοί, εὐφημήσωμεν λαμπρῶς, ὡς καθαιρέτην τοῦ ἐχθροῦ, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς ταῖς τοῦ πνεύματος· δι' οὗ ἡ τυραννὶς τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ· δυνάμει θεϊκῇ, καταπέπυται, καὶ νοσημάτων ἱασις πλουσίως, παρὰ Κυρίου δωδωρῆται, τοῖς ἐκτελοῦσι, πιστῶς τὴν θείαν, καὶ σεπτὴν ἐορτὴν αὐτοῦ.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, προεόρτιον, ὁμοιον.

Νηπιάζει δι' ἐμέ, ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, καθαρσίων κοινωνεῖ, ὁ καθαρώτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου, τὴν ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεὼν μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτὸν Θεὸν καὶ ἄνθρωπον· καὶ ὡς ζῶν ἡσπάζετο, καὶ χαί-

ρων, πρεσβυτικῶς ἀνεκράυγαξεν. Ἀπόλυσόν με· σὺ γὰρ Θεός μου, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Οἱ Ἀναθαθαμοὶ· τὸ Α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου·
 Προκείμενον. Δίκατος ὡς φοῖνιξ ἀνθίσσει· Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Γεωργίου.
 Οἱ κανόνες· ὁ προσόρτιος κανὼν μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς η'·
 καὶ ὁ κανὼν τοῦ Ἀγίου εἰς στ'·
 Κανὼν ὁ Προσόρτιος. ᾠδὴ, α'. ἤχος, δ'. Ὁ εἰρμός.

Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ βασιλείδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαίδροῦς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ἀγκάλας ἀπλώσαντες, τὰς τῶν ψυχῶν ἐν εὐθύτητι, καρδίᾳς δεξιώμεθα, τὸν πάντων Κύριον νηπιάσαντα, καὶ χωρητὸν ἀγκάλας, γηραιᾶς γενόμενον, δι' ἀγαθότητα.

Βουλὴν προαιώνιον, Πατρὸς πληρῶν λόγος σύμμορφος, ἐκ μητροῦς σεσάρκωται, θρόνος ὑψεῖς καθ' ἡμᾶς, καὶ προσέρχεται, Θεῷ Πατρὶ προσάξει, τεσσαρακονθήμερον, δῶρα καθήρσι.

Γνωσθῆναι τοῖς πέρασιν, ἡκεῖ Θεοῦ τὸ σωτήριον, ὅπερ κατὰ πρόσωπον, πάντων ἡτοίμασε, τῶν λαῶν αὐτοῦ, ἀγνίσωμεν καρδίᾳς, καὶ προὑπαντήσωμεν, τοῦτο γηθόμενοι.

Φωτὸς ἀνεσπέρου σε, πηγὴν εἰδότες πανύμνητε, τὸ σκότος διάλυσον, καθικετεύω σε, ταῖς ἀκτίσιν σου, ψυχῆς καὶ τῆς καρδίᾳς, καὶ βλέπειν ἀξίωσον, ἐκεῖνο Δέσποινα.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.
 Τρυφῆς μεθέξειν ἀξιώσόν με Τρύφων. Θεοφάνους.
 ᾠδὴ, α'. ἤχος, πλ. δ'. Ῥγρὰν διωδεύσας ὡσεὶ ξηράν.

Τῆς ὄντως ἐνθέου ἐν οὐρανοῖς, τρυφῆς ἀπολαύων, ὡς ἀήτητος ἀθλητῆς, ταῖς σαῖς ἐκείναις τὴν ψυχὴν μου, τῆς τῶν παθῶν ρύσαι συγχύσεως.

Ρημάτων τῶν θείων ἐνηχηθεῖς, ἐτέλεσας ταῦτα, παναοίδιμε πρακτικῶς, τὴν ἀγιωσύνην ἀγαπήσας, καὶ σωφροσύνην ἀσπασάμενος.

Υπῆρξας τῷ ὄντι ποιμαντικός, ποιμαίνων ψυχῆς σου, ἐν σοφίᾳ τοῦς λογισμοῦς, ψυχὰς ἐπιστρέφων πλανωμένας, καὶ τῷ Θεῷ προσάγων ἐνδοξε.

Φωτίζεις με φέγγει τῷ νοητῷ, ἀπαύγασμα δόξης, ἡ τεκοῦσα τὸ πατρικόν, πανάμωμε Κόρη, καὶ τὸν ζῶγον, τῆς ἀμαρτίας διασκέδασον.

Καταβασία. Χέρσον ἀδυσσοτόκον.
 ᾠδὴ, γ'. ὁ εἰρμός.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Δεσπόζων ἀπάντων τῶν κτισμάτων, ὑπέδου μορφὴν δούλου Χριστοῦ, καὶ θρόνος νῦν πρωτότοκον, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται, νόμου πληρῶν τὸ ἐνταλμα, ὁ ὑπὲρ νόμον καὶ τοῦ νόμου δοτήρ.

Ἐξ ὕψους χρησμὸν καὶ δυναστείαν, λαθὼν ὁ πρεσβύτης Συμεών, πρὸς τὸν ναὸν ἐπείγεται, τὸ τοῦ Θεοῦ σωτήριον, νῦν κατεῖδεν ἐν πνεύματι, λύσιν ζωῆς αἰτησάμενος.

Ζωῆς ἀφειδήσας τῆς προσκαίρου, ζώην πρὸς ἀκήρατον ἰδοῦ, μεταναστεύειν ἄρχεται, γῆρα μακρῷ καμπόμενος, ὁ Συμεὼν νεάζοντα, τὸν προαιώνιον θλέψας Θεόν.

Ἰδεῖν τοῦ φωτός σου τὰς ἀκτῖνας, ἀξίωσον Δέσποινα ἀγνή, τοὺς πόθῳ σοι προσπίπτοντας, δι' ἐγκρατεῖας λύσασα, συντόνου τε δεήσεως, σκότος παθῶν τὸ θαύτατον.

Τοῦ Ἀγίου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἡμδλυνας τὴν δύναμιν, τὴν ὑπερήφανον ἐνδοξε, Τρύφων Χριστοῦ, τὴν ἐκ τοῦ Ῥψίστου, ἐνδυσάμενος δύναμιν.

Σάρκα περικείμενος, ὀφρὺν τὴν ἄσκαρον ἔσβεσας, τοῦ δυσμενοῦς, καὶ σεσαρκωμένον, Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας.

Μόνη φυγαδεύονται, τῇ παρουσίᾳ σου πνεύματα, τὰ πονηρά, Πνεύματος ἁγίου, διωκόμενα χάριτι.

Ἐχων σε δοθήθειαν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι πάναγνε, Μητὴρ Θεοῦ. Ἐχων σε προστάτιν, τῆς ζωῆς μου σωθήσομαι.

Καταβασία. Τὸ στερέωμα.

Κάθισμα, ἤχος, δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῶν πόνων μακάριε, κατατρυφῶν τῆς σαρκός, τὴν θείαν καὶ ἄπονον, ἐν παρὰδεῖσσι τρυφῇ, ἀξίως ἀπειληφας, στέφος ἁθανασίης, ἐκ Θεοῦ δεδεγμένος· ὅθεν καὶ ἱματίων, ποταμοὺς ἀνὰβλύσεις, τοῖς πόσι καταψεύγουνσι, Τρύφων τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, προσόρτιον, ἤχος, α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Θησαυρὸς τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, δι' ἐμὲ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου· ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλατῇ, τὸν νόμον ἐν τῷ ὅρει τῷ Σινῇ, ἵνα πάντας ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαχνίᾳ σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου μόνε φιλόνηρωπε.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός.

Οκλήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἤλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ηοὐράνιος χορεῖα, τοῖς γηγένοις συγγέγηθε, καὶ προσορτάζει, θρέψας ἐπὶ γῆς τὸν πρωτόλειον, Θεὸν ὁρώσα πρὸς νῶν ἀφικόμενον, κατὰ νόμον θεσμούς, νομικοὺς ἐκπληρώσαντα.

Θεοδέγμονα παρθένον, Θεοτόκον ἀπείρανδρον, ἀγκαλοφύρουσαν, θρέψας Θεοδόχε Χριστὸν καθαρὸν, χαίρει καὶ σκίρτα καὶ δέχου καὶ μετάδαινε, ἐκ προσκαίρου φθορῆς, διότης πρὸς τὴν ὄντως ζωὴν.

Ἰδοὺ ἡκεῖ ἡ Παρθένης, Ἡσαΐας ἦν ἔφησεν, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἤλιον Χριστὸν θρέψας φέρουσα, καὶ ἱερῶς τῷ Ἱερεὶ νῦν προσάγουσα, ἐν ἁγίῳ Θεοῦ ἱερῷ, ὡς νῶς ἱερώτατος.

Λύεις μὲν ἀγνὴ εὐ σκότος, καὶ τὴν πάλαι κατήφειαν, τῆς ἀρχῆς τῆς πρώτης, ὄντως καὶ θανάτου τῷ τῷ σου, τῶν δὲ παθῶν νῦν τὸ σκότος διαλύσασα, τοῦ φωτός τοῦ ἐν σοί, κοινωνοὺς ἡμᾶς ἐργασαι.

Τοῦ Ἀγίου. Εἰσακήκου Κύριε.

Θεωμένους κατέπληξας, μάκαρ τοὺς τυράννους, τῇ καρτερίᾳ σου· τὰς θασάνους γὰρ ὑπέμεινας, ὡς ἐν ἀλλοτρίῳ πάσχων σώματι.

Ενετρώφας μακάριε, τοῖς τῶν ἀλγηδόνων πόνοις νυττόμενος· νῦν τρυφᾷς δὲ καθαρώτερον, αἰδοῦ δόξης ἐμφορούμενος.

Ξεομένου τοῦ σώματος ταῖς τῶν σιδηρῶν ὀνύχων ὀξύτησιν, ἐνευροῦτό σου Θεσπέσιε, τῆς ψυχῆς ὁ τόνος θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Επὶ σὲ τὴν ἐλπίδα μου, πᾶσαν ἀνατίθην Μητροπάρθενε· τὴν ψυχὴν μου διαφύλαξον, ἡ Θεὸν τεκοῦσα τὸν Σωτήρά μου.

Καταβασία. Ἐκάλυψεν οὐρανοῦς.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρώγαμε Παρθένε, ἔσχατος ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Ῥιόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην θρασέουσα.

Κοσμήσωμεν ἅπαντες, καρδίαις καὶ δεξιώμεθα, κόσμου κοσμοκράτορα καὶ κτίστην· ἡκεῖ γὰρ βρέφος πρωτοτοκούμενον, πρὸς νῶν τὸν ἅγιον αὐτοῦ, νέμων τὴν παγκόσμιον, χαρὰν τοῖς δεχομένοις αὐτόν.

Λαμπρύνθητι σήμερον, νῶς ὁ περιθόητος, κόσμησον ποικίλως τὰς ἐπαύλεις· δέχου τοῦ νόμου καὶ τοῦ παντός ποιητήν, πάλαι τοῦ γηράσαντος λιπών, γράμματος παλαιώσιν, καὶ πρὸς χάριν μετάδαινε.

Μητροὺς δασταζόμενος, ὠλένας ἐν κόλποις, Πατρός τοῖς Χερουβεικοῖς πυρόφοις θρόνοις, ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις προσεποχούμενος, ἡκεῖ πρὸς νῶν τὸν ἑαυτοῦ, ἐπαναπαυόμενος, γηραιαῖς ἐν ἀγκάλαις Χριστός.

Ὅ σθένει τὴν δόξαν σου, γλῶσσα θροσῶν παγνύμνητε· οὐ νοῦς προσειπεῖν ὄντως ἰσχύει· φῶς γὰρ οἰκοῦντα Θεὸν ἀπρόσιτον, ἔσχατος ἐν γαστρὶ ὑπερφῶς, φῶς ἀπεργαζόμενον, τῇ ἐνώσει τὸν ἄνθρωπον.

Τοῦ Ἀγίου. Ὁρθεῖζοντες δοῶμέν σοι.

Ἰνδάλματα τῆς πλάνης κατήργησας, ἀθλοφόρε· εἰκόνι λατρεύειν γὰρ, Θεοῦ τοῦ ὄντως ἡγάπησας.

Νενίκηκας γενναίως τὸ φρόνημα, τοῦ τυράννου, τὸ ἄθεον πάν-
σοφε, Χριστοῦ τῇ πίστει νευρούμενος.

Εκήρυξας τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα, λαμπρῶς Τρύφων, τυράν-
νων ἐνώπιον, καὶ τῶν στεφάνων τετύχηκας.

Θεοτοκίον.

Ανέκφορατος ἡ σύλληψις γέγονε, σοῦ Παρθένου, ὁ τόκος ἀπόρ-
ρητος, διαμεμένηκεν ἄχραντε.

Καταδασία. 'Ως εἶδεν 'Ησαΐ'ας.

'Ωρδή, στ. 'Ο εἰρμός.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ παντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν οἱ θεόφρο-
νες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τάς χειράς κροτήσωμεν, τὸν ἐξ
αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Ναὐτὸς καὶ θρόνος ὁ ἔμψυχος, τὸν μέγαν ἱερεῖα θαστάζουσα,
ὡς θρέψας ἐρχεται, ἡ Θεοτόκος ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τῷ ἱερεῖ
προσάξει δῶρον ὑπέρτιμον.

Ξενίζει πᾶσαν διάνοιαν, τὸ μέγιστον τοῦ κτίστου μυστήριον,
δεῖ οὐ γυμνώσῃς, γνωρίσαι νῦν τὸ μυστήριον, τὸ τῆς οἰκο-
νομίας αὐτοῦ τοῖς ἔθνεσιν.

Ο Λόγος γέγονε σὰρξ μὴ τραπεῖς, παιδίον ὁ προτέλειος δεῖ-
κνυται· καὶ ὁ συνέχων χειρὶ, τὸ πᾶν ἀγκάλας συνέχεται,
καὶ ὑποκύπτει νόμῳ, ὁ μόνος νόμου δοτὴρ.

Θεὸς ἀγνὴ χρηματίσασα, γεννήσῃ παραδόξῳ τοῦ κτίσαντος,
τὴν φύσιν εἰλκυσας, πρὸς φῶς ἐκ σκότους ἀνέσπερον, οὐ
τῆς ἀκτίνος πάντας ἡμᾶς ἀξίωσον.

'Αλλος. 'Ηλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ξηράνας τὰς μυσαράς, σπονδάς καὶ κνίσσης μιάσματα, μα-
νίας εἰδωλικάς, σοῖς αἵμασιν ἐνδοξε, κατήρδευσας ἅπαντα
τὰ τῆς ἐκκλησίας, εὐγενῇ Τρύφων βλαστήματα.

Ιχώρες μαρτυρικοί, ὡς μύρον εὐωδιάζουσι· τὸ αἶμα τῶν ἀ-
θλητῶν, πηγάζει ἰάματα· ἡ κόνις τοῦ σώματος, ψυχὰς ἀγιά-
ζει, τῶν πιστῶς θεραπευόντων αὐτούς.

Ολολαμπεῖς ἡωρεάς, παγχρύσους μάρτυς τοῦ Πνεύματος, σὺ
στολισθεῖς τὴν ψυχὴν, Τρύφων κατεφώτισας τοῦ κόσμου τὰ
πέρατα, ἀστραπαῖς θαυμάτων, θεραπεύων πάντων τὰ νοσήματα.

Θεοτοκίον.

Ως ἔμψυχος κιβωτός, ἐδέξω Λόγον τὸν ἀναρχόν· ὡς ἅγιον ἱε-
ρόν, τὸν κτίστην ἐχώρησας· ὡς θρόνος πυρίμορφος, φέρεις
τὸν Δεσπότην, Θεομήτορ πάσης κτίσεως.

Καταδασία. 'Εδόξέ σοι.

Κοντάκιον, ἤχος, δ'. 'Επεφάνης σήμερον.

Ως ἀγκάλας σήμερον πιστοὶ καρδίᾳς· ἐφαπλοῦντες δέξασθε,
καθαρωτάτῳ λογισμῷ, ἐπιδημοῦντα τὸν Κύριον, προσορ-
τίους, αἰνέσεις προσάδοντες.

'Ετερον τοῦ ἁγίου, ἤχος, πλ. δ'. 'Ως ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Τριαδικῇ στερεότητι, πολυθεῖαν ἔλυσας, ἐκ τῶν περάτων
αἰοίδιμε, τίμιος ἐν Κυρίῳ γενόμενος· καὶ νικήσας τυράν-
νους, ἐν Χριστῷ τῷ Σωτῆρι, τὸ στέφος εἴληψας τῆς μαρτυρίας
σοῦ, καὶ χαρίσματα θείων ἰάσεων, ὡς ἀήττητος.

'Ο οἶκος.

Ιερὰν πανθαυσίαν προτίθεται φιλεόρτων τὸ σύστημα σήμερον,
προεόρτια σύμβολα φέρουσιν, τοῦ Κυρίου τεσσαρακονθῆ-
μερον τὴν ἐκ Παρθένου φρικτὴν γέννησιν, καὶ πρεσβύτου σε-
πτοῦ ἐναγκάλισιν, καὶ σεπτοῦ Ἀθλοφόρου μνημόσυνον· δεῖ αὐ-
τὸν γὰρ τὸν Χριστόν, τελειοῦται νικητικῶς, ὡς ἀήττητος.

Τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

'Ωρδή, ζ'. 'Ο εἰρμός.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα·
ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐ-
ψαλλον· ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλο-
γητὸς εἶ.

Παλινοὺς θεσμούς καὶ ἔθιμα γηράσαντος, νόμου καινέζων
Χριστός, ἀγκάλας πρεσβυτικάς, κρατεῖσθαι ὡς νήπιον,

νῦν καταδέχεται, τὴν νεάζουσιν, χάριν πιστοῖς δωροῦμενος, καὶ τοῦ Πνεύματος τὸν νόμον.

Ράβδος ἄνθος ἡ Χριστὸν ἀναβλαστήσασα, τὸν τοῦ παντὸς γεωργόν, τοῦτον κρατοῦσα χερσί, πρὸς ναὸν πορεύεται, δῶρον προσάξει Θεῷ, τὸν πρωτότοκον, Πατρός πρωτοτοκοῦμενον, ἐξ αὐτῆς ἀρρήτῳ λόγῳ.

Συνευφραίνεται, πρεσβύτης τῇ πρεσβυτιδί, θεῖῳ ἐν Πνεύματι, καὶ προδηλοῦσι τρανῶς, ἀνθομολογούμενοι τὰ σὰ θαυμάσια, δι' ὧν ἔσωσας, κόσμον νηκοῖς γηράσαντα, νεοφυγὰ πάντων κτισμάτων.

Εὐσεβῶς τοὺς ἀνυμνοῦντας Θεοτόκον σε, Κυρία Δέσποινα, τῆς ἀμαρτίας δεινῶς, ταχέως ἀπάλλαξον, σκότους δεόμεθα, τῆς μεριδῶς τε, καὶ τῆς χαρᾶς ἀξίωσον, τῶν ἐν σοὶ πεφωτισμένων.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Στεφάνος χορεύεις, τοῖς χοροῖς τῶν μαρτύρων συνευφραίνόμενος, τὴν πλάνην γὰρ νικήσας, ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἀγαμέλεις γηθόμενος· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ο Δεσπότης τῶν ὅλων, τῶν αὐτοῦ παθημάτων στέφει τὸν μάρτυρα· καὶ τοῦτον ἐναυλίζει, σκηναῖς ἐπουρανίοις, κεκραγόντα καὶ λέγοντα· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Τριάδος τὴν δόξαν, εὐσεβῶς καταγγείλας, Τρύφων τριστόλθις, φωτὶ τῷ τρισηλίῳ, τρυφᾷ ἐπαναπαύῃ, καὶ θαῶς ἀγαλλόμενος, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Νέον φέρουσα θρέφεις, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων Θεὸν πανάμωμε, ἐκ σοῦ σωματωθέντα, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, τοῦ σωθῆναι τοὺς ψάλλοντάς· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ θροῦσαντα.

Ἐὐδή, ἡ· Ὁ εἰρμός.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰ-

κουμένην ἄπασιν ἐγείρει ψάλλουσιν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὶς τὴν συγκατάθεσιν ἀξίως, τῆς σῆς Σῶτερ ἐξυμνήσει ἀγαθότητος; τίς σου τὰ θαυμάσια, λόγῳ διηγῆσεται; τίς μὴ θαυμάσει Δέσποτα τὴν σὴν ταπεινώσιν; δι' ἣν Θεὸς ὑπάρχων ὠράθης, θρέφεις ἐν ἀγκάλαις, κρατούμενος πρεσβύτου.

Υψος ἀγαθότητος καὶ βάθος, ἀπείρου συγκαταθέσεως καὶ πλάτος Χριστέ, τῆς οἰκονομίας σου, ἐδειξας τοῖς πέρασιν, τὸ καθ' ἡμᾶς μορφούμενος, καὶ ἀναπλάττων ἡμᾶς, γηράσαντας πολλὰς ἀμαρτίας, καὶ πρὸς τὴν προτέραν ἀνάγκην πολετεῖαν.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐπέστης, ἐθνῶν καὶ εἰς δόξαν τοῦ λαοῦ σου Ἰσραὴλ· φῶς γὰρ ὧν ἀίδιον, καὶ Πατρὶ συνάναρχον, ἔκων τῷ χρονικῷ φωτὶ συναναστράφης Χριστέ, καὶ φῶς τοῖς ἐν σκιᾷ καθημένοις, ἑλαμψας ὑμνοῦσι, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Ο πρώην δεσμός τῆς ἀθεΐας, ἐλύθη Παρθένη τῇ κηρύσει σου, καὶ χεῖλη ἠνοίγησαν, εἰς αἶνον τοῦ τόκου σου, ἡμῶν τῶν εὐφρημούντων σε, καὶ ἐνδοῶντων αὐτῷ· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀγίου. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Μέχρι τομῆς καὶ κύσεως, μέχρις αἵματος χύσεως, μέχρι καὶ θανάτου, τελευταῖον ἠθλήσας, ἀντικαθιστάμενος, πρὸς ἀμαρτίαν μάρτυς Χριστοῦ· νῦν δὲ τῆς ζωῆς, τῆς ἐν Χριστῷ κρυπτομένης, λαθόμενος κραυγάζεις· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Επὶ τῆς γῆς ἠγωνίῃσαι, δυσσεβέσι μαχόμενος, πρὸς ἀπαιτηλὴν, καὶ θεομάχον πλάνησιν, πικρῶς ἀναγκάζουσιν· ἐν οὐρανῶν δὲ Τρύφων τρυφᾷ, στεφανηφορῶν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζων· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερηψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τυραννικὴν διήλεγξας, ἀθεότητα πάνσοφες, καὶ δαιμονικὴν θεομαχίαν ἐσθυσας, ροαῖς τῶν αἱμάτων σου, τὸν ἐν Τριάδι ἑνα Θεόν, ἀξιοπρεπῶς καὶ καθαρώς ἀναγγέλλων, καὶ σέδων καὶ

κρυψάξων· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ρήμασι σοῖς ἐπόμενοι, μακαρίζομεν πάναγνε, σὲ τὴν μακαρίαν, τὴν σαρκὶ γεννήσασαν, τὸν ὄντως μακάριον, τὸν φῶς οἰκοῦντα ἄδυτον, καὶ φωταγωγὸν καὶ φωτοδότην Δεσπότην· ὃν παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερηψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταθασία. Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες.

Ἄδῃ, Θ'. Ὁ εἰρμός.

Απὸς γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχοῦμενος· πανηγυρίζετω δέ, ἄλλων νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ δοάτω· χεῖροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Χεῖρε τοῦ Θεοῦ, ἡ πόλις ἡ ἔμψυχος, χεῖρε παλάτιον, τοῦ πάντων δεσπόζοντος, χεῖρε καθέδρα καὶ θρόνος πύρινε, ἐν ᾗ ἐπανεπαύσατο ὁ ἐπὶ τῶν Χερουδὶμ· ἐν ὑψίστοις Λόγος ἐποχοῦμενος, κεκμηκότας ἡμᾶς ἀνακτώμενος.

Ψάλλωμεν Χριστῷ, καινὸν ἄσμα σήμερον, ὡς βασιλεῖ καὶ Θεῷ, καὶ προὑπαντήσωμεν, αὐτῷ μολοῦντι πρὸς τὸν ναὸν αὐτοῦ, καὶ ἱερὰν πανήγυριν προσορτάσωμεν, μετὰ Ἀννης, ἀνθομολογούμενοι, καὶ μετὰ Συμεὼν εἰσδεχόμενοι.

Ωλόγε Θεοῦ, σοφία καὶ δύναμις, καὶ χαρακτήρ τοῦ Πατρὸς· ὦ Θεὲ νοούμενε, πιστοῖς καὶ ἄνθρωπε γνωρίζόμενε, τῆς σῆς ἀξίους ποιήσον ὑποδοχῆς καὶ ἡμᾶς, καθαρθέντας, ψυχὴν καὶ διάνοιαν, Θεοδόχου τοῦ θεῖου ἐντεύξεσιν.

Υψωσον ἡμῶν, τὸν νοῦν καὶ τὴν ἔψουν, πρὸς θεῖον ἔρωτα, τὰς τῆς ἀμαρτίας τε, προσύλους σχέσεις· πάσας ἐκκήψασα, τοῦ ψυχροφθόρου λύτρωσαι, σκότους πρεσβεΐαις σου· τοῦ φωτός δὲ Δέσποινα ἀξιώσον, τοῦ ἐν σοὶ ὑπὲρ λόγον σκηνώσαντος.

Τοῦ Ἀγίου. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Υπὲρ τὰ ὁρώμενα, αἱ τῶν μαρτύρων προσδοκίαι· πλήρης ἀθανάτου λήξεως, καθοράται ἡ τούτων ἐλπίς, πλήρης θυμη-

δαίς καὶ χαρᾶς, καὶ φαειρότητος ἀνεκφράστου· ὅθεν ἀξίως μακαρίζονται.

Φῶς ἐγένου δεύτερον, φωτὶ τῷ πρώτῳ προσπελάσας, αἴγλη τῇ αὐτοῦ πυρσοῦμενος, καὶ μορφοῦμενος Τρύφων σοφῆ, καὶ ταῖς αὐτοῦ χορηγουμέναις, ἐλλάμψεσι διαλάμπων· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ωφθης ἀκατάληπτος, ἐν τοῖς ἀγῶσιν Ἀθλοφόρε· ὥφθης ἀληθῶς ἐπώνυμος, τῆς ἐνθέου καὶ θείας τρυφῆς· ἥς νῦν ἀπαλάυν, καὶ τρανῶς ἐνηδόμενος, σωτηρίαν τοῖς σὲ τιμῶσιν ἡμῖν αἰτῆσαι.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον τὸ φρόνημα, Θεογενῆτορ τῆς σαρκὸς μου· ζώωσον ψυχῆς τὴν νέκρωσιν, ἐνεργεῖα τῆς ὄντως ζωῆς, τῆς ἐκ σοῦ τεχθείσης κατὰ σάρκα, δι' ἄφατον εὐσπλαγχνίαν, καὶ σωτηρίαν τῶν ὑμνούντων σε.

Καταθασία. Ἐν νόμῳ σκιᾶ καὶ γράμματι.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τρυφῆς κατεμπορούμενος, παραδόξου καὶ θείας, Ἀγγέλοις ὁμοδίαιτος, ἐρηματίσας μάκαρ, καὶ χήνας νέμων ἐν νάπαις, πρὸς Θεοῦ ἀπείληψας, τὴν χάριν τῶν ἁμαρτιῶν, Τρύφων μεγαλομάρτυς, θεραπεύειν τῶν θροτῶν, τὰς ἀσθενείας καὶ νόσους.

Προεόρτιον, ὁμοτον.

Τὸν παῖδα προσκομίσασα, ἡ πανάμωμος Κόρη, ἐν ἱερῷ τετέλεκε, τὰ τοῦ νόμου· καὶ τοῦτον, ἀγκάλας ὡς ἐδέξατο, Συμεὼν ὁ δίκαιος, ἀντέφησε τῇ παρθένῳ· οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν, καὶ ἀνάστασιν πολλῶν, καὶ εἰς σημεῖον ἐν κόσμῳ.

Εἰς τοὺς Ἀἵνους, ἱστώμεν στέχους, δ'. καὶ ψάλλωμεν στιχηρὰ προσόμοια, ἥχος, α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Θεοφανείας ἀρρήτου νῦν ἐορτάζομεν, σωτηριώδη χάριν· ἐκ παρθένου γὰρ Κόρης, ἀτρέπτως νηπιάσας Χριστὸς ὁ Θεός, ἐν ναφί τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, ὑπὸ Μητρὸς νῦν προσάγεται· ὃν λαθὼν, Συμεὼν ἐνηγαλίστατο.

Σοῦ τὸ μνημόσυνον Ἐρρύφων, εὐωδιάζει τρανώς, ἔαρινθ' ὡς
ρόδον, τὰ πολὺαθλα πίθη, τῶν σῶν ἀγωνισμάτων δι' ὧν ἀ-
σθενεῖς, ἐμπαθεῖς τε καὶ ἄρρωστοι, τὴν εὐρωστίαν πλουτοῦσι
ταῖς σαῖς εὐχαῖς, ἀνυμνοῦντες τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Ητῶν λειψάνων σου κόνις, θαυμασίων βρύει κρονονούς, τῶν
πονηρῶν δαιμόνων, ἐκδιώκει τὴν βλάβην, καὶ ἵασιν παρέ-
χει τοῖς εὐλαβῶς, προσιοῦσι πολὺαθλα, Ἐρρύφων γενναῖε διό
σου τὴν ἱεράν, ἐκτελοῦμεν μνήμην σήμερον.

Σοῦ ἐτελέσθη ἡ πίστις καὶ τὸ μαρτύριον, τὸ ὑπὲρ τοῦ Σωτῆ-
ρος, Ἐρρύφων μεγαλομάρτυς, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου καὶ
γὰρ κραταιῶς, τοὺς ἐχθροὺς τροπώσάμενος, κατὰ παθῶν καὶ
δαιμόνων καὶ ὀδυνῶν, τὴν ἐξουσίαν μάρτυς ἔλαβες.

Δόξα, ἦχος, α'.

Σήμερον ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ ἀθλοφόρου Ἐρρύφονος, οἱ ἐν οὐρα-
νῷ εὐφραίνονται ἄγγελοι καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς ἄνθρωποι,
πρὸς αὐτὸν γηθοσύνως δοῶμεν· χαίροις ἀθλητὰ πανένδοξε, ὁ
τὴν πίστιν κρατύνας τῇ στεροῦ σου ἐνστάσει· χαίροις ὁ ποικί-
λος θασάνους διὰ Χριστὸν ὑποστάς, μᾶλλον δὲ καὶ ἑτέρους
πολλοὺς εἰς μαρτύριον ὑπαλείψας· χαίροις ὁ τῶν ἱματίων τὴν
χάριν, παρὰ Χριστοῦ δεδεγμένος, καὶ τοὺς ἐπικαλουμένους
σε παραδύξως ἰώμενος· ὃν σὺν παρρησίᾳ ἱκέτευσ, δωρήσασθαι
ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, προσόρτιον, ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ πάλας τῷ Μωσεῖ, ἐν Σινᾷ νόμον ἐπιδούς, τοῖς νο-
μικοῖς ὑποκύπτει θεσμοῖς, δι' ἡμᾶς ὡς εὐσπλαγχνος καθ'
ἡμᾶς γεγονώς· νῦν ὁ καθαρὸς Θεός, ὡς παιδίον ἅγιον, μήτραν
δικαιοῦξαν ἀγνήν, ἐαυτῷ ὡς Θεὸς συγκομίζεται, τῆς τοῦ νόμου
κατάρτας ἐλευθερῶν, καὶ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.—Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τυπι-
κά, καὶ ἐκ μὲν τοῦ προεργίου κανόνος, ἡ γ'. ᾠδὴ, ἐκ δὲ τοῦ ἁγίου, ἡ δ'.
ᾠδὴ.—Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου, καὶ εἰ θούλει καὶ τῆς
Θεοτόκου.—Κοινωνικόν.—Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΤΗ Β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Ἑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν στίχους, δ'.
καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος, α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν ἀπερίγραπτον Λόγον καὶ ὑπερούσιον, τὸν οὐρανίους θρό-
νοις, ἐποχοῦμενον δόξῃ, εἰσδέχεται ἀγκάλαις ὁ Συμεών, ἐκ-
δοὼν· Νῦν ἀπόλυσον, κατὰ τὸ ρῆμά σου Σῶτερ, ἡ τῶν πιστῶν,
σωτηρία καὶ ἀπόλυσις.

Βρέφος ὁρῶν σε ἐδόξα ὁ θαυμαστός Συμεών, τὸν πρὸ αἰώνων
Λόγον, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα· φρίττω καὶ πτοῦμαι χει-
ρὸν ἐμαῖς, ἀγκαλίσασθαι Δέσποτα· ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ τὸν δοῦλόν
σου ἐκζητῶ, νῦν ἀπόλυσον ὡς εὐσπλαγχνος.

Νῦν ἀνοιγέσθω ἡ πύλη ἡ ἐπουράνιος· ὁ ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως,
γεννηθεὶς Θεὸς Λόγος, ἐτέχθη ἐκ Παρθένου σάρκα λαβὼν,
τὴν βροτείαν δουλόμενος, ἀνακαλέσασθαι φύσιν ὡς ἀγαθός,
καὶ βαλεῖν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς.

Εν τοῖς Προφήταις ὠράθης, ὡς θέμις ἦν Ἰησοῦ, σὲ θεαθῆναι
πάλας· ἀλλὰ νῦν Θεοῦ Λόγε, σαρκί παντὶ τῷ κόσμῳ, ὡφ-
θης ἐκὼν, ἐκ Παρθένου Μαρίας Χριστέ, σοῦ τὸ σωτήριον πᾶ-
σι τοῖς ἐξ Ἀδάμ, ἐμφανίσας ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος, δ'.

Σήμερον ἡ ἱερά Μήτηρ, καὶ τοῦ Ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τῷ
Ἱερῶν παρκεγένονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ, τὸν τοῦ κο-
σμου ποιητὴν, καὶ τοῦ νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑπο-
δεξάμενος, ὁ πρεσβύτης Συμεών, γεραίρων ἐκράυγαξε· Νῦν
ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου· ὅτι εἶδόν σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ προσόμοια, ἥχος, β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Σήμερον ὁ Σωτήρ, ὡς θρέψας προσηγάθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλέαις, ὁ πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχος. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου:

Ανθρώπῳ ὁ προσοφθαλμὸς τῷ θεῷ Ἰσαΐα, Χριστὸς ὡς ἐν λαδίδι, χερσὶ τῆς Θεοτόκου, νῦν τῷ πρεσβύτῳ δίδεται.

Στίχος. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν:

Φόβῳ τε καὶ χαρᾷ, ἀγκάλαις τὸν Δεσπότην, ὁ Συμεὼν κατέχων, ζωῆς ἤπειτο λύσιν, ὑμῶν τὴν Θεομήτορα.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁμοιον.

Δέχου ὦ Συμεὼν, ἡ Πάναγνος ἐδόξα, ἐν ἀγκάλαις ὡς θρέψας, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ κόσμου τὸ σωτήριον.

Ἀπολυτίκιον, ἥχος, α'.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ πρεσβύτα δίκαιε, δεξιόμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἡ ἀλλεταὶ ὁ προσομιμακὸς ψαλμός, ἐκ τοῦ, Ἀνοίξαντός σου τὴν χεῖρά, καὶ καθέξῃς ἕως τέλους. Καὶ εἰ ἐστὶ Σαββάτῳ ἐσπέρας, λέγεται τὸ α'. Κἀποσιν τοῦ ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἀναστάσιμα τρία μόνον· εἰ δὲ ἐν Τριώδιον, ἀναστάσιμα δύο, καὶ τοῦ Τριωδίου δύο, καὶ τῆς ἐορτῆς Γ'. Εἰ δὲ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, ἰστώμεν στίχους, γ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελα, ἥχος, α'.

Λέγε Συμεὼν, τίνα φέρων ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ ἀγάλλῃ; τί-
νι κράξεις καὶ βοᾷς, νῦν ἡλευθέρωμαι, εἶδον γὰρ τὸν Σω-
τῆρά μου· οὕτως ἐστίν, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς· οὕτως ἐστίν, ὁ ἐκ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καὶ σώσας τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δέχου Συμεὼν, ὃν ὑπὸ τὸν γνώφον, Μωσῆς νομοθετοῦντα, προσώρα ἐν Σινᾷ, θρέψας γενόμενον, νόμῳ ὑποταττόμε-
νον· οὕτως ἐστίν, ὁ διὰ νόμου λαλήσας· οὕτως ἐστίν, ὁ ἐν Προ-
φήταις ρηθεὶς· ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καὶ σώσας τὸν ἄνθρωπον.
Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δεῦτε καὶ ἡμεῖς, ἄσμασιν ἐνθέοις, Χριστῷ συναντηθώμεν,
καὶ δεξιόμεθα αὐτόν, οὐ τὸ σωτήριον ὁ Συμεὼν ἐώρακεν.
Οὕτως ἐστίν, ὃν ὁ Δαυὶδ καταγγέλλει· οὕτως ἐστίν, ὁ ἐν Προφή-
ταις λαλήσας· ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καὶ νόμῳ φθεγγόμενος.
Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Σήμερον πιστοὶ, εὐφρανθῶμεν γηθοσύνας· ὁ Δεσπότης γὰρ
ὡς θρέψας κρατεῖται ἐν ἀγκάλαις, πρεσβύτου ξενοτρόπως·
πρὸς ὃν ἐδόξα λέγων· οὕτως ἐστίν, ὁ τῷ Μωσῇ συλλαλήσας· οὐ-
τός ἐστι Θεὸς ὁ πρὸ αἰώνων· ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καὶ πλά-
νης ρυσάμενος. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Ἔτερα στιχηρὰ προσ. ἥχος, α'. Ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ τοῦ νόμου δοτὴρ, νόμῳ ὑπο-
τάσσεται, καὶ νόμον νῦν ἐκπληρῶν, ναῷ προσφέρεται, καὶ
ιερέως χερσίν, ὑπὸ Παρθένου μητρὸς ἐπιδίδεται· ὃν ἐν ἀγκά-
λαις λαθὼν, ὁ Συμεὼν ἐξαιτεῖται ἀπόλυσιν. Εἶδον γὰρ σε ἀνε-
δόξῳ, φῶς τὸ προαιώνιον, δόξαν τε λαοῦ τοῦ νέου, Ἰσραὴλ, καὶ
πάντων Κυρίων.

Τὴν σὴν ὑμνοῦσι νῦν πρόοδον, Θεομήτορ Κόρη, ἁσωμάτων
τάγματα, τὴν δόξαν σου εὐλαβῶς καταγεραίροντες· συμφῶ-
νως οὖν καὶ ἡμεῖς, τῶν μονοτρόπων τὰ στίφη κροτοῦμέν σοι,
ἐν φόβῳ τε καὶ χαρᾷ, τὴν πανσεβάσμιον ταύτην πανήγυριν, τῆς
ὑπαπαντῆς Δεσπότης, τεσσαρακονθήμερον, καὶ σεπτῶς προσ-
κυνοῦμεν, τὴν μυρόδλυτον εἰκόνα σου.

Μέσον τῶν ναῶν ἐνίδρυνται, ὁ σεπτὸς σου οἶκος, Παντάνασσα
Δεσποινα, θασιλογόνου Πατρός, Παύλου δομητορος, καὶ
Γεωργίου σοφοῦ, ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος τιμώμενος· οἷα θα-
σίλισσα γὰρ, μέσον πιστῶν οἰκετῶν σου παρίστασαι· ἐν ᾧ εἰσι-
όντες πόθῳ ὕμνους σοι προσάδωμεν, ὀφλημάτων τὴν λύσιν,
ταῖς λιταῖς σου κομιζόμενοι.

Χαίρε των πιστών το καύχημα, μοναζόντων κλέος, και ήμών προσφύγιον, Παντάνασσα Μαρτάμ Θεοχαρίτωτες· του πάντων γάρ ποιητού, Μητηρ αφράστως γενέσθαι ήξίωσαι· ὃν φέρουσα ἐν ναφ, θρέφεις καθάπερ τεσσαρχονθήμερον, χαιρών Συμεών ὁ πρέσβυς, τοῦτον ὑπεδέξατο, και ἐδόησε λέγων· νῦν ἀπόλυσόν με Δέσποτα.

Δόξα, και νῦν, ἤχος πλ. β'.

Ανοιγέσθω ή πύλη του ουρανού σήμεραν· ὁ γάρ ἀναρχος Ἀόγος του Πατρὸς, ἀρχήν λαβὼν χρονικήν, μὴ ἐκστάς τῆς αὐτοῦ Θεότητος, ὑπὸ Παρθένου ὡς θρέφεις τεσσαρχονθήμερον, Μητρός ἐκὼν προσφέρεται, ἐν ναφ τῷ νομικῷ· και τοῦτον ἀγκάλαις εἰσδέχεται ὁ πρέσβυς· Ἀπόλυσον κράζων, ὁ δοῦλος τῷ Δεσπότη· οἱ γάρ ὀφθαλμοί μου εἶδον τὸ σωτήριόν σου. Ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, σῶσαι γένος ἀνθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰσοῦτος, ὡς ἱλαρόν, τὸ προκαείμενον τῆς ἡμέρας, και τὰ Ἀναγνώσματα.

Τῆς ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ελάλησε Κύριος πρὸς Μωυσῆν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἡ ἐξήγχαγε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου, λέγων· ἀγιάσθον μοι πᾶν πρωτότοκον πρωτογενές, διανοῖγον πᾶσαν μήτραν ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ. Εἶπε δὲ Μωϋσῆς πρὸς τὸν λαόν· μνημονεύετε τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐν ἣ ἐξήλθετε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας· ἐν γάρ χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ὑμᾶς Κύριος ἐντεῦθεν. Καὶ φυλάξαθε τὸν νόμον αὐτοῦ. Καὶ ἔσται, ὡς ἂν εἰσαγάγῃ σε Κύριος ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν τῶν Χανααίων, ὃν τρόπον ὠμοσε τοῖς πατράσι σου, και ἀφοριεῖς πᾶν πρωτότοκον διανοῖγον μήτραν τὰ ἀρσενικὰ τῷ Κυρίῳ. Καὶ ἔσται ὡς ἂν ἐρωτήσῃ σε μετὰ ταῦτα ὁ υἱός σου λέγων· τί τοῦτο; και ἐρεῖς αὐτῷ· ὅτι ἐν χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ἡμᾶς Κύριος, ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας. Ἡνίκα δὲ ἐσκήληρνε Παράχ τοῦ ἐξαποστεῖλαι ἡμᾶς, ἀπέκτεινε Κύριος πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτου, ἀπὸ πρωτοτόκων ἀνθρώπων, ἕως πρωτοτόκων κτηνῶν· διὰ τοῦτο ἐγὼ θύω τῷ Κυρίῳ πᾶν διανοῖγον μήτραν τὰ ἀρσενικὰ, και πᾶν πρωτότοκον τῶν υἱῶν μου λυτρώσομαι. Καὶ ἔσται εἰς σημεῖον ἐπὶ τῆς χειρός σου, και ἀσάλευτον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου· ὅτι οὕτως ἔφη Κύριος ὁ παντοκράτωρ· ὅτι τὰ πρωτότοκα τῶν υἱῶν σου δώσεις ἐμοί. Καὶ ἔσται πᾶς ὃς ἂν τέξῃ παιδίον

ἄρσεν, τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ περιτεμεῖ τὴν σάρκα τῆς ἐκροθυστίας αὐτοῦ. Καὶ τριάκοντα και τρεῖς ἡμέρας οὐκ εἰσελεύσεται εἰς τὸ Ἅγιαστήριον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἱερέα, ἕως πληρωθῶσιν αἱ ἡμέραι τῆς καθάρσεως· και μετὰ ταῦτα προσοίσει τῷ Κυρίῳ ἄμνον ἐνιαύσιον ἁμῶμον εἰς ὀλοκαύτωμα, και νεοσσὸν περιστερᾶς, ἢ τρυγόνος, ἐπὶ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου πρὸς τὸν ἱερέα· ἡ ἀντὶ τούτων, προσοίσει ἐναντι Κυρίου δύο νεοσσούς περιστερῶν, ἡ δύο τρυγόνας. Καὶ ἐξελάσεται περὶ αὐτοῦ ὁ ἱερεὺς· ὅτι ἀπόδομα ἀποδεδωμένον οὗτοί μοι εἰσιν ἐκ πάντων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ· και εἴληφα αὐτούς, και ἡγάσσα αὐτοὺς ἐμοί, ἀντὶ τῶν πρωτοτόκων τῶν Αἰγυπτίων, ἡ ἡμέρᾳ ἐπάταξα πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτῳ, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους· εἶπεν ὁ Θεὸς ὁ ὑψιστος, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εγένετο τοῦ ἔτους, οὗ ἀπέθανεν Ὁζίας ὁ Βασιλεὺς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ και ἐπηρμένου· και πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ· και Σεραφίμ εἰστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί, και ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί· και ταῖς μὲν δυσὶ κατεκάλυπτον τὰ πρόσωπα αὐτῶν ταῖς δὲ δυσὶ κατεκάλυπτον τοὺς πόδας αὐτῶν, και ταῖς δυσὶν ἐπέταντο. Καὶ ἐκέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον, και ἔλεγον· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ ἐπήροθη τὸ ὑπερθυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἡς ἐκέκραγον, και ὁ οἶκος ἐνεπλήσθη καπνοῦ· και εἶπαν· ὦ τάλας ἐγώ! (ὅτι κατανένυγμαί) ὅτι ἀνθρώπων ὢν, και ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων, ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος ἐγὼ οἰκῶ, και τὸν Βασιλέα Κύριον Σαβαώθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. Καὶ ἀπεστάλη πρὸς με ἐν τῶν Σεραφίμ, και ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου, και ἤψατο τοῦ στόματός μου, και εἶπεν· Ἰδοὺ, ἤψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου, και ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου, και τὰς ἁμαρτίας σου περικαθαριεῖ. Καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς Κυρίου, λέγοντος· Τίνα ἀποστείλω; και τίς πορεύσεται πρὸς τὸν λαόν τοῦτον; και εἶπον· Ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι, ἀπόστειλόν με. Καὶ εἶπε· πορεύθητι, και εἰπέ τῷ λαῷ τούτῳ, Ἀκοῇ ἀκούσετε, και οὐ μὴ συνῆτε, και βλέποντες βλέπετε, και οὐ μὴ ἰδῇτε· ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, και τοῖς ὠσὶ θαρέως ἤκουσαν, και τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐ-

τῶν ἐκάμυσαν, μή ποτε ἴδωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τοὺς ὠσὲν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτοὺς. **Καὶ εἶπα·** ἕως πότε **Κύριε;** καὶ εἶπεν· ἕως ἂν ἐρωμωθῶσι πόλεις παρὰ τὸ μὴ κατοικεῖσθαι, καὶ οἴκοι παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἀνθρώπους, καὶ ἡ γῆ καταλειφθήσεται ἔρημος. **Καὶ μετὰ ταῦτα μακρυνεῖ ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πληθυνθήσονται οἱ ἐγκαταλειφθέντες ἐπὶ τῆς γῆς.**

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ιδοὺ **Κύριος** κάθηται ἐπὶ νεφέλῃς κούφῃς, καὶ ἥξει εἰς Αἴγυπτον, καὶ σεισθήσεται τὰ χειροποίητα Αἰγύπτου ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἡ καρδία αὐτῶν ἡττηθήσεται ἐν αὐτοῖς, καὶ ταραχθήσεται τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ τὴν βουλὴν αὐτῶν διασκεδάσω, καὶ παραδῶσω τὴν Αἴγυπτον εἰς χεῖρας κυρίων σκληρῶν· ὅτι τάδε λέγει **Κύριος ὁ Θεσπότης, ὁ ἅγιος Σαβαώθ.** **Καὶ πίνονται οἱ Αἰγύπτιοι ὕδωρ τὸ παρὰ θάλασσαν, ὁ δὲ ποταμὸς ἐκλείψει καὶ ξηρανθήσεται.** **Τάδε λέγει Κύριος·** ποῦ εἰσι νῦν οἱ σοφοί σου; καὶ ἀναγγειλάτωσάν σοι, καὶ εἰπάτωσάν· τί θεβούλευται **Κύριος Σαβαώθ** ἐπ' Αἴγυπτον; **Τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνῃ** ἔσονται οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς γυναῖκες, ἐν φόβῳ, καὶ ἐν τρόμῳ ἀπὸ προσώπου τῆς χειρὸς **Κυρίου Σαβαώθ,** ἣν αὐτὸς ἐπιδαλεῖ αὐτοῖς. **Καὶ ἔσται** θυσιαστήριον τῷ **Κυρίῳ** ἐν χώρᾳ Αἰγυπτίων, καὶ στήλη πρὸς τὸ ὄριον αὐτῆς τῷ **Κυρίῳ.** **Καὶ ἔσται** εἰς σημεῖον εἰς τὸν αἰῶνα **Κυρίῳ Σαβαώθ,** ἐν χώρᾳ Αἰγύπτου, ὅτι κεκράξονται πρὸς **Κύριον** καὶ ἀποστελεῖ αὐτοῖς **Κύριος** ἄνθρωπον, ὃς σώσει αὐτούς· καὶ γνωστὸς ἔσται **Κύριος** τοῖς Αἰγυπτίοις· καὶ γνώσονται οἱ Αἰγύπτιοι τὸν **Κύριον** ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνῃ, καὶ ποιήσουσι θυσίαν καὶ δῶρον, καὶ αὔξονται, καὶ ἀποδώσουσι τὰς εὐχὰς αὐτῶν τῷ **Κυρίῳ.**

Εἰς τὴν Αἰτὴν, ἰδεόμελα, ἥχος, α'.

Οπλκιὸς ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν νόμον πάλας ἐν **Σινᾷ** δοὺς τῷ **Μωσεί,** σήμερον θρέφῃς ὁράται· καὶ κατὰ νόμον, ὡς νόμου ποιητῆς, τὸν νόμον ἐκπληρῶν, νῶν προσάγεται, καὶ τῷ πρεσβύτῃ ἐπιδίδοται. **Δεξιόμενος** δὲ τοῦτον **Συμεὼν ὁ δίκαιος,** καὶ τῶν χρησμῶν τὴν ἐκδοσιν ἰδὼν τελεσθεῖσαν, γηθοσύνως ἐδόξα· εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀποκεκρυμμένον, ἐπ' ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν φανερωθέν· φῶς δια-

σκεδάζον, τῶν ἀπίστων ἐθνῶν τὴν σκοτόμαιναν, καὶ δόξαν τοῦ νεολέκτου **Ἰσραὴλ·** διὸ ἀπόλυσον τὸν δοῦλόν σου, ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦδε τοῦ σαρκεύ, πρὸς τὴν ἀγῆρω καὶ θαυμασίαν ἀληκτον ζωὴν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον ὁ πάλας τῷ **Μωσεί,** ἐν **Σινᾷ** νόμον ἐπιδοὺς, τοὺς νομικοὺς ὑποκύπτει θεσμοῖς, δι' ἡμᾶς ὡς εὐσπλαγγνος καθ' ἡμᾶς γεγονώς· νῦν ὁ καθαρὸς **Θεός,** ὡς παιδίον ἅγιον, μήτρᾳν διανοῖξεν ἀγνῆν, ἐαυτῷ ὡς **Θεός** συγκομιζέται, τῆς τοῦ νόμου κατάρτας ἐλευθερῶν, καὶ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἥχος, β'.

Ονπερ οἱ ἄνω **Λειτουργοί,** τρόμῳ λιτανεύουσι, κάτω νῦν ὁ **Συμεὼν,** ὑλικαῖς ἀγκάλαις δεχόμενος, τὸ **Θεῖον** τοῖς ἀνθρώποις ἐνοῦσθαι ἐκήρυττε· καὶ θροτὸν τὸν οὐράνιον **Θεόν** ὀπτανόμενος, ἀναχωρῶν τῶν ἐπὶ γῆς, χαρμονικῶς ἀνέκραξεν· ὁ τοῖς ἐν σκότει τὸ ἀνέσπερον φῶς ἀποκαλύπτων, **Κύριε** δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον **Συμεὼν** ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τὸν **Κύριον** τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνώφον πρῶην ὁ **Μωϋσῆς** ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὄρει τῷ **Σινᾷ** πλάκας δόντα αὐτῷ. **Οὗτος** ἐστίν, ὁ ἐν τοῖς προφήταις λαλῶν, καὶ τοῦ νόμου ποιητῆς· οὗτός ἐστιν, ὃν ὁ **Δαυὶδ** καταγγέλλει· ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Τὸν **Ἱερὸν** ἡ ἱερὰ **Παρθένος** προσεκόμισεν, ἐν **Ἱερῷ** τῷ **Ἱερεῖ**· ἀπλώσας δὲ ἀγκάλας ὁ **Συμεὼν,** ἐδέξατο τοῦτον ἀγαλλόμενος, καὶ ἐδόησε· **Νῦν** ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου **Δέσποτα,** κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ **Κύριε.**

Ὁ αὐτός.

Οκτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐδαστάζετο, ὑπὸ ἁγίου **Συμεὼν** τοῦ πρεσβύτου σήμερον· αὐτὸς γὰρ ἐν **Πνεύματι** ἁγίῳ ἔλαγε· **Νῦν** ἡλευθέρωμαι· εἶδον γὰρ τὸν **Σωτῆρά** μου.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον Συμεὼν ὁ πρεσβύτερος, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται, χαίρων τῷ πνεύματι, τὸν νομοδότην Μωσέως, καὶ πληρωτὴν τοῦ νόμου, ἀγκάλαις εἰσδέξασθαι· ἐκεῖνος μὲν, διὰ γνώφου καὶ φωνῆς ἀμυδρᾶς, θεόπτῃς ἠξίωτο, καὶ κεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τῶν ἐβραίων τὰς ἀπίστους καρδίᾳς διήλεγξεν· οὗτος δέ, τὸν προαιώνιον Λόγον τοῦ Πατρὸς, σωματωθέντα ἐθάστασε καὶ τῶν ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τὸ φῶς, τὸν σταυρὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν. Καὶ Ἄννα προφῆτις ἀναδείκνυται, τὸν Σωτῆρα λυτρωτὴν τοῦ Ἰσραὴλ κηρύττουσα. Αὐτῷ δοῦσώμεν· Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

ἤχος, δ'.

Σήμερον ἡ ἱερὰ Μήτηρ, καὶ τοῦ Ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τὸ ἱερὸν παρὰ γέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ, τὸν τοῦ κόσμου ποιητὴν, καὶ τοῦ νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτερος Συμεὼν, γεραίρων ἐκραύγαξε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου.

Δόξα, ἤχος, πλ. α'.

Ερευνᾶτε τὰς Γραφάς, καθὼς εἶπεν ἐν Εὐαγγελίοις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐν αὐταῖς γὰρ εὐρίσκομεν αὐτόν, τικτόμενον καὶ σπαργανούμενον, τιθηνούμενον καὶ γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον, καὶ ὑπὸ Συμεὼν διασταχθέντα, οὐ δοκῇσει οὐδὲ φαντασίᾳ, ἀλλ' ἀληθεῖα τῷ κόσμῳ φανέντα· πρὸς ὃν δοῦσώμεν· ὁ πρὸ αἰώνων Θεός, δόξα σοι.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Οπαλαιὸς ἡμερῶν, νηπιᾶσας σαρκί, ὑπὸ Μητρός Παρθένου τῷ Ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρὼν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεὼν δεξάμενος ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ρῆμά σου τὸν δοῦλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου Κύριε.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ ἰδεόμελα, ἤχος, βαρὺς.

Κατακόσμησον τὸν νυμφῶνά σου Σιών, καὶ ὑποδέξαι τὸν Βασιλέα Χριστόν· ἀσπασαί τὴν Μαριάμ, τὴν ἐπουράνιον πύ-

λην· αὕτη γὰρ θρόνος Χερουβικός ἐνεδείχθη· αὕτη διασπάζει τὸν Βασιλέα τῆς δόξης· νεφέλη φωτὸς ὑπάρχει ἡ Παρθένος, φέρουσα ἐν σαρκὶ Υἱὸν πρὸ ἑωσφόρου· ὃν λαθὼν Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις αὐτοῦ, ἐκήρυξε λαοῖς, Δεσπότην αὐτὸν εἶναι, ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Στίχος: Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Τὸν ἐκλάμψαντα πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ ἐκ μητρός Παρθενικῆς, φέρουσα ἐν τῷ ναῷ, ἡ ἀπειρούγαμος Μήτηρ, τὸν ἐν Σιναίῳ νομοθετήσαντα ὁρεῖ, τῇ διατάξει τῇ νομικῇ πειθαρχοῦντα, προσήγεν Ἱερεῖ, πρεσβύτῃ καὶ δικαίῳ, Χριστὸν τὸν Κύριον, ἰδεῖν χρηματισθέντι· ὃν δεξάμενος Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ, ἡγαλλιάσατο δοῶν· Θεὸς ὑπάρχει οὗτος, Πατρί συναιδέιος, καὶ Λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχος: Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Τὸν ὀχοῦμενον ἐν ἄρμασι Χερουβίμ, καὶ ὑμνούμενον ἐν ἄσμασι Σεραφίμ, φέρουσα ἐν ἀγκάλαις ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἀπειρογάμως ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα, τὸν νομοδότην νόμου, πληροῦντα νόμου τάξιν, ἐδίδου χερσὶ πρεσβύτου Ἱερῶς· ζωὴν δὲ φέρων, ζωῆς ἡτείτο λύσιν, λέγων· Δέσποτα, νῦν ἀπόλυσόν με, μηνύσαι τῷ Ἀδάμ, ὡς εἶδον ἄτρεπτον θρόνον, Θεὸν προαιώνιον, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος, πλ. δ'.

Ο τοῖς Χερουβίμ ἐποχοῦμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, σήμερον τῷ θεῷ Ἱερῷ, κατὰ νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικαῖς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις· καὶ ὑπὸ Ἰωσήφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζευγὸς τρυγόνων τὴν ἀμίαντον Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὸν νεόλεκτον λαόν· περιστερῶν δὲ δύο νεοσσούς, ὡς ἀρχηγὸς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς. Τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησμοῦ δὲ Συμεὼν, τὸ πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, τοῦ ἐξ αὐτῆς προσηγόρευσε· καὶ παρ' αὐτοῦ ἐξαίτεται τὴν ἀπόλυσιν δοῶν· Νῦν ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς προσηγγεῖλω μοι· ὅτι εἶδόν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον τοῦ χριστιανύμου λαοῦ.

Ἀπολυτίκιον, ἤχος, α'.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε: ἐκ τρίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν, Κάθισμα, ἦχος, α'.

Αὐτόμελον.

Χορός Ἀγγελικὸς, ἐκπληττέσθω τὸ θαῦμα· θροτοὶ δὲ ταῖς
φωναῖς, ἀνακράζωμεν ὕμνον, ὁρῶντες τὴν ἄφατον, τοῦ Θεοῦ
συγκατάβασιν· ὃν γὰρ τρέμουνσι, τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, γη-
ραλέασι νῦν, ἐναγκαλίζονται χεῖρες, τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν, Κάθισμα, ἦχος, α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Οὖν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου Ἀγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς,
ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ θρέψας ἐγένετο, χρόνοις ὧν ἀπε-
ρίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χείρων ἔλε-
γε· Νῦν ἀπολύεις οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα, ἦχος, δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νηπιάζει δι' ἐμέ, ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν· καθαρσίῳν κοινω-
νεῖ, ὁ καθαρώτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου, τὴν
ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεὼν μυσταγωγούμενος, ἐπέγνων
τὸν αὐτόν, Θεὸν φανέντα σαρκί· καὶ ὡς ζῶν ἡσπάζετο, καὶ
χείρων, πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν· ἀπόλυσόν με, σὲ γὰρ κα-
τείδον, τὴν ζῶν τῶν ἀπάντων.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Οἱ Ἀναδαυμοί· τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἦχος.

Προκείμενον, ἦχος, δ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχος· Ἐξηρεύετο ἡ καρδία μου. Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν. Ὁ Ν'.

Δόξα, ἦχος, δ'.

Σήμερον ὁ οὐρανοῦ καὶ γῆς ποιητής, ὑπὸ Μητροῦ παρθένου,
ἐν Ἱερῷ προσφέρεται ὡς θρέψας· τὸν νόμον ἐκκληρῶν, ὁ
νόμον δοὺς τὸ πάλαι.

Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Ἔξτα τὸ ἰδιόμελον, ἦχος, πλ. β'.

Ανοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερον· ὁ γὰρ ἀναρχὸς Λό-
γος τοῦ Πατρὸς, ἀρχὴν λαβὼν χρονικήν, μὴ ἐκστάς τῆς αὐ-
τοῦ Θεότητος, ὑπὸ Παρθένου ὡς θρέψας τεσσαρακονθήμερον,
Μητροῦ ἐκὼν προσφέρεται, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ· καὶ τοῦτον ἀγ-
κάλαις εἰσδέχεται ὁ πρέσβυς· ἀπόλυσον κράζων ὁ δοῦλος τῷ
Δεσπότη· οἱ γὰρ ὀφθαλμοί μου εἶδον τὸ σωτήριόν σου. Ὁ ἐλ-
θὼν εἰς τὸν κόσμον, σῶσαι γένος, ἀνθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Οἱ κανόνες· ὁ πρῶτος μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ε'. καὶ οἱ ἕτεροι δύο, εἰς η'.

Κανὼν ὁ πρῶτος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Χριστὸν γεγηθὼς Πρέσβυς ἀγκαλίζεται.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ἐβδή, α'. ἦχος, γ'. Ὁ εἰρμός.

Χέρσον ἀβυσσοτόκον πέδον ἥλιος, ἐπεπόλευσε ποτέ· ὥσπερ ταῖ-
χος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῷ πεζοπονητοποροῦν-
τι, καὶ θεαρέστως μέλποντι· Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ
δεδόξασται.

Ρανάτωσαν ὕδωρ νεφέλαι· Ἥλιος, ἐν νεφέλῃ γὰρ κούφη, ἐ-
ποχορούμενος ἐπέστη, ἀκηράτοις ὠλέναις, Χριστὸς ἐν τῷ
ναῷ ὡς θρέψας· διὸ πιστοὶ δοῦσωμεν· ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐν-
δόξως γὰρ δεδόξασται.

Ισχύσατε χεῖρες Συμεὼν, τῷ γῆρα ἀνειμέναι, καὶ κνήμαι πα-
ρειμέναι δὲ Πρεσβύτου, εὐθυδρόλως κινεῖσθε, Χριστοῦ πρὸς
ὑπαντήν· χορείαν σὺν ἡσωμάτοις στήσαντες, ἄσωμεν τῷ Κυ-
ρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Συνέσει ταθέντες οὐρανοὶ εὐφράνθητε, ἀγάλλου δὲ ἡ γῆ· ὑπερ-
θέων γὰρ ἐν κόλπῳ, ὁ τεχνίτης φοιτήσας, Χριστὸς ὑπὸ
Μητροῦ παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσαίγεται, νῆπιος ὁ πρὸ
πάντων· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

"Ετερος κανών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Χριστὸν πρέσβυς ὠλέναις ἐδέξατο.

Ἐν δὲ τῇ γ'. καὶ θ'. Ὡδὴ· Ὡδὴ Ἰωσήφ.

Ὡδὴ, α'. ἤχος, α'. Χριστὸς γεννᾶται.

Χριστὸς σαρκὶ πεφανέρωται, Χριστὸς ἐν τῷ ναῷ νῦν προσάγεται, Χριστὸς τῷ πρεσβύτῃ δίδεται, ἄσωμεν αὐτῷ πάντες ἄσμα καινόν, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσωμεν αὐτόν, ὅτι δεδόξασται.

Ρανάτωσαν ἡμεῖς ἄνωθεν, νεφέλαι εὐφροσύνην αἰώνιον· ὅρη γλυκασμὸν σταλάξατε, ὅρους γὰρ ἐκ Παρθένου Χριστὸς ὀφθαίς, ὥσπερ ἐν νεφέλῃ, θασταζόμενος ναῶ, θρόνος προσφέρεται.

Ινα θεώσῃ τὸν ἄνθρωπον, Θεὸς ὁ προαιώνιος πρόσφατος, θροτὸς ὑπὲρ λόγον γέγονε, δῶρά τε προσκομίζει ὁ Ἰωσήφ, ὡς ζεύγος τρυγόνων, ἐξ ἀμφοῖν λαόν, τὸν περιούσιον.

Σκιρτήσωμεν λαοὶ σήμερον, μετὰ τοῦ Συμεῶνος καὶ Ἀννης τε, καὶ τοῦ Ἰωσήφ γεραίοντες, πόθῳ τὴν Θεοτόκον καὶ τὸν αὐτῆς, ῥῖόν ἀνυμνοῦντες· ὃν ὠλέναις Συμεῶν, ἐναγκαλίζεται.

"Ετερος κανών. Ποίημα Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Ὡδὴ, α'. ἤχος, δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ακτίσι φιλόκωπον, σῆς φωτοδότιδος χάριτος, κατεύχασον θέομαι, τὴν σκοτεινὴν μου ψυχὴν, καὶ χαρίτωσον, τὸν νοῦν μου πανοικτίρμον, ὅπως σοὶ ἐπάξιον, ἄσω μελωδήμα.

Ο χρόνων ἐπέκεινα, νῦν ὑπὸ χρόνον γεγένηται, καὶ φύσιν ἀνείληψε, τὴν καθ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς, ἐκκαλούμενος, βροτεῖαν φύσιν πᾶσαν πρὸς λῆξιν ἀκήρατον, καὶ δόξαν ἀφραστον.

Εὐφράνθητε ἅπασι, φυλαὶ τῆς γῆς καὶ σκιρτήσατε, καὶ χειράς κροτήσατε, καὶ ἀλλάξατε, ὁ δεσπότης γάρ, μορφὴν δούλου ὑπέδυ, καὶ ναῶ προσάγεται, θρόνος ὁ ἀναρχος.

Βροτὸς ὁ παντέλειος, δι' ἀγαθότητα γίνεται, καὶ πάντα προσίσταται, ὁ ἀναμάρτητος, καὶ συνέχεται, πρεσβυτικάς ὠλέναις, καὶ ὁράται νήπιος, ὁ πάντων Κύριος.

Ω ξένου θεάματος, ὁ Χερουβὶμ ἐποχούμενος, φοικτῶς ἐποχεῖται νῦν, πρεσβυτικάς ἐν χειρὶν, ἀνακτώμενος, τὴν πάλαι συντριβεῖσαν, ἀπάτη τοῦ ὕψους, εἰκόνας θεῖαν μορφὴν.

Καταβασία. Χέρσον ἀδυσσοτόκον. Ὡδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Τὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτήσω, τῷ τιμίῳ σου αἵματι.

Ο πρωτότοκος, ἐκ τοῦ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, πρωτότοκος νήπιος, Κόρης ἀφθόρου, τῷ Ἀδάμ χεῖρα προτείνων ἐπέφανε.

Νηπιόφρονα, τὸν γεγονότα ἀπάτη, πρωτόπλαστον ἐμπαλιν ἐπανορθώσων, Θεὸς Λόγος, νηπιάσας ἐπέφανε.

Γῆς ἀπόγονον, παλινδρομήσασαν ταύτη, Θεότητος σύμμορφον φύσιν ὁ Πλάστης, ὡς ἀτρέπτως νηπιάσας ἀνέδειξε.

"Αλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Τὸν πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ γαστροῦ γεννηθέντα τοῦ φύσαντος, ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, θροφωθέντα ἀφράστως, χειρὶ γηραιαῖς εἰσδέχεται, ὁ Συμεὼν γηθοσύνας δοῶν, ἅγιος εἰ Κύριε.

Ο πάντων τῶν ὄντων, ποιητὴς καὶ Δεσπότης τοῦ σύμπαντος, πῶς παρὰ γέγονας ἐν δούλου, νῦν μορφῇ ὑπὸ χρόνον, ὁ ὢν Θεὸς προαιώνιος, ἐκπλήττομαί σου βοᾷ Συμεῶν, ἄκραν συγκατάδασιν.

Νόμον καὶ Πρόφῆτα, ἐκπληρῶσαι Χριστὸς παρὰ γέγονε, καὶ διὰ τοῦτο σαρκοφόρος, τῷ ναῷ νῦν ἐπέστη, παθὼν ὅπως τὸ ἀνθρώπινον, ἐλευθερώσῃ καὶ χάριν θροτοῖς, δώσῃ ἀντὶ χάριτος.

Πρεσβύτα Θεόφρον, γεγηθὼς νῦν ἐνθέως ὑπόδεξαι, τὸν Βασιλέα καὶ Δεσπότην, ὥσπερ θρόνος ὀφθέντα, Μητρός ὠλέναις κρατούμενον, διὰ τὸ σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν, καὶ ζωὴν δωρήσασθαι.

"Αλλος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Αγάλλεται σήμερον ἡ Εὐα, σκιρτᾷ καὶ χορεύει ὁ Ἀδάμ, ὁ ῥῶντες πλαστουρούμενον, τὸν πλαστοουργόν τῆς κτίσεως, ναῶ τε προσαγόμενον, καὶ τοὺς μακρὰν οἰκούμενον.

Αγκάλαις εἰσδέχεται ὁ πρέσβυς, ὡς βρέφος τὸν πάντων ποιη-
τὴν, καὶ πόθῳ ἀνεκράυγαζεν, ἀπόλυσόν με Δέσποτα· τοῖς
ὀφθαλμοῖς γὰρ σήμερον, τὸ σὸν κατεῖδον σωτήριον.

Ωτὼν ἀνεφίκτων σου κριμάτων, πῶς πάντα ἡνέσχου δι' ἐμέ,
ἵνα γὰρ ἀναπλάσῃς με, τὸν συντριβέντα Κύριε, θροτός αὐ-
τός γεγένησαι, δοξολογῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον.

Τὸ πάλαι θουλλούμενον τοῖς μύσταις, καὶ θείοις προφήταις
σκιωδῶς, νῦν προφανῶς τεθέασαι, πρεσβύτα τρισμακάριστε,
ἀπόρρητον μυστήριον, διό σε πάντες γεραίρομεν.

Ανθομολογοῦσα τῷ Κυρίῳ, ἡ Ἄννα ἡ ἄμεμπτος σεπτῶς, ἐν-
θίκως μακαρίζεται, οἷα προφήτις ἐνθεος· συνδοξαζέσθω
ταύτῃ δέ, καὶ Συμεὼν ὁ πανθούμαστος.

Καταβασία. Τὸ στερέωμα.

Κάθισμα, ἤχος, δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, πάλαι κατεῖδε Μωϋσῆς, τὰ ὀπίσθια Θε-
οῦ, καὶ ἀμυδρῶς θείας φωνῆς, κατηξιώθη ἐν γνώφῃ τε καὶ
θυέλλῃ· νῦν δὲ Συμεὼν, τὸν σαρκωθέντα Θεόν, ἀτρέπτως δι'
ἡμᾶς ἐνηγκαλίστατο· καὶ γεγηθὼς ἐπήγετο τῶν τῆδε, πρὸς τὴν
ζωὴν τὴν αἰώνιον· διό ἐδόξα· νῦν ἀπολύεις, τὸν δούλόν σου Δέ-
σποτα.

Ἰσθῆ, δ'. Ὁ εἰρμός.

Εκάλυψεν οὐρανοῦς ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ· τῆς κιβωτοῦ γὰρ
προελθὼν, τοῦ ἁγιάσματός σου, τῆς ἀφθόρου Μητρος, ἐν
τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, ὡφθης ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος·
καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Γηθόμενος Συμεὼν, τῶν ἀπορρητῶν μύστα, ἡ Θεοτόκος ἐ-
δόξα, ὅν ὑψ' ἁγίου πάλαι κεχορημάτισαι Πνεύματος, νηπιά-
σαντα Λόγον, Χριστὸν ἐναγκαλίζου, κράζων αὐτῷ· ἐπλήσθη τὰ
πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ην ἤλπισας Συμεὼν ἡλικιωτὴν βρεφῶν, χαίρων ὑπόδεξαι
Χριστόν, τοῦ Ἰσραὴλ τοῦ θείου τὴν παράκλησιν, τὸν νό-
μου ποιητὴν καὶ Δεσπότην, πληροῦντα νόμου τάξιν, κράζων
αὐτῷ· ἐπλήσθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Θεώμενος Συμεὼν Λόγον τὸν ἀναρχον, μετὰ σαρκός, ὡς ἐν
θρόνῳ Χερουδικῷ, Παρθένῳ ἐποχοῦμενον, τὸν αἷτιον τοῦ
εἶναι τὰ πάντα, ὡς βρέφος, ἐκπλαγεὶς ἐδόξα αὐτῷ· ἐπλήσθη τὰ
πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ἄλλος. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί.

Ράβδος τῆς ἐκ ρίζης Ἰεσσαί, βλαστῆσαι σε προέγραψεν, ὁ
Ἰσαΐας Ἰησοῦ Σωτῆρ· νῦν δὲ τρανῶς καθορῶν, Συμεὼν
τάς ἐκδόσεις, πάντων τῶν ρηθέντων ἐκδοᾷ σοι, ἀπόλυσόν με
τὸν δούλόν σου Δέσποτα Κύριε.

Σοφία καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ὑπάρχων ἀληθέστατος, οὐχ
ἀρπαγμὸν δὲ ἡγησάμενος, τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἐαυτὸν κε-
νώσας, μέχρι καὶ δούλου μορφῆς ἐδόθης, ὡλέναις τοῦ Συμε-
ὼν, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Βάθος τῶν κριμάτων σου Χριστέ, οὐδεὶς ἐξιχνιάσειεν· ὑπὲρ
γὰρ λόγον σοῦ ἡ σύλληψις, ἡ γέννησις ὑπὲρ νοῦν, ἀνεκλά-
λητα πάντα· ὅθεν Συμεὼν βρέφος ὁρῶν σε, φερόμενον ἐν ναῷ
χαίρων ταῖς χερσὶν ὑπεδέξατο.

Υπὸ θείου Πνεύματος σαφῶς, τὸ μέλλον κεχορημάτισται, ὁ
Συμεὼν μὴ ἰδεῖν θάνατον, πρὶν ἢ ἰδεῖν σε Χριστέ· νῦν δὲ
τῶν χρησμάτων, τὸ πέρας ἰδὼν ἐμφανῶς, Σωτῆρ τοῦ κόσμου
ἐδόξα περιχαρῶς· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἄλλος. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ως ἀνεξιχνίαστος Λόγε Θεοῦ, σοῦ ἡ πρὸς ἡμᾶς συγκατάδοσις,
ἦν μετὰ δέους, ὁ πρεσβύτης Συμεὼν, κατανοῶν ἐκραύγα-
ζε, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ωσπερ ὀκταήμερον περιτομὴν, δι' ἡμᾶς ὑπήνεγκας Δέσποτα,
οὕτω καὶ νῦν δέ, κατεδέξω τῷ ναῷ, προσενεχθῆναι νήπιος·
δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ωσπερ ὁμοούσιος εἶ τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ θεῷ Δέσποτα Πνεύ-
ματι, οὕτω νῦν ὡφθης, ὁμοούσιος ἡμῖν, ἄνθρωπος οἷα τέ-
λειος, σῶσαι θουληθεὶς τὸ ἀνθρώπινον.

Θεῖαν μυροθήκην σε ὡς ἀληθῶς, μύρον τὸ οὐράνιον φέρου-
σαν, ὁ θεὸς πρέσβυς, ὡς ἐπέγνω προφανῶς, προσφόρως
ἀνεκράυγαζε· δόξα τῇ κηρύσει σου Δέσποινα.

Ω μεγαλειότητος ὑπερφυοῦς, ὃ ὑπερβαλλούσης ἀξίας σου, καὶ γὰρ κατείδες, καὶ ἐδάστασας χερσί, τὸν τῶν ἀπάντων **Κύριον**, **Συμεὼν** παρμάκκαρ ὡς νήπιον.

Καταβάσι. Ἐκάλυψεν οὐρανούς.

Ἠδῆ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Ως εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρομένῳ Θεόν, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὃ τάλας! ἐβόα ἐγὼ πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Συνεῖς ὁ θεὸς πρέσβυς, τὴν προφανεῖσαν πάλαι τῷ Προφῆτῃ δόξαν, χερσὶ Ἀδὸν ὁρῶν Μητροῦς κρατούμενον, ὃ χαίροις, ἐβόα, **Σεμνὴ** ὡς γὰρ θρόνος περιέχεις τὸν Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Προκύψας ὁ πρεσβύτης, καὶ τῶν ἰχνῶν ἐνθέως ἐφαψάμενος, τῆς ἀπειρογάμου καὶ Θεομήτορος· πῦρ, ἔφη, θαστᾶξεις Ἀγνή· βρέφος φρίττω ἀγκάλιασθαι Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ρύπτειται Ἡσαΐας, τοῦ Σεραφίμ τὸν ἄνθοακα δεξάμενος, ὁ πρέσβυς ἐβόα τῇ Θεομήτορι· σὺ ὥσπερ λαβίδι χερσὶ λαμπρυνεῖς με, ἐπιδοῦσα ὃν φέρεις, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Σαρκώσεως μέγα, μυστήριον νῦν, τῆς ἐμῆς κατιδὼν σύνεσ πνεύματι, ὡς ἦλθε τὸ σωτήριον τοῦ νέου Ἰσραὴλ, **Συμεὼν** Θεοδόχης, διὸ πρόδρομα φέρων, τῷ Ἰαδὰμ καὶ ἄπασι, τοῖς ἐν τῷ ἄδῃ εὐαγγέλια.

Ως ταῦτα ὁ πρέσβυς, ὁ θεὸς τρανῶς, ἀκοήνεαρχ ὑπεδέξατο, τῇ χάριτι λαμπόμενος οὐ ἔφερε Χριστοῦ, φησὶ νῦν ἀπολύεις, τὸν σὸν Δέσποτα δοῦλον· σοὺ γὰρ τὸ σωτήριον, οἱ ὀφθαλμοί μου εἶδον σήμερον.

Λαοὺ Ἰσραὴλ, θεῖαν δόξαν ἰδὼν, τὸν Χριστὸν **Συμεὼν** καὶ φῶς ἄχρονον, ἐθνῶν εἰς ἀποκάλυψιν, ἐβόα ἐν χαρᾷ· ὃ χεῖρες ἀνειμέναι, γόνατα παρειμέναι, ὕψιως προοδράμετε, παρκαλέσαι τοὺς προπάτορας.

Εδείκνυτο ὅλος, φωτὸς θεϊκοῦ, πεπλησμένος τὸ φῶς κολπωσάμενος, τοῦ κόσμου ὁ θεσπέσιος καὶ πρέσβυς **Συμεὼν**· ὅθεν λαβὼν τὴν χάριν, προσέγνωσε τὸ μέλλον, διὸ προσεφῆτε, τῇ Θεοτόκῃ προσφθεγγόμενος.

Ναὸς ὢν καὶ ἑμψυχὸς οἷα Θεοῦ, τὸν Χριστὸν ἐν γαστρὶ σου ἐδάστασας, ὡς θρόνος Θεονύμφευτε, ἀγνή **Χερουδικός**· ἀλλ' οὗτος ἰδοὺ κεῖται, εἰς πτώσιν πολλῶν μόνος, καὶ αὐθις ἀνάστασιν, ἐν Ἰσραὴλ οἷς οἶδε κρίμασιν.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ως ἔδλεψαν Δέσποτα, Δυνάμεις αἱ οὐράναι, σὲ τὸν συνοχέα τῶν ἀπάντων, σεσαρκωμένον καὶ συνεχόμενον, ἀγκάλαις πρεσβύτου ταῖς σεπταῖς· ἐφρίξαν τὴν ἄψκτον, σοὺ φρικτὴν συγκατάδασιν.

Ποικίλοις αἰνίγμασι, καὶ τυπικαῖς ἐμφάσεσι, πόρρωθεν ἀγνή προσσημάνθη, τοῦ τοκετοῦ σου σεπτὸν μυστήριον, ὃ κατανοήσας **Συμεὼν**, φόβῳ προσεκύνησε, καὶ πιστῶς ἐμεγάλυνε.

Βαθαὶ τῇ ἀφάτῳ σου, συγκαταβάσει εὐσπλαγγνε· θέλων γὰρ ἐπτώχευσας Σωτήρ μου, καὶ σὰρξ γενέσθαι οὐκ ἀπηξίωσας καὶ προσενεχθῆναι τῷ ναῷ, βρέφος ἐπωλένιον, ἀνυμνῶ σου τὸ ἔλεος.

Οἱ κτεῖρων φιλάνθρωπε, τὸν πλανηθέντα ἄνθρωπον, σάρκα ἐκ Παρθένου προσελάβου, καὶ παρεγένου ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, ὅθεν **Συμεὼν** σε κατιδὼν, μέγα ἀνεδόησε, σὺ Θεός μου καὶ **Κύριος**.

Απόλυσον κράζει σοι, τῷ ποιητῇ τῆς κτίσεως, ἀγκάλαις κατέχων σε ὁ πρέσβυς, καὶ γὰρ σε ἔγνω τὸ προαιώνιον φῶς, ἔγνω τὸν ἐμὸν δημιουργόν, σύμμορφον καὶ σύνθρονον, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Καταβάσι. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας.

Ἠδῆ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Εδόησέ σοι, ἰδὼν ὁ πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὁ λαοῖς ἐπέστη, ἐκ Θεοῦ Χριστέ, σὺ Θεός μου.

Σιών σὺ λίθος, ἐναπετέθης, τοῖς ἀπειθοῦσι προσκόμματος, καὶ σκηνδαλίου πέτρα, ἀρραγῆς πιστῶν σωτηρία.

Βεβαίως φέρων, τὸν χαρακτήρα, τοῦ πρὸ αἰώνων σε φύσαν-
τος, τὴν θροτῶν δι' οἶκτον, νῦν ἀσθένειαν περιέθου.

Υἰὸν Ὑψίστου, Ὑἱὸν Παρθένου, Θεὸν παιδίον γενόμενον, προσκυνήσαντά σε, νῦν ἀπόλυσον ἐν εἰρήνῃ.

Ἄλλος. Σπλάγχων Ἰωάν.

Υἰὸς ὃ σεμνὴ, ὁ σὸς Μητροπάρθενε, ἐγράφη τὸ πρίν, λίθος
προσκόμματος, καὶ σκηνδαλίου δέ, πέτρα Πνεύματι θεῷ
προεῖρηται, ὃ πεσόντων καὶ προσκόψουσιν ἀσύνετοι, αἱ ψυχαὶ
δὲ συνετῶν ἐδραστησονται, εὐσεβεῖας φωτὶ ἐλλαμπόμενοι.

Σύμμοι προφανῶς, τὸ ἄπορον λευκῆς, πρεσβύτα σοφὴ θεοφο-
ρούμενης, ἀλλὰ φράσον μοι, προφητεῶν πρὸς τοὺς ἐν
Πνεύματι, τί οὖν ἔσται οἷς ἔφη ἀξιάγκαστε, μέγα πέλει, τὸ
ἄφραστον, τῆς σαρκώσεως τοῦτο μυστήριον.

Εφησε ποτέ, Προφῆτης ὁ μέγιστος, ὡς δώσει θροτοῖς ση-
μεῖον Κύριος, τοῦ γεννησά σε, Θεοτόκε ἀσπόρως ὃν ἐβλε-
ψα, καὶ θαυμάζω ὥσπερ πάλαι κεχηματισμαι, οὗτος εἰς
ἀντιλεγόμενον, πάντως ἔσται σημεῖον τοῖς πέρασιν.

Δόξαν εἰς λαοῦ, Ἰσραὴλ νῦν εἰρηκῆς, καὶ φῶς τῶν ἐθνῶν εἰς
ἀποκάλυψιν, ἐτοιμάσασθαι, τὸν Ὑἱὸν μου αὐτοῦ τὸ σωτή-
ριον· πῶς οὖν λέξον μοι σημεῖον ὃ πρεσβύτατε, ἔσται καὶ ἀντι-
λεγόμενον· ὃς εἰς δόξαν καὶ φῶς κόσμου πρόβεισιν.

Ἄλλος. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Βουλὴν πατρός, φιλόανθρωπε, πληρώσαι βουληθεῖς μήτρα
ὠκισῆς, σάξ' ἐχηματίσας, ἐν τῷ ναφ̄ προσενήνεξαι, καὶ
πάντα ὑπομένεις ὁ ἀνιμάρτητος.

Τὸν πάντα ῥήματι φέροντα, χερσὶ περιφερόμενον βλέπων σε,
διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὃνπερ χερσὶ σου διέπλευας, ὁ πρεσβυς
πανοικτίρμον ὕμνει τὸ κράτος σου.

Βρωτός ὁ ὕψιστος γέγονας, θροτοῦς τῆς ἀρχηγόνου ἀπῆλλα-
ξας, ἀρχὴς φιλόανθρωπε, διὸ συμφώνως δοξάζομεν, τὴν ὑπὲρ
λόγον Λόγε σου συγκατάβασιν.

Τῷ πρεσβυ Δέσποτα σπεύδοντι, κομίσαι τῷ Ἀδὰμ εὐαγγέ-
λια, τῆς παρουσίας σου, προσενήνεχθης δοῶντί σοι, ἀπόλυ-
σόν με Λόγε, Θεοῦ τὸν δοῦλόν σου.

Ο φύσει ὢν ἀπερίγραπτος, σαρκὶ περιεγράφῃ θουλόμενος,
σῶσαι τὸν ἄνθρωπον, ὃν Συμεὼν ὥσπερ νήπιον, χείρων
καὶ τρέμων ἄμα περιεπτύξατο.

Καταθασία. Ἐδόξέ σοι.

Κοντάκιον, ἦχος, α'.

Ο μήτραν παρθενικὴν ἀγιάσας τῷ τόκῳ σου, καὶ χείρας τοῦ
Συμεὼν, εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε, προσφάσας καὶ νῦν, ἔσω-
σας ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός. Ἄλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ
πολίτευμα, καὶ κρατείωσον βασιλεῖς οὓς ἡγάπησας, ὁ μόνος
φιλόανθρωπος.

Ὁ οἶκος.

Τῇ Θεοτόκῳ προσδράμωμεν, οἱ θουλόμενοι κατιθεῖν τὸν
Ὑἱὸν αὐτῆς, πρὸς Συμεὼν ἀπαγόμενον· ὃνπερ οὐρανόθεν
οἱ Ἀσώματοι βλέποντες, ἐξεπλήττοντο λέγοντες· θαυμαστά
θεωροῦμεν νυνὶ καὶ παράδοξα, ἀκατάληπτα, ἄφραστα· ὁ τὸν
Ἀδὰμ δημιουργήσας θαυμάζεται ὡς δρέφρος· ὁ ἀχώρητος χω-
ρεῖται ἐν ἀγκάλαις τοῦ πρεσβύτου· ὁ ἐπὶ τῶν κόλπων ἀπερι-
γράπτως ὑπάρχων τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, ἐκὼν περιγράφεται σαρ-
κί, οὐ Θεότητι, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξάριον.

Τῇ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐδόξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ὁ
δίκαιος Συμεὼν.

Στίχοι.

Κόλπους Πατρὸς τυποῦσι τοῦ σοῦ, Χριστέ μου,
Τοῦ Συμεὼν αἱ χεῖρες, αἱ φέρουσί σε.
Δέξατο δευτερίῃ Χριστὸν Συμεὼν παρὰ νηφ̄.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ.

Ταῖς τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου πρεσβεσίαις Χριστέ ὁ Θεός
ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἰσθῆ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Σὲ τὸν ἐν πυρὶ θροοῖσαντα, Παῖδας θεολογῆσαντας, καὶ Παρ-
θενῶ ἀκηράτω ἐνοικῆσαντα, Θεὸν Ἀλόγον υμνοῦμεν εὐσε-
βῶς μελωδοῦντες· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αδὰμ ἐμφανίσων ἄπειμι, εἰς ἄδου διατρίβοντι, καὶ τῇ Εὐχ
προσκομίσων ευαγγέλια, Συμεὼν ἀνεβόα, σὺν Προφῆταις
χορευῶν· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γένος χοῖκόν ρυσάμενος Θεός, ἕως τοῦ ἄδου ἤξει· αἰχμαλώ-
τοις δὲ παρῆξει πᾶσιν ἄφесιν, καὶ ἀνάβλεψιν πηροῖς, ὡς
ἀλλοιοὶς δοῇσαι· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ σοῦ τὴν καρδίαν Ἀφθορε, ρομφαία διελεύσεται, Συμεὼν
τῇ Θεοτόκῳ προηγόρευεν, ἐν σταυρῷ καθορώσης, σὺν
ῤῥίῳ, ὃ δοῶμεν· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖς, συντραφέντες.

Ξένου καὶ ἀπορρήτου, μυστηρίου τῆς Θεοτοκίας μου, πέλον-
τος θεῖε Συμεὼν, ξένα ἐσεσθαι καὶ ἄρορητα, τούτῳ πρέπει
ἐμφανῶς διὸ κοινωνήσων, τῆς χαρᾶς ἧς περ ἐγὼ ἔτυχον μόνῃ.

Ανωθέν σοι ἡ χάρις ἡ τοιαύτη, Θεομητορὸς δέδοται, δι' ὑπερ-
βάλλουσαν ψυχῆς, καθαρότητα καὶ σώματος· διὸ πρέπει
σοι ἀεὶ τὸ χαῖρε ἄχραντε, τῆς παγκοσμίου χαρᾶς γὰρ σὺ αἰτία.

Τὸ πνεῦμά μου ηὐφράνθη, ἐν Θεῷ τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ καὶ
ῤῥίῳ μου· ὅτι ὡς μόνος δυνατός, μεγαλεῖά μοι ἐποίησε· διὸ
τούτῳ σὺν ἐμοὶ πρεσβύτα δόξασον, ἀναβοῶν ὁ Θεός εὐλογη-
τὸς εἶ.

Οντως σοὶ πρέπει ἱκὼρ μεγαλύνειν, τὸν πολλὰ μεγαλεῖά σοι
ποίησαντα, καὶ Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, ὑπερτέρων ἀνα-
δείξαντα· ἀλλὰ πρέπει δὴ καὶ μοὶ νῦν συνδοξάζειν αὐτόν, ὡς
ἀξιώσαντα τοῦτόν με δαστάσαι.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλίτρευαν.

Ως πολλή σου ἡ χρηστότης καὶ τὸ ἔλεος, τὸ ὑπεράπειρον, τὸ
πρὸς ἡμᾶς σου Σωτῆρ· θελήσει πτωχεύσας γὰρ, ὁ πλου-
σιώτατος, κατεπλούτισας· υἱοθετήσας χάριτι, τοὺς πτωχεύσαν-
τας ἀθλίως.

Τῇ ἀφάτῳ σου κενώσει ἀνεκκίνισας, πάντας φιλόανθρωπε, καὶ
πρὸς τὸ πρῶτον ἡμᾶς, κάλλος ἐπανήγαγες, καὶ ὑπερύψω-
σας, καὶ ἐθέωσας, καὶ κληρονόμους ἔδειξας, οὐρανίου βασι-
λείας.

Επιπνοῖα τοῦ ἁγίου Σῶτερ Πνεύματος, τὴν παρουσίαν σου,
ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ὁ πρέσβυς ὡς ἡσθετο, προκατελάβε-
το, καὶ ἐδόθησε, θαμβητικῶς ὡς εἶδῃ σε· ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Ιεροῖς ὁ ἱερός σε ὑπεδέξατο, πρεσβύτης Κύριε, ἐν ταῖς ἀγκά-
λαις αὐτοῦ, καὶ φόβῳ σοὶ ἔκραξε, καὶ πίστει ἔψαλλεν, ὑπερύ-
μνητε· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Ικεσίαις τῶν ἐνδόξων θεραπόντων σου, εὐσπλαγγνε Κύριε, τοῦ
ἱεροῦ Συμεὼν, καὶ Ἀννης τῆς σώφρονος, ρῦσαι τοὺς δού-
λους σου, πάσης θλίψεως, πάσης δεινῆς συμπτώσεως καὶ μελ-
λούσης καταδίκης.

Καταβασία. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ θροοῖσαντα.

Ἰσθῆ, η'. Ὁ εἰρμός.

Αστέκτῳ πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβεῖς προσεστώτες Νεανίαι,
τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωδηθέντες, θεῖον ὕμνον ἐμελπον· εὐλογεῖ-
τε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Λαὸς Ἰσραὴλ τὴν σὴν δόξαν, τὸν Ἐμμανουὴλ ὁρῶν παιδίον
ἐκ Παρθένου, πρὸ προσώπου τῆς θεῖας κιβωτοῦ νῦν χό-
ρευε· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιδοὺ, Συμεὼν ἀνεβόα, τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον οὗτος ἔσται
Θεός ὢν καὶ παιδίον· τούτῳ πίστει μέλψομεν· εὐλογεῖτε
πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ζωὴ παφυκῶς οὗτος ἔσται, πτώσις ἀπειθοῦσι, νηπιᾶσας Θεός
Ἀλόγος, ὡς ἀνάστασις πᾶσι, τοῖς πίστει μέλπουσιν· εὐλο-

γεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Ω τῆς σῆς ὦ Συμεὼν ὄντως εὐκλείας, ὡς γὰρ θρόνος Χερουβεικὸς ὤφθη, Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις σου, δεξιόμενος ὑπερφυῶς, σὺν Μητρὶ οὖν Ἰωσήφ τε σκίρτα χόρευε, θοῶν εὐχαρίστως αὐτῷ πάντοτε· εὐλογεῖτε τὸν πάντων κτίστην καὶ Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δ ὅξαν αἶνον ἀναπέμπω τῷ ἀρρήτῳ, εὐδοκῆσαντι σαρκὶ τεχθῆναι, καὶ καταξιώσαντι ἐν ωλέναις νῦν ταῖς ἐμαῖς, ἀναπαύσασθαι δι' οἶκτον ἀδιήγητον, σὲ δὲ εὐλογῶ ὦ παντευλόγητε· πλήν τῷ πνεῦμα, προλέγειν δικακελεύεται, ἐτι περὶ σοῦ με, καὶ περὶ τοῦ σοῦ τόκου.

Η ρεσε σαφέστατα τῷ παντουργῇ, ἐγκαλύψαι σοὶ τὰ κεκρυμμένα, ὅθεν κεχρημάτισαι, μὴ ἰδεῖν μὲν πότμον πρὶν ἢ αὐτόν, ἐν ἀγκάλαις σου θαστάσης ὡσπερ νήπιον· νῦν δὲ εἰς τὸ ἱερὸν θεάσασθαι, χρησμῶν πέρας, τρανῶς τοιγαροῦν προφήτευσ, ὑπὲρ γὰρ Μωσέα, σαφῶς ἐμεγαλύνθης.

Ι δοὺ ἐκ παρθενικῶν Χριστὸς αἱμάτων, σωματούμενος ὤφθη ἀφράστως, καὶ ὡς θρέψας τέλειον προσηνέχθη ἐν τῷ ναῷ, τὰ τοῦ νόμου ἐκπληρῶν ὁ νόμου πάροχος, Συμεὼν δὲ ὁ πρεσβύτης ὑπεδέξατο, ἐν ἀγκάλαις ὑμεῖτε τοῦτον κράζων λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Β ροτὸς γεγονὼς ὁ πλαστουργέτης, πληρῶσαι τὸν νόμον κατηξίωσαι, θρέψας γὰρ προσάγεσαι, τεσσαρακονθήμερον, τῷ ἱερῷ ὡς γέγραπται, τοῦ παραστήσαι Θεῷ, καὶ δοῦναι σεαυτῷ τὴν θυσίαν, ὡσπερ ὁ Μωσέως, διαγορεύει, νόμος.

Ι σχύσατε χεῖρες ἀνειμέναι, καὶ γόνατα παρειμένα ἀνορθώθητε, Συμεὼν ἐφθέγγετο, πόθῳ ἐπειγόμενος, πρὸς τὸν ναὸν τὸν ἅγιον, τὸν τῶν ἁγίων Θεόν, ἰδεῖν καὶ περιπτύξασθαι φόδῳ· ὅθεν καὶ τοῦ πόθου, διήμαρτεν οὐδόλως.

Ο θρέψη ἐν μήτρᾳ διαπλάττων, ὡς θρέψας περικρατεῖται καὶ συνέχευται, καὶ ναῷ προσάγεται, καὶ ἀνθομολόγησιν, παρὰ

τῆς Ἀννης δέχεται, καὶ ἀγκαλίζεται, χερσὶ τοῦ Συμεὼν καὶ πρεσβύτου, ὑπὲρ τῆς ἀπάντων, ζωῆς καὶ σωτηρίας.

Σ κερτήσατε ὅρη τε καὶ νάπαι, ἀγάλλεσθε πάντα νῦν τὰ ἐπουράνια, καὶ ἡ γῆ εὐφρανθήτω, καὶ συνεπαγάλλεσθε, τοῦ γένους οἱ προπάτορες· καὶ γὰρ ἦλθεν ἐπέφανεν ἡ προσδοκία ἡμῶν, ἐβόα ἐν ἀγκάλαις, κατέχων, Συμεὼν ὁ πρεσβύτης, τὸν πάντων εὐεργέτην.

Η πάνσεπτος Ἄννα ἡ προφῆτις, ἡ σώφρων ὡς ἀληθῶς καὶ ἀξιάγαστος, πόθῳ προσεδρεύουσα, καὶ ζεούση πίστει ναῷ, Κυρίου Παντοκράτορος, αἰεὶ λατρεύουσα, ἰδεῖν κατηξιώθη ὅν πάλαι, ἄγαν ἐπεπόθουν, δικαίων αἰ χορεῖται.

Καταβάσι. Ἀστέκῳ πυρὶ ἐνωθέντες.

Ἐρμῇ, θ'. Ἐπ' αὐλομένη μετὰ Μεγαλυναρίων.

Ἀκατάληπτόν ἐστι, τὸ τελούμενον ἐν σοί, καὶ Ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς, Μητροπάρθενε ἀγνή.

Ἀγκαλίζεται χερσίν, ὁ πρεσβύτες Συμεὼν, τὸν τοῦ νόμου Ποιτὴν, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Ὁ εἰρμός.

Ε ν νόμῳ, σκιᾷ καὶ γράμματι, τύπον κατέδωκεν οἱ πιστοί· πᾶν ἄρσεν τὸ τὴν μήτραν διανοῶν, ἅγιον Θεῷ· διὸ πρωτότοκον Ἀδόν, Πατρός ἀνάρχου Ἰῶν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, ἀπειράνδρῳ, μεγαλύνωμεν. (δις)

Βουληθεὶς ὁ πλαστουργός, ἵνα σώσῃ τὸν Ἀδάμ, μήτραν ἔκτισεν τὴν σὴν, τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς.

Γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, μακαρίζει σε ἀγνή, καὶ δοξάζει σε πιστῶς, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Τ οῖς πρὶν νεογνῶν τραυγῶν ζευγὺς, δυάς τε ἦν νεοσσῶν· ἀνθ' ὧν ὁ θεὸς πρεσβύτης, καὶ σώφρων Ἄννα Προφῆτις, τῷ ἐκ Παρθένου τεχθέντι, καὶ οἷῳ γόνῳ Πατρός, ἐν τῷ ναῷ προσιδόντι, λειτουργοῦντες ἐμεγαλύνον.

Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, ὃν βαστάζει Συμεὼν, σήμερον ἐν τῷ ναῷ.

Απέδωκάς μοι ἐδόξα Συμεῶν, τοῦ σωτηρίου σου Χριστέ ἀγαλλίασιν· ἀπόλαβέ σου τὸν λάτριν, τὸν τῇ σκιᾷ κεκμηκότα, νέον τῆς χάριτος, Ἱεροκλήρουκα μύστην, ἐν αἰνέσει μεγαλύνοντα.

Ἡ λαβὴς ἡ μυστική, ἡ τὸν ἀνθρώπου Χριστόν, συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ, σὺ ὑπάρχεις Μαριάμ.

Ιεροπρεπῶς ἀνθρωπολογεῖτο, Ἄννα ὑποφτεύουσα, ἡ σώφρων καὶ ὁσία, καὶ πρεσβυρά τῷ Δεσπότη, ἐν τῷ ναῷ διαρρήδην· τὴν Θεοτόκον δὲ ἀνακηρύττουσα, πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἐμεγάλυνεν.

Ἄλλος, ἦχος, α'. Μυστήριον ξένον.

Μεγάλυνον ψυχὴ, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, Συμεῶν βασταχθέντα.

Ως ξένον οὐ σθένει, οὐδεὶς λόγος ἄχραντε, τὸ φορικτὸν μυστήριον, θείου τόκου τοῦ σου, ἀλλ' ἐπεὶ περ ὡς οἶδεν αὐτὸς τοὺς βροτούς, διὰ πάθους εὐδοκεῖ τοῦ σταυρικοῦ σῶσαι δέον, σὲ ρομφαίαν λύπης δέξασθαι.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν Χριστὸν Σωτῆρα, ὃν Συμεῶν κατεῖδε, καθὼς ἐχηματίσθη.

Συμεῶν πρεσβύτα, ἐνθέως λαμπόμενος, τῷ πνεύματι λέξον μοι, ἔφη ἡ Μαριάμ, μὴ θραδύνῃς σαφηνίσον δέ μοι τρανώς, περὶ τοῦτου τοῦ φορικτοῦ καὶ ὑπὲρ νοῦν μυστηρίου, τίνος χάριν τελεσθῇσεται.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ὑπὸ τῆς Ἄννης, καὶ τοῦ Συμεῶνος, θεάνθρωπον δεχθέντα.

Ηλθεν εἰς τὸ σῶσαι, γένος τὸ ἀνθρώπινον, ὁ Δεσπότης ἄχραντε, διὰ πάθους σταυροῦ, ὅπως ἀπὸ πολλῶν καρδιῶν λογισμοῦς, ἐκκαλύψας δοξασθῇσεται Θεός, σαρκοφόρος, ἐνθους ὅλος Συμεῶν ἐθέσπισεν.

Θέλων πληρῶσαι Λόγε, τὴν σὴν οἰκονομίαν, ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος, ἤχθης πληρῶν τὸν νόμον.

Φορέσας με, ἐκ τῆς Παρθένου εἰσάγεται, ἐν ναῷ ὡς νήπιον. Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς ἀσυγχύτως· χόρευε ἡ κτίσις φωναῖς.

εὐχαρίστως μεγαλύνουσα, αὐτοῦ τὴν δι' οἶκτον, παναγίαν συγκατάθεσιν.

Ἄλλος, ἦχος, δ'. Ἄπας γηγενής.

Ἄγγελοι, ἀνύμνησαν τὸν Δεσπότην, ὀρῶντες ἀφικόμενον, εἰς τὸν ναὸν ὥσπερ βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς ἀπειράνδρου.

Φύσιν τὴν ἡμῶν, δι' οἶκτον ἐφόρεσας, ὁ φύσει εὐσπλαγχνος, σῶσαι θέλων ἅπαντας, διό σου Λόγε τὴν συγκατάθεσιν, καὶ τὴν ἀπερινόητον οἰκονομίαν σου, καὶ τὸ πλήθος τῆς ἀγαθότης σου, προσκυνοῦμεν πιστῶς καὶ δοξάζομεν.

Ἀναρχον, ὁ Πρέσβυς ἐνηγαλίσω, Λόγον τὸν νηπιάσαντα, καὶ τῷ ναῷ εἰσαχθέντα, τεσσαρακονθήμερον βρέφος.

Θάμβει συσχεθεῖς, ὑπότρομος ἵστατο, ἡνίκα ἐβλεψε, σὲ τὸν πάντων Κύριον, βρεφουργηθέντα ὁ θεὸς πρέσβυς Χριστέ· διό σε καὶ δεξάμενος ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ, ἀνεδόξα, ὅλος ἐξιστάμενος, κεκμηκότα με Σῶτερι ἀπόλυτον.

Ἄννα δέ, ἡ Προφῆτις ἐπιστάσα, Χριστὸν ἀνθρωπολόγησε, περὶ αὐτοῦ καὶ ἐλάλει, ὅτι λύτρωσις ἐπεφάνη.

Λόγε τοῦ Θεοῦ, σεπταῖς παρακλήσεσι, τῶν θεραπόντων σου, Ἄννης τῆς θεόφρονος, καὶ τοῦ πανσέπτου καὶ Ἱεροῦ Συμεῶν, πάντας ἡμᾶς ἐξάρπασον, πειρατηρίων δεινῶν, καὶ παντοίας θλάβης ἐλευθέρωσον, καὶ τῆς θασιλείας ἀξιώσον.

Δόξα.

Ἀναρχε, Πάτερ Υἱέ τε καὶ Πνεῦμα, Τριάς ἡ ὁμοούσιος, σῶζε τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, καὶ εἰσαεὶ δοξολογοῦντας.

Δέσποτα Χριστέ, ἰλέω σου ὄμματι, πρόσχες μοι δέομαι, καὶ μὴ ὑπερίδης μου, ὃν σοι θαρρήσας ὕμνον ἐξύψανα, καὶ σοὶ προσανατέθεικα, ζεοῦση Σῶτερ ψυχῇ, ἀλλ' εὐσπλαγχνῶς, τοῦτον προσδεξάμενος, τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν μοι δώρησαι.

Καὶ νῦν.

Ἀχραντε, Παρθένε καὶ Θεοτόκε, πρέσβευε πρὸς τὸν Κύριον, μετὰ Συμεῶν καὶ Ἄννης, τοῦ οἰκτιρῆσαι πάντας καὶ σῶσαι.

Δέσποινα Ἀγνή, ρομφαία διήλθες σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ὅτε προσπηγνύμεναν, στυγρῶ κατείδες τὸν σὸν Ὑῖόν καὶ Θεόν, καθά σοι διὰ Πνεύματος, προσηγγόρευσεν, ὁ Πρέσβυς Συμεὼν τε καὶ Δέκκιος, μεθ' οὗ πάντες αἰεὶ σε δοξάζομεν.

Ἱεραθασία.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, πάντων τῶν χριστιανῶν, σκέπε φρούρει φύλαττε, τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

Ἐν νόμῳ σκιᾶ καὶ γράμματι.

Ἐξαποστειλάριον, αὐτόμελον, ἐκ, γ'.

Εν πνεύματι τῷ Ἱερῷ, παρὰ σὲ ὁ Πρέσβυς, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο, τὸν τοῦ νόμου Δεσπότην, κραυγάζων· Νῦν τοῦ Θεοῦ με, τῆς σαρκὸς ἀπόλυσον, ὡς εἰρηκας ἐν εἰρήνῃ· εἶδον γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀποκάλυψιν ἔθνων, καὶ Ἰσραὴλ σωτηρίαν.

Εἰς τοὺς Ἀένους, ἱστώμεν στίχους, δ'. καὶ ψάλλομεν

στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος, δ'.

Ἐδωκας σημειῶσαι.

Νόμον τὸν ἐν γράμματι, ἀποπληρῶν ὁ φιλόανθρωπος, τῷ ναφ' νῦν προσάγεται· καὶ τοῦτον εἰσδέχεται, γηραιαῖς ἀγκάλαις, Συμεὼν ὁ πρέσβυς, Νῦν ἀπολύεις με θῶν, πρὸς τὴν ἐκείθεν μακαριότητα· κατεῖδον γὰρ σε σήμερον, σάρκα θνητὴν περιεκείμενον, τὸν ζωῆς κυριεύοντα, καὶ θανάτου δεσπόζοντα.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν, ἔθνων ἐπέφανας Ἰάκωβ, ἐπὶ κούφης καθήμενος, νεφέλης ὁ Ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νόμου τὸ σκιῶδες, ἀποπληρῶν, καὶ τὴν ἀρχὴν, καθυποφάνων τῆς νέας χάριτος· διό σε θεασάμενος, ὁ Συμεὼν ἀνεκραύγαζεν· ἐκ φόβου ἔμε ἀπόλυσον, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Κόλπῳ τοῦ Ἑννήτορος, μὴ χωρισθεῖς τῇ Θεότητι, σαρκωθεῖς ὡς εὐδόκησας, ἀγκάλαις κρατούμενος, τῆς Ἀειπαρθένου, χειρὶν ἐπεδόθης, τοῦ Θεοδόχου Συμεὼν, ὁ τῇ χειρὶ σου κρατῶν τὰ σύμπαντα· διό, Νῦν ἀπολύεις με, περιχαρῶς ἀνεκραύγαζεν, ἐν εἰρήνῃ τὸν δοῦλόν σου, ὅτι εἶδόν σε Δέσποτα.

Νεάζων τῷ πνεύματι, προθεσθῆκώς δὲ τῷ σώματι, Συμεὼν κεχηρμάτισαι, μὴ ὀψεσθαι θάνατον, ἕως ἰδῆς θρόνον, νέον

τὸν προόντα, πρὸ τῶν αἰώνων Ποιητὴν, Θεὸν τῶν ὅλων σάρκα πτωχεύσαντα· ἰδὼν δὲ ἀνεσκίρτησας, καὶ τῆς σαρκὸς λύσιν ἤτησας, πρὸς τὰ θεῖα σκηνώματα, μεταβάς ἀγαλλόμενος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος, πλ. β'.

Ο ἐν χειρὶ πρεσβυτικῆς, τὴν σήμερον ἡμέραν, ὡς ἐφ' ἄρματος Χερουβὶμ, ἀνακληθῆναι εὐδοκήσας Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἀνακαλούμενος ρῦσαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ τυπικά, καὶ ἐκ μὲν τοῦ κανόνος τοῦ γ'. ἤχου, ἡ γ'. Ἀδὲ, ἐκ δὲ τοῦ κανόνος τοῦ α'. ἤχου, ἡ ε'. Ἀδὲ.

Εἰσοδικόν.

Ἐγνώρισε Κύριος τὸ σωτήριον αὐτοῦ, ἐναντίον τῶν ἔθνων, ἀπεκάλυψε τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς Ὑῖε Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεὼν βασταχθεὶς, ψάλλοντάς σοι, ἀλληλούια.

Ἀπολυτικόν· Χαῖρε κεχαριτωμένη.

Κοντάκιον· Ὁ μήτραν παρθενικὴν.

Ὁ Ἀπόστολος, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Ἑορτῆς.

Κοινωνικόν. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι κ.τ.λ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐσπέρας τῶν κτιτόρων, γίνεται εἴσοδος. Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμόν, τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἐν ᾧ ἱστώμεν στίχους, ε'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς, γ'. καὶ τῶν Ἀγίων, γ'.

Τῆς Ἑορτῆς, ἤχος, α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Η πύλη ἡ ἐμψυχὸς Ἀγνή, ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν Βασιλέα καὶ Κύριον, ὃν ἐνδὸν ἐσχηκεν, ἐν ναφ' εἰσάγει, διὰ πύλης δαίνουσα, τὴν πάλαι κεκλεισμένην ὡς γέγραπται· ὅθεν χορεύοντες, πρὸ προσώπου ταύτης ἄπαντες, θεοὶς ὕμνοις, αὐτὴν εὐφυνήσωμεν.

Ωs ὄντως ὑπέρλαμπρος Θεοῦ, κιθωτός ἡ ἄχραντος, τὸ ἱλαστήριον σήμερον, Χριστὸν προσφέρουσα, ἐν ναφ' εἰσάγει, καὶ σεπτῶς προστίθῃσιν, ἀγκάλαις Συμεὼν τοῦ θεοφρονος· διό

ἡγίασται, τῶν ἁγίων νῦν τὰ ἅγια, καὶ τῷ μόνῳ, ἁγίῳ συγχάρι-
ρουσι.

Δεδόξασται σήμερον Χριστόν, Συμεὼν ὡς ἄνθρωπον, Θεο-
πρεπῶς εἰσδεξάμενος, καὶ περιπτύσσεται, καθαρθεὶς τὰ
χεῖλη, ἀνθομολογεῖται δέ, καὶ χείρων ἐξαίτεϊ τὴν ἀπόλυσιν·
αὐτόν οὖν ἅπαντες, εὐσεβῶς νῦν μακαρίζοντες, ἀσιγήτοις, ἐν
ὕμνοις τιμῇσωμεν.

Ἔτερα προσόμοια τῶν ἁγίων, ἥχος, δ'.

Ἐδωκας σημειῶσιν.

Δίκαιος καὶ τέλειος, καὶ κατὰ πάντα αἰοδιμος, χρηματίζων
Θεόπνευστε, Θεὸν μόνον τέλειον, εἰς τὸ δικαιοῦσαι, τὸν κό-
σμον ἐλθόντα, καθυπεδέξω τὰς χερσὶ, σωματωθέντα καὶ ἀπο-
λέλυσαι, τοῦ σώματος βῶν αὐτῷ· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν
σου, ἐν εἰρήνῃ φιλάνθρωπε, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Νεάζων τῷ πνεύματι, προδεδικώς δὲ τῷ σώματι, Συμεὼν
κεχηματίσθαι, μὴ ὄψεσθαι θάνατον, ἕως ἰδῆς θρόνον, νέον
τὸν προόντα, πρὸ τῶν αἰώνων Ποιητὴν, Θεὸν τῶν ὅλων σάρακα
πτωχεύσαντα· ἰδὼν δὲ ἀνεσκίρτησας, καὶ τῆς σαρκὸς λύσιν ἡτη-
σας, πρὸς τὰ θεῖα σκηνώματα, μεταβὰς ἀγαλλόμενος.

Αννα ἡ θεόπνευστος, καὶ Συμεὼν ὁ πανόλκιος, προφητεῖα
λαμπόμενοι, ἐν νόμῳ τε ἁμεμπτοι, ἀποδεδειγμένοι, τὸν
νόμου δοτῆρα, θρόνον ὀφθέντα καθ' ἡμᾶς, ἰδόντες τοῦτον νῦν
προσεκύνησαν· αὐτῶν τὴν μνήμην σήμερον, περιχαρῶς ἐορτά-
σωμεν, κατὰ χρέος δοξάζοντες, Ἰησοῦν τὸν φιλάνθρωπον.

Δόξα, καὶ νῦν, ἥχος, πλ. β'.

Ανοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερον· ὁ γὰρ ἀναρχὸς Λό-
γος τοῦ Πατρὸς, ἀρχὴν λαβὼν χρονικὴν, μὴ ἐκστὰς τῆς αὐ-
τοῦ Θεότητος, ὑπὸ Παρθένου ὡς θρόνος τεσσαρρακονθήμερον,
Μητροῦ ἐκὼν προσάγεται, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ· καὶ τοῦτον ἀγκά-
λαις εἰσδέχεται ὁ Πρέσβυς· Ἀπόλυσον κράζων, ὁ δοῦλος τῷ
Δεσπότη· οἱ γὰρ ὀφθαλμοί μου εἶδον τὸ σωτήριόν σου. Ὁ ἐλ-
θὼν εἰς τὸν κόσμον, σώσει γένος ἀνθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰσοδος γίνεται Μεγάλη.

Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ προκείμενον Μέγα, ἥχος βαρύς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ· πάντα ὅσα ἠθέλη-
σεν, ὁ Κύριος ἐποίησεν.

Στίχος: Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ, ἐξ Αἰγύπτου οἴκου Ἰακώβ.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ:

Στίχος: Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ:

Στίχος: Τί σοι ἐστὶ θάλασσα ὅτι ἔφυγες.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ: κ.τ.λ.

Τό. Εἴπωμεν πάντες, παρὰ τοῦ Διακόνου.

Εἶτα τό, Καταξίωσον.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ προσόμοια, ἥχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο Ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ Αὐτρωτὴς ἡμῶν, ὑπὸ Μητροῦ
Παρθένου, τῷ ναῷ προσηνέχθη· ὅθεν ὁ πρεσβύτερος τοῦτον
λαβὼν, μετὰ χαρᾶς ἀνεκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου
ἄγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὡς ηὐδόκησας.

Στίχος. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Ο Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, ἐκ τῆς Παρθένου ἀγνῆς, λαβὼν τὸν
πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα Σωτῆρα, εἶδον, ἀνεβόα, τὸν φω-
τισμόν, τῆς σῆς δόξης τὰ πέρατα· νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου
Ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὅτι εἶδόν σε.

Στίχος. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Τὸν ἐπ' ἐσχάτων τεχθέντα, εἰς σωτηρίαν θροῶν, ὁ Συμεὼν
βαστάσας ἐν ἀγκάλαις Σωτῆρα, χείρων ἀνεβόα· Εἶδον τὸ
φῶς τῶν ἐθνῶν, καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἰσραὴλ· νῦν ἀπολύεις, ὡς
εἵρηκας ὡς Θεός, ἐκ τῶν τῆδε τῇ κελεύσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἥχος, α'.

Ο παλαιὸς ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν νόμον πάλαι ἐν Σινᾷ δοὺς τῷ
Μωσεῖ, σήμερον θρόνος ὁράται, καὶ κατὰ νόμον, ὡς νό-
μου Ποιητὴς, τὸν νόμον ἐκπληρῶν, ναῷ προσάγεται, καὶ τῷ

πρεσβύτη ἐπιτίδομαι. Δεξιόμενος δὲ τοῦτον Συμεὼν ὁ δίκαιος, καὶ τῶν θεσμῶν τὴν ἐκδοῦσαν ἰδὼν τελεσθεῖσαν, γηθοσύνως ἐδόξα· Εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀποκεκρυμμένον, ἐπ' ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν φανερωθέν, φῶς διασκεδάζον, τῶν ἀπίστων ἐθνῶν τὴν σκοτόμαιναν, καὶ δόξαν τοῦ νεολέκτου Ἰσραὴλ· διὸ ἀπόλυσον τὸν δοῦλόν σου, ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦδε τοῦ σαρκίου, πρὸς τὴν ἀγῆρω καὶ θαυμασίαν ἄληκτον ζωὴν, ὃ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Εὐθὺς ἀπολύεις καὶ γίνεται μνημόσυον. — ἤτοι παννουχίς.

Ἀπολυτίκιον, τῆς Ἑορτῆς.

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε. κ.τ.λ.

ἐκ τρίτου, καὶ Ἀπολύεις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν, ἱστάσιμα, ἤχος, α'. Αὐτόμελον.

Χορὸς ἀγγελικὸς, ἐκπληττέσθω τὸ θαῦμα· θροτοὶ δὲ ταῖς φωναῖς, ἀνακράζωμεν ὕμνον, ὁρῶντες τὴν ἄφατον, τοῦ Θεοῦ συγκατάδοσιν· ὃν γὰρ τρέμουνσι, τῶν Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, γηγραιλάει νῦν, ἐναγκαλιζονται χεῖρες, τὸν μόνον φιλόπρωπον.

Δόξα, καὶ νῦν, ἕτερον, ἤχος, α'. Τὸν τίπον σου Σωτήρ.

Ὦν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ θρέψας ἐγένετο, χρόνοις ὧν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξιόμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· νῦν ἀπολύεις οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν.

ἱστάσιμα, ἤχος, δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νηπιάζει δι' ἐμέ, ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν· καθαρσίῳ κοινωνοῦ, ὁ καθαρώτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεὼν μυσταγωγούμενος, ἐπέγνων τὸν αὐτόν, Θεὸν φανέντα σαρκί· καὶ ὡς ζωὴν ἡσπάζετο, καὶ χαίρων, πρεσβυτικῶς ἀνακραύγασεν· Ἀπόλυσόν με· σὲ γὰρ κατεῖδον, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων.

Δόξα, καὶ νῦν, ἕτερον, ὁμοιον.

Εν τῷ ὄρει τῷ Σινῶ, πάλαι κατεῖδε Μωϋσῆς, τὰ ὀπίσθια Θεοῦ, καὶ ἀμυδρῶς θείας φωνῆς κατηξιώθη ἐν γνώφῳ τε καὶ θυέλλῃ· νῦν δὲ Συμεὼν, τὸν σαρκωθέντα Θεόν, ἀτρέπτως δι' ἡμᾶς ἐνηγκαλίστατο· καὶ γεγηθὼς ἐπήγετο τῶν τῆδε, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον· διὸ ἐδόξα· Νῦν ἀπολύεις, τὸν Δοῦλον σου Δέσποτα.

Οἱ κανόνες· ὁ κανὼν τῆς ἐορτῆς μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς η'.

καὶ τοῦ ἁγίου Συμεὼν εἰς στ'. Κανὼνα δὲ τῆς ἐορτῆς ψάλλομεν τὸν εἰς ἤχον, δ'. τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ, ὃς προγράφεται ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ, ἐν σελ. 33. ὅνπερ καὶ ζητεῖ ἐκεῖ. 6, 60

Εἶτα ὁ κανὼν τοῦ ἁγίου Συμεὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Δέχου τὸν ὕμνον Συμεὼν Θεοδόχε. Ἰωσήφ.

Ἰσθὲ α'. ἤχος, δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Δικαίων σκηνώμασι, περιχαρῶς αὐλιζόμενος, τὸν δίκαιον Κύριον, Συμεὼν δίκαιε, τοὺς τὴν θείαν σου, τελοῦντας δικαιώσαι, μετάστασιν αἵτησαι, μακαριώτατε.

Εν νόμῳ γενόμενος, ἱερουργὸς ἱερώτατε, ὃν νόμος ἐκήρυξε, θρέψας τεθέσθαι, καὶ τῆς φύσεως, τῷ νόμῳ Θεοδόχε, θαγὼν πρὸς ἀθάνατον, χαίρων μετέδης ζωὴν.

Σειρὶ τὸν κατέχοντα, τῆς οἰκουμένης τὸ πέρατα, Παρθένου φερόμενον, χερσίν, ἑώρακας· καὶ τιμίαις σου, δεξιόμενος ἀγκάλαις, Μωσέως ἀνώτερος, ὠφθης πανόλδιε.

Θεοτοκίον.

Ὁ πλήρης κεκένωται, ὁ προαιώνιος ἄρχεται, ὁ Λόγος παχύνεται, ὁ Πλάστης πλάττεται, ὁ ἀχώρητος χωρεῖται ἐν κοιτίᾳ, τῇ σῇ σωματούμενος, Θεοχαρίτωτε.

Καταβασία. Χέρσον ἀβυσσοτόκον.

Ἰσθὲ, γ'. "Οτι στεῖρα ἔτεκεν.

Υψωθείς ταῖς πράξεσι, ταῖς ἱεραῖς Θεηγόρε, φωτισθὼς ὡς στυλὸς ἐπερειδόμενος σαφῶς, τῷ Παναγίῳ Πνεύματι γεγενῆσαι· ὅθεν εὐφημοῦμέν σε.

Τὸν τοῦ νόμου Κύριον, καθυπανοίξαντα μήτραν, παρθενικὴν καὶ θρέψας σωματοφόρον Συμεών, γεγεννημένον ἔδλεψας δωροῦμενον, πᾶσιν ἀπολύτρωσιν.

Ο χειρὶ τὸν ἄνθρωπον, δημιουργήσας χερσὶ σου, σωματωθεὶς κρατεῖται, καθαγιαζὼν σε σαφῶς, καὶ πρὸς ζωὴν τὴν μέλλουσαν αἰτήσαντα, μάκαρ ἀπολύει σε.

Θεοτοκίον.

Νοητὴν λαβέῖδα σε, ἄνθρωπα φέρουσαν θεῖον, τὸν ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων σωματωθέντα ὑπὲρ νοῦν, ὁ Συμεών ὡς ἔδλεψε Πανάμωμε, χαίρων ἐμακάριζε.

Καταβασία. Τὸ στερέωμα.

Ἑκάθεσμα, ἦχος, γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Εκ τῆς Παρθένου σε, σωματωθέντα Χριστέ, χαίρων ἐδέξατο, ὁ ἱερός Συμεών, Νῦν ἀπολύεις ἐκδοῶν τὸν δοῦλον σου Δέσποτα. Ἄννα δὲ ἡ ἁμεμπτος, ἡ προσήτης καὶ ἐνδοξος, τὴν ἁπομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσήγε σοι· ἡμεῖς δὲ ζωοδότα δοῶμεν σοι· δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἕτερον, ἦχος, πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εν τῷ ναῷ προσηγήθης τὰ εἰθισμένα πληρῶν, ὁ Ποιητὴς καὶ Δεσπότης καὶ ὁ τοῦ νόμου δοτὴρ, καὶ ἀγκάλαις Συμεών, εὐδοκίᾳ τῇ σῇ, θασταχθῆναι ἐν σαρκί, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, καὶ πᾶσαν κτίσιν συνέχων, ἡνέσχου μόνε οἰκτίρμον, τὸ φῶς σου πᾶσιν ἀποκαλύψας ἡμῖν.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπερήκμασας τῷ γήρῃ, τῇ δὲ πίστει ἐνέαζας, νέον θρέψας θελῶν, ἔδλεψαι Συμεών τὸν παντέλειον, ἀνακαινίζοντα κόσμον τὸν γηράσαντα, ἐπιθέσει τοῦ παλαίου πολεμήτορος.

Μακαρίσωμεν συμφώνως, Συμεών τὸν μακάριον, ὡς ἀξιωθέντα, ἔδλεψαι τὸν Θεὸν τὸν μακάριον, σάρκα φορέσαντα, ὅπως ἀπεργάσῃται μακαρίους, τοὺς πρὶν ἀθλίους χρηματίζοντας.

Νομοδότην σε γινώσκω, καὶ νομίμων τῆς φύσεως, σαρκωθέντα δίχα, νόμον τε, καινὸν εἰσοικίσαντα, ὁ Συμεών ἀνέβόα, μόνε Κύριε· Νῦν ἀπόλυσόν με, πρὸς ζωὴν τὴν ἀκήρατον.

Θεοτοκίον.

Ο χειρὶ τὰ πάντα φέρων, ἐν χερσὶ θασταζόμενος, τῆς ἀειπαρθένου, ταύτην Χερουβεὶμ ἀπειργάσατο, καὶ Σεραφεὶμ ἀνωτέραν ὡς γεννήτριαν· ἦν ὑμνήσωμεν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν.

Καταβασία. Ἐκάλυψεν οὐρανοῦς.

ᾠδὴ, ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ναὸς καθαρότητι, Θεῷ τῷ παντοκράτορι, Ἄγγελος καθάπερ λειτουργήσας, μάκαρ ἐναίμοις θυσίαις ἡγνίσας, πάλαι τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, αἶμα τὸ σωτήριον, προδηλούσας τρανώτατα.

Σαυτὸν ἀπετέλεσας, ναὸν Θεοῦ πανάγιον, πράξεις ἐνθέοις Θεηγόρε· ὅθεν ὡς θρέψας ἐν τῷ ἁγίῳ ναῷ, ἔδλεψας Θεὸν μετὰ σαρκός, σὲ μεταδιδάσκοντα, πρὸς τὰ θεῖα σκηνώματα.

Υμνήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύοντες, πάντες Συμεών τὸν Θεοδόχον, καὶ σὺν ἐκείνῳ Ἄνναν τὴν σώφρονα, προσήτας ὑπάρχοντας Θεοῦ τοῦτον κατεδόντας τε, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα.

Θεοτοκίον.

Μὴ φλέξας τὴν μήτραν σου, ὁ φύσει ἀναλλοίωτος, μόνη Χερουβεὶμ Ἄγιώτερα, ἄνθρωπος ὤφθη ἐκ σοῦ τικτόμενος, καὶ τοὺς ἀποσθέντας τῇ φθορᾷ, πάντας ἀνεσώσατο, Θεομήτορ πανάμωμε.

Καταβασία. Ὡς εἶδον Ἡσαΐας.

ᾠδὴ, στ'. Ἐδόθησε προτυπῶν.

Εδόησας, ὁπηνίκα κατεῖδες τὸν Κύριον· ὡς ὑπέσχου, νῦν τὸν δοῦλον σου σῶτερ ἀπόλυσον, τοῖς ἐν ᾧ παῖσι, σοὺ τὴν θείαν μηνύοντα σάρκωσιν.

Ωραιώθης, καὶ Μωσέως λαμπρότερος γέγονας, ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἐν κάλλει ὠραῖον δεξάμενος, Συμεών προσδύτα, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα Κύριον.

Ναμάτων σε, πεπλησμένον τῶν θείων ἀπάραντα, καὶ πρὸς ἄδου, τοὺς κευθμῶνας χωρήσαντα θλέψαντες, οἱ ἐκεῖ δεσμῶται, Συμεὼν θείας δρόσου ἐπλήσθησαν.

Θεοτοκίον.

Θηρεῦσά με, καθ' ἐκάστην ζητεῖ ὁ παμπόνηρος ἀλλ' αἰτοῦμαι τῶν παγίδων ἐξάρπασον Δέσποινα, καὶ τῇ θεῇ σκέπῃ, τῶν πτερυγῶν σου σῶν συντήρησον.

Καταθασία. Ἐδόξέ σοι.

Κοντάκιον, ἦχος, α'.

Ομήτρην παρθενικὴν ἀγιάσας τῷ τόκῳ σου, καὶ χεῖρας τοῦ Συμεὼν, εὐλόγησας ὡς ἐπρεπε, προσφθάσας καὶ νῦν, ἐσωσας ἡμᾶς Χριστὲ ὁ Θεός. Ἀλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον βασιλεῖς οὓς ἡγάπησας, ὁ μόνος φίλάνθρωπος.

Ὁ οἶκος.

Τῇ Θεοτόκῳ προσδράμωμεν, οἱ θουλόμενοι κατιδεῖν τὸν υἱὸν αὐτῆς, πρὸς Συμεὼν ἀπαχόμενον ὄνπερ οὐρανόθεν οἱ Ἀσώματοι θλέποντες, ἐξεπλήττοντο λέγοντες· Θαυμαστά θεωροῦμεν νυνὶ καὶ παράδοξα, ἀκατάληπτα, ἄφραστα ὁ τὸν Ἀδάμ δημιουργήσας θαστάζεται ὡς θρέψας ὁ ἀχώρητος χωρεῖται ἐν ἀγκάλαις τοῦ πρεσβύτου· ὁ ἐπὶ τῶν κόλπων ἀπερίγραπτος ὑπάρχων τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, ἐκὼν περιγράφεται σαρκί, οὐ Θεότῃτι, ὁ μόνος φίλάνθρωπος.

Ἔτερον κοντάκιον, ἦχος πλ. β'. Τῇ ὑπεριμάχῳ.

Ο τοῦ Πατρὸς μονογενῆς Υἱὸς καὶ σύνοικος· ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων σάρξ γενόμενος· ἐν ναφ' προσφέρεται νομικῶς θρέψας, καὶ ὁ πρέσβυς Συμεὼν ἀγκάλαις δέχεται, ἐκβοῶν νῦν ἀπολύεις με τὸν δοῦλόν σου, ὅτι εἶδόν σε, τὸν Σωτήρα καὶ Κύριον.

Ὁ οἶκος.

Μέλλοντος Συμεὼντος, τοῦ παρόντος αἰῶνος, μεθίστασθαι τοῦ ἀπατεώοντος, ἐπεδόθης ὡς θρέψας αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνώ-

σθης τούτῳ καὶ Θεὸς τέλειος· διόπερ ἐξεπλάγη σου τὴν ἄρρητον σοφίαν κράζων.

Ἀλληλούϊα. Τὸ συναξάριον τοῦ Μηναίου.

ᾠδὴ, ζ'. Οὐκ ἐλάτρευαν.

Εννομώτατα Κυρίῳ παντοκράτορι, σὺ ἐλειτούργησας, δίκαιος ὡς ἀληθῶς, ἐν νόμῳ τε ἄμεπτος Μάκαρ γενόμενος· ὅθεν ἐψάλλεις ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ηχαρὰ τῶν θλιβομένων ἐπεδήμησεν, ἡ ἀπολύτρωσις, τοῦ Ἰσραὴλ ἀληθῶς, ὠράθη ὡς νήπιον ἐν τῷ ναφ' αὐτοῦ, ἀπολύων με, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν μέλλουσαν, Συμεὼν ἐδόξα χείρων.

Διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν σου κεκηκότα με, νόμου τῷ γράμματι, κατακαμψθέντα τε, τῷ γήρῳ ἀπόλυσον, Σῶτερ τὸν δοῦλόν σου, ὅτι εἶδόν σε, ὁ Συμεὼν ἐκραύγαζεν, ἐπὶ γῆς φροῦντα σάρκα.

Οὐ κενώσας ὁ πληρέστατος τὸν ἄχραντον, κόλπον τοῦ φύντος Πατρὸς, σοὺ ἐν τοῖς κόλποις Ἀγνή, ὡς θρέψας κατέβηται ἐτοιμαζόμενος, οἷς ἠθέλησεν, ὁμοιωθῆναι Ἀχραντε, ἱερὸν σαφῶς κατέδραν.

Καταθασία. Σε τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα.

ᾠδὴ, η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Χηρεῦσαντα κόσμον θείας δόξης, ἐλθόντα νυμφοστολήσαι τὸν ὑπέρθεον, χήρα χρηματίζουσα, Ἄννα ἡ πανεύφημος, καὶ προφητείας χάριτι περιεστράπτουσα, ἐδόξασεν αὐτὸν καὶ τὸ μέλλον, πᾶσι τοῖς παροῦσιν, ἐδήλου θεῖον λύτρον.

Εναίμους θυσίας προσηγάγω, ἀμνοῦ τοῦ δι' οἶκτον ἀδιήγητον, αἷμα τὸ σωτήριον, χυθὲν τὸ ἱερώτατον, προμηνυούσας πόρρωθεν ὃν σωματούμενον, κρατήσας Συμεὼν ἐδοξάσθης, ὑπὲρ Μωϋσέα, καὶ πάντας τοὺς Προφῆτας.

Ιδὼν τὸν ποθούμενον τὴν λύσιν, ὑπέστης τοῦ σώματος Θεόπνευστε, καὶ καθάπερ ὄριμος, σῆτος μεταδέδηκας, πρὸς τοὺς πατέρας ἐνδοξε, τραφεῖς ἐν γήρῳ καλῷ· διό σου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς, ἐπιτελούμεν.

Θεοτοκίον.

Ως κρίνον, ὡς εὐοσμὸν σε ῥόδον, ὡς θεῖον ὁσφράδιον ἐδέψατο, Ἄόγος ὁ ὑπέρθεος, πάντα γινε Θεόθυμπε, καὶ σοῦ τὴν μητρὸν ὥκησεν εὐωδιάζων ἡμῶν, τὴν φύσιν δυσωδέας πλησθεῖσαν, τῆς ἐξ ἀμαρτίας, Μαρία Θεοτόκε.

Καταθυσία. Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες.

Ἐρδή, θ'. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Σεπτὰ σου αἱ χεῖρες ἀληθῶς προσψάυσασαι, Θεοδόχε θεοίσι μελεσι, τοῦ ἀπτομένου τῶν ὁρέων, ὡς Δαυὶδ μελωδεῖ καὶ καπνίζονται μακάριος τῷ ὄντι σὺ γέγονας· ὅθεν ἀξίως εὐφημοῦμεν σε.

Ηθῆκη σου θλύζει τοὺς πιστοὺς ἰάματα, ἡ δὲ μνήμη μεμακάρισται, λάμπουσα πλεον τοῦ ἡλίου, καὶ πάντων τὰς ψυχὰς σελαγίζουσα, πρὸς φῶς θεογνωσίας ἀνάγουσα, Ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Φωτίζουνσι φέγγει νοητῷ ὡς ἡλιος, καὶ σελήνη τὴν ὑψηλὸν, Ἄννα ἡ σώφρων καὶ Προφῆτις, ὁ πρέσβυς Συμεὼν τε ὁ ἐνδοξος· δι' ὧν ἡμᾶς φιλόνηρωπε Κύριε, ἀμαρτημάτων σκότους λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσαν Μητέρα σε Θεοῦ ὡς ἐβλεψε, Θεοτόκε ὁ πρεσβύτερος, ἔφησεν οἱάπερ Προφῆτης: Ἰδοὺ ὁ σὸς Υἱὸς εἰς ἀνάστασιν, καὶ πτώσιν τῶν πολλῶν κεῖται Δέσποινα, καὶ εἰς σημεῖον δυσερμήνευτον.

Καταθυσία. Ἐν νόμῳ σκιᾶ καὶ γράμματι.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναικες ἀκουτίσθητε.

Ατρέπτως καθ' ὑπόστασιν, ἐν σοὶ Θεογεννήτρια, καὶ σαρκὶ ἐνοῦται ἀσπύρως, καὶ νηπιάζει Ὁ Ἄόγος ὁ ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, Χερουδικὸς ὡς θρόνος νῦν, Θεῷ Πατρὶ προσήγαγες· καὶ Συμεὼν ὁ πρεσβύτερος, χείρων ἐδέξατο τοῦτον.

Καὶ τῆς ἐορτῆς, αὐτόμελον.

Εν πνεύματι τῷ Ἱερῷ, παρὰ τὰς ὁ Προσβύτης, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο, τὸν τοῦ νόμου Δεσπότην, κραυγάζων· νῦν τοῦ

δεσμοῦ με, τῆς σαρκὸς ἀπόλυσον, ὡς εἵρηκας ἐν εἰρήνῃ: εἶδον γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ Ἰσραὴλ σωτηρίαν.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστώμεν στίχους, θ'.

καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος, θ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο ἐν μορφῇ τοῦ Θεοῦ Θεὸς ὑπάρχων, ὡς δόξης ἀπαύγασμα καὶ χαρακτήρ τοῦ Πατρὸς, δι' εὐσπλαγγνίαν ἀμέτρητον, βουλήσει θεῖα ἐκὼν ὠράθης, δοῦλου φορέσας μορφὴν, θρέψας ἐπωλένιον, ὑπὸ Παρθένου Μητρὸς, ἐν τῷ ναῷ προσετήνεξαι· οἰκείου νόμου, πληρῶν τὸ κέλευσμα, καὶ πρεσβύτου χειρσίν, ἐναγκαλίζει ἐκδοῶντός σοι· οἱ ὀφθαλμοί μου νῦν εἶδον Σωτήρ, σὲ τὸ ἄδυτον φάος, καὶ Σωτήρ μου καὶ Κύριον.

Ο θεοπτεῖα ποτὲ τῶν ὀπισθίων, Μωσέως τὸ πρόσωπον παραδοξάσας Θεός, καὶ δι' αὐτοῦ θεοχάρακτον, νόμον ἐκπέμψας, τῷ ἀπειθῶντι Ἰσραηλίτῃ λαῷ, χειρὶν ἐπιδίδοται ὑπὸ Παρθένου Μητρὸς, τῷ ἱερεῖ ὡς περ νήπιον, οἰκείου νόμου, ἀποπληρῶν ἐπάγγελμα ὁ νόμου δοτῆρ· ὁ Συμεὼν δὲ ἐν ἀγκάλαις, ὡς ὑπεδέξατο τοῦτον ἔλεγε, νῦν ἀπόλυσον Σῶτερ, ἐκ φθορᾶς με τὸν οἰκέτην σου.

Ο βασιλεύων τῆς κτίσεως ἀπάσης, πτωχεῖαν ἐκούσιον καταδεξάμενος, καταπλουτίζει Θεότητα, τοὺς ἐπιγινόντας, αὐτοῦ τὴν ἀναρχὸν κυριότητα, ὃν Προσβύς δεξάμενος, καθάπερ νήπιον, πᾶσιν ἐδόξα γηθόμενος, οὗτος ὑπάρχει, ὃν οἱ Προφῆται πάσαι προήγγειλαν, Θεὸς ὁ κτίσας κτίσιν ἄπασαν, οὗ τῇ ἐλεύσει Ἀδὰμ σέσωσται, καὶ πεφώτισται κόσμος, ὁρατὸς τε καὶ ἀόρατος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος, θ'.

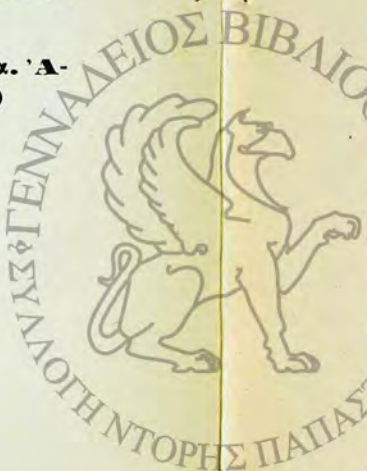
Σήμερον ὁ Χριστὸς, ἐν τῷ ναῷ προσφέρεται ὡς θρέψας, σήμερον ὑπὸ νόμον γίνεται, ὁ Μωσὴ διδούς τὸν νόμον· τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ τεθάμβηνται, ἐν ἀγκάλαις γηραιαῖς κατεχόμενον, τὸν συνέχοντα πάντα θεώμεναι. Συμεὼν εὐλαβεῖας πλησθεὶς καὶ χαρᾶς ἐβόα· Νῦν ἀπολύεις με Σῶτερ, ἐκ τῆς ἐπικήρου ζωῆς, πρὸς τὴν ἀγήρω λῆξιν, εἶδον γὰρ σε καὶ εὐφράνθην.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τῆς ἐορ-
τῆς τοῦ δ'. ἤχου, ἡ ᾠδὴ, γ'. ἐκ δὲ τοῦ κανόνος τοῦ Ἀγίου,
ἡ ᾠδὴ, ς'. τροπάρια δ', ἐορτῆς δ', καὶ κεκοιμημένων δ'. ὁ Ἀ-
πόστολος τοῦ Ἀγίου, καὶ τῶν κεκοιμημένων, ὁμοίως καὶ
Εὐαγγέλια ἀμφότερα. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.
Καὶ Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Γίνεται γὰρ μνημόσυνον τῶν κτιτόρων, ἐσπέρας μὲν μετὰ
τὸν ἐσπερινὸν μετὰ κηροδοσίαν, εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν μνη-
μονεύονται διὰ κολύβων μετὰ Τρισάγιον, καὶ τὴν εὐχὴν κατὰ τὸ
ἔθος.

(κάτωθεν τοῦ πολυελαίου μνημονεύονται τὰ κόλυθα. Ἀ-
νάγνωσις εἰς μεγάλην φυλλάδα σελὶς 61. περὶ ὀπτασίας.)

Μηνὶ Ἰουλίῳ Εἰκοστῇ ὀγδόῃ. Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου
Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ Βασιλογόνου Προστάτου καὶ κτίτο-
ρος τῆς Ἱερᾶς Αὐτοῦ Μονῆς Ταύτης.

Ἐσπέρας ἐν τῷ Μικρῷ ἐσπερινῷ. Ἰστώμεν στίχους τέσσαρας.

Καὶ ψάλλομεν προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Βύξαντος πόλις ἀγάλλου, ἐκ σοῦ γὰρ ἦνθησεν, ὁ ἐν Πατρᾷσι
Παῦλος, καὶ Μονὰς αὐτοῦ δύο, προσκαλεῖ ἐορτάσαι ἅμα
σὺν σοί, τὴν φαιδρὰν καὶ πανένδοξον, καὶ φωτοφόρον ἡμέραν
τῆς ἐορτῆς, τῆς αὐτοῦ σεπτῆς κοιμήσεως.

Αγγελικῶς ἐν τῷ Ἀθω πολιτευσάμενος, χαίροις ὦ Πάτερ Παῦ-
λε, τῶν ὁσίων τὸ κλέος, ἀπάντων ἡ τερπνότης τῶν Μονα-
στῶν, καὶ ἡμῶν τὸ διάσωσμά, σοῦ ἐκτελούντων τὴν Πάνσεπτον
ἐορτήν, χαίροις ἄνθρωπε οὐράνιε.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη κατοπριζόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλοις
Παῦλε, ἀυλιζόμενος μάκαρ, καὶ θείας εὐφροσύνης ἄρτι σα-
φῶς ἐμπιπλάμενος Πρέσβευε, τοῦ λυτρωθῆναι μονὴν σου τὴν
Ἱερὰν, ἐκ κινδύνων τε καὶ θλίψεων.

Σὺ τὰ ἐπὶ κηρα πάντα, λόγῳ παρεῖδες ὁμοῦ, ἐκ θρέφους γὰρ
τὴν τούτων, κατεφρόνησας δόξαν, καὶ ἔδραμες ἐμφρόνως
τῷ πάντων Θεῷ, ὡς διψῶσά τις ἔλαφος, ὅθεν ναμάτων ἐκεῖθεν
ἐμφορηθεῖς, καὶ ἡμῖν μετὰδος ἅγιε.

Δόξα ἤχος α'.

Εν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀδάτῳ, τοῦ Ἀθω ἀυλιζόμενος, τὸν σώζοντά
σε θεὸν προσεδέχου Παῦλε ἀοίδιμε· ὡς ἄλλος δὲ Μωσῆς
ὑπεισδύς τὸν γνόφον τῆς θεωρίας, καὶ μυστιπόλος γενόμενος
οὐρανίων διδασκαλιῶν, νέου Ἰσραὴλ ἡγεῖσθαι ἠξίωσαι. ὃν καὶ
τῇ ἰδίᾳ σεαυτοῦ ὁδηγίᾳ, εἰς τὴν ἄνω διέσωσας Ἱερουσαλήμ·
καὶ ἀπέλαθες μισθὸν τῶν καμάτων σου, παριστάμενος ἀμέσως
τῷ θρόνῳ τοῦ παντάρνακτος· Πρέσβευε οὖν δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν
σῶν μαθητῶν, Παῦλε ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Αμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στε-
ναγμῶν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἁγίων λαγόνων σου,
σωθῆναι ἡμᾶς, πανηγίᾳ παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον προσόμοια· ἤχος δ'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Ηστραψεν ὁ φαεινός, καὶ ἐνθεός σου θίγῃς, ὡς ἀστραπή καὶ πάντας, κατηύχασε τοὺς πίστει, **Παῦλε** σοφὲ τιμῶντάς σε.

Στίχος: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Αγγελος ἀληθώς, ἄλλος ἐδείχθης **Παῦλε**, ἀγγελικῶς διώσας, ὡς "Ἀγγελον ἐν ὕμνοις, αὐλῶς ἀνυμνοῦμέν σε.

Στίχος: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Φέρεις σκέπων ψρουρών, Μονὴν σου τὴν δε Μάκαρ, μέχρεις κίωνος **Παῦλε**, ἐπιβουλῆς παντοίας, τὴν ποιμένην σου ρυόμενος.

Δόξα ἤχος δ'.

Τὴν ποιμένην σου **Παῦλε** τρισόλθιε, φύλαττε ταῖς προσθεταῖς σου, ἐξ ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἀσινῇ, λυτρούμενος αὐτήν, ποικίλων συμφορῶν, ἀνιάτων τε νοσημάτων, καὶ τῶν κρυπτῶν παγίδων τοῦ θροτοκτόνου δράκοντος, ὡς παρόρσειαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου.

"Απολυτίκιον ἤχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς Μονῆς τὸν προστάτην καὶ ἐν σαρκὶ ἄγγελον, **Εὐζαντίου** τὸν γόνον, βασιλέων τὸ βλάστημα, τὸν δύο Μονῶν καθηγήτην, καὶ "Ἀθωνος κλέος τὸ τερονόν, τὸν **Πανόσιον Παῦλον**, ἀξιοχρέως τιμῶντες δοῦσωμεν· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι λαμπρῶς, δόξα τῷ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ τὴν σεπτὴν σου μνήμην φαιδρύναντι.

Καὶ Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι παρθένε τὸ χαῖρε.

καὶ τὰ λοιπά.

Καὶ γίνεται ἀπόλυσις· καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τράπεζαν.

"Απολυτίκιον ἤχος δ'. πρὸς τό.

"Ως στύλος ἀκλόνητος.

Σταυρόν ὡς περ θώρακα, φέρων ἐν κόλποις σοφέ, ῥοαῖς τῶν θακρῶν σου, δικαιοσύνης καρπούς, πολύχρους ἐξήνηθησας· ὅθεν ἐν τῷ ναῷ σου, ὦ ἡγείραμεν πόθῳ. **Παῦλε** "Ανάκτων γόνε, ὕμνοις σε εὐφημοῦμεν. δι' ὃ σαῖς ἱκεσίαις "Αγιε, σὴν ποιμένην περισώζε.

"Εν τῷ Μεγάλῳ "Εσπερινῷ ψάλλομεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα. "Ιστώμεν στίχους ὁκτώ· καὶ ψάλλομεν Προσόμοια στιχηρὰ τοῦ "Αγίου ἤχος Τέταρτος. δ'.

"Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῶν ὁσίων ὁ σύλλογος, Μοναζόντων τὸ σύστημα, δεῦτε εὐφημήσωμεν τὸν **Πανόσιον Παῦλον** "Ανάκτων τὸ βλάστημα, Μονῆς τὸν δομήτορα, ἐπωνύμου ἑαυτοῦ, καὶ τὸ κλέος τοῦ "Ἀθωνος, τὸ πανθαύμαστον, τὸν φυλάττοντα **Ποίμνην** τὴν ἰδίαν, ἐκ παντοίων καὶ ποικίλων, πειρατηρίων καὶ θλίψεων.

Προκοπῆς ἡ ἐπώνυμος, ὡς ἀρνίον σε ἐβλεψεν, ἐν ὀνείρῳ ἁλωνος ἡ κυήσασα, εἰς θημονίαν με λέοντας παλαίοντα ὅσιν, καὶ νικήσαντα αὐτοῦς, προκοπῆς τῆς σῆς σύμβολον, ὄντως ὄραμα, τοῦ νικήσαντος δαίμονος τὴν πάλην, καὶ σαρκὸς ἐπιθυμίας, λόγῳ σου πάντας δὲ θρέψαντος.

Βασιλείαν ἐπίγειον, βασιλείας δι' ἔρωτα, οὐρανίου ὅσιν καταλέλοπας, καὶ ἐβδελύξω τὰ πρόσκαιρα, διὸ ἀναδέδειξας, βασιλεὺς κατὰ παθῶν, ἀντὶ σκήπτρου τὸν τίμιον, σταυρόν φέρων σου, ταῖς χερσὶ καὶ πορφύρας **Παῦλε** ῥάκη, καὶ τρυφῆς ἀντὶ νηστείας, ἀντὶ δὲ θρόνου **Παράδεισον**.

Ως οὐράνιον ἄνθρωπον, καὶ ἐπίγειον "Ἀγγελον, σὲ εἰδότες ὅσιν εὐφημοῦμέν σε· ἐν πειρασμοῖς ἀντιλήπτορα, ἐν νόσοις ἀκέστορα, καὶ κινδύνους χαλεποῖς, εὐρηκότες σωτήρά σε, **Παῦλε** ἐνδοξε· διὰ τοῦτο μὴ παύση ἱκετεύων, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν πάτερ, σὼν φοιτητῶν πρὸς τὸν κύριον.

"Ετερα προσόμοια ἤχος πλ'. δ'. ὃ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ος **Παῦλε** πατήρ ἡμῶν, τῆς ἰσαγγέλου ζωῆς, τὸ θεόδοτον δώρημα, καὶ πανυπερθαύμαστον, Μοναζόντων θησαύρισμα, τῶν ἀσκητῶν τε τοῦ ὄρους ἁθωνος, καύχημα πέλων πάντας πρὸς ἀνέσιν, τοῦ σὲ δοξάσαντος, προσκαλεῖς θεσπέσιε, διὸ τὴν σὴν, μνήμην ἐορτάζοντας, ἡμᾶς περισώζε.

Παῦλε ἀνάκτων τὸ βλάστημα, τῆς ἀρετῆς ἐραστῆς, γεγονὸς ὠφθῆς ἅπασι, δωρεῶν τοῦ πνεύματος, "Ιερὸν οἰκητήριον,

κατορθωμάτων θαῦμα ἐξάξιον, προτερημάτων θησαυρός μέγιστος, ὅθεν τελουμένου ἐν ᾧδαῖς νῦν χαίροντες πανευλαβῶς, τὴν ἡμᾶς εὐφραίνουσιν, θεῖαν πανήγυριν.

Οσιε Παῦλε τρισόλβιε, σὲ καὶ προστάτην ἡμῶν, καὶ ὑπέρμαχον ἔχομεν, ἐν κινδύνοις πάντοτε, πρὸς Θεὸν Ἱερώτατε, ὡς τοῦ ἁγίου πνεύματος ὄργανον, ὡς τοῦ δεσπότου, πιστὸν θεράποντα, σκεῦος ὡς τίμιον, χάριτος θεσπέσιε, τῆς τοῦ Θεοῦ ὡς χρυσίον δοκιμον, τῆς ἀγιότητος.

Παῦλε τοῦ ἄθω τὸ καύχημα, ὑπὲρ ἀγάπης Χριστοῦ, θασιλείας ἡλόγησας, τῆς φθορῆς καὶ ἐκδοτον, πόνοις σώματός σου δέδωκας, πρὸς τὴν ἀγῆρω καὶ ἀτελεύτητον, τρυφὴν ἐνθέως ἀποσκοπούμενος· ἥς καὶ ἐπέτυχες, δόξης ἐφείμενος, ἥς καὶ ἡμᾶς, μετὰσχεῖν ἐκέλευε, πόθῳ τιμώντάς σε.

Δόξα ἡχος πλ' δ'.

Νουνεχῶς θεοφόρε, τὴν τῆς ψυχῆς κατοπεύσας εὐγένειαν, ἔπτυσας ταύτη, καθυποτάξας τὸ χεῖρον ὡς κρείττονι, καὶ τὸ κατ' εἰκόνα ἀλώδητον διατηρήσαι· ἐντεῦθεν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀνιηρότης λαμπρότητα, θασιλείαν μισήσας, καὶ κόσμον καὶ κοσμοκράτορα· μελέτην γὰρ θανάτου, πάντα σου τὸν δῖον θέμενος, Θεὸς θέσει γέγονας, τὸν νοῦν κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, ἡγεμόνα καταστήσας, διὸ καὶ πρὸς οὐρανίους σκηναίς μετατεθείς, ἀμέσως ἐντυγχάνεις, τῷ φύσει Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέδαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὁ θασιλεύς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν.

Εὐσδοῦς. τὸ Φῶς ἱλαρόν.

Προκαίμενον τῆς ἡμέρας· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν θάσκαρος, ἐδοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ, καὶ γὰρ ἐν ᾧφει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες,

μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἐαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμαμεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατῆσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Ἡγεμὼν εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, παρὰ ὑψίστῳ διὰ τοῦτο λήφονται τὸ θασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ δικάδιμα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπίζει αὐτῶν λείψει· πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον, λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας, πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπισκοπῶν αὐλοῦνται, καὶ ἐκ πετροδόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιψήσονται χάλαξαι, ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὁ ὄρω θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι, ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ κυρίου ἡ κράτησις ὑμῶν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτήσῃ, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὔτε ἀρεμῶ ἐτῶν μεμέτρητας, πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώπων, καὶ ἡλικία γῆρας, εὖος ἀκλήθητος, εὐάρεστος θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη, ἡρώπαγει μὴ κακία ἀλλάξει σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ· θασκανία γὰρ φαυλότη-

τος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμθασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλεύει νοῦν ἄκακον, τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Ἡκυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἐσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας, οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴ δὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἐῖς τὴν λιτὴν ἰδιόμελαν· ἤχος α'.

Αγάλλου ἐν κυρίῳ, ὁσίων ἄθω τὸ καύχημα, καὶ θασιλίδος τῶν πύλεων, περιδούξων θλάστημα, ὁρθοδόξων θασιλέων, γόνε λαμπρότατε, **Παῦλε** παναοίδιμε, καὶ τῆς ἀριζήλου ταύτης ἐπώνυμου σου, **Μονῆς** δομήτωρ ὁ πρότιστος, ἦτις σου τὰς ὑποθήκας φυλάττουσα, τὰ τοῦ ἐνθέου σου θείου στηλογραφεῖ κατορθώματα, πολιουχόνσε καὶ προστάτην, κεκτημένη θερμότητα· ἦν εἰς αἰῶνας περιφορῶν προεσθείαις σου, οἷα πολλοὺς κακῆτοις, καὶ ἰδρωσιν ἀνήγειρας. **Π**ρέσθευε δεόμεθα, συντηρηθῆναι ἡμᾶς, ἐξ ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ πειρασμῶν πολυτρόπων, ἐπεμεινούντων τῇ ποίμνῃ σου, καὶ σῶζε δεόμεθα, τοὺς ἐκ πόθου τελούντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ὁ αὐτός.

Εὐφραίνου σκίρτα καὶ χόρευε, ἐν κυρίῳ καὶ σύ, ὁ Ἀγιώνυμος ἄθως, τὸ τῶν ὁσίων ἐνδιαίτημα, ἐπὶ τῇ εὐσήμεν μνήμῃ σήμερον, τοῦ θεοφόρου **Πατρὸς** ἡμῶν **Παύλου**· οὗτος γὰρ ὁ τριστόλθιος, ὡς φυτὸν ἀμάραντον καὶ ἀείζων, ἐν ταῖς ὑπωρεΐαις σου ἐξανθήσας, πνευματικῆς εὐωδίας, ἐπλήρωσε πᾶσάν σου τὴν περιόικον· διὸ καὶ ἡμᾶς τὰ σὰ τέκνα, ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναχθέντες, πνευματικοῖς ἄσμασι τερπνῶς ἐκδοῶμέν σοι· πρέσθευε τυχεῖν ἡμᾶς, παρὰ χριστοῦ τοῦ σωτῆρος, τὸ μέγα ἔλεος.

ἤχος β'.

Τρυφὴν νῦν τὴν ἀκήρατον, καὶ αἰώνιαν ἀπόλαυσιν ἀποκομίζη, τὰς ἐπικαρπίας τῶν πόνων σου τῶν πολλῶν, καὶ ὧν ἐθησαύρησας ἀρετῶν, **Παῦλε** παναοίδιμε· διὸ ὕμνον σοι ἀπὸ χειλέων, πηλίνων προσαχόμενον πρόσδεξιαι, μετ' εὐμενείας ὡς θεῷ **Πάτερ**· καὶ παράσχου πλουσίαις τὰς ἀντιδόσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα, καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Οὐρανίου πολιτείας φωστὴρ διαυγέστατε, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ, τῇ αἴγλῃ τοῦ πνεύματος, καὶ τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν ὠραζόμενος, τὸν νοῦν ἀπαθεία καταστραπτόμενος· διὸ προστάτην σε πλουτοῦντες, τοῦ κορυφαίου συνώνυμε, **Παῦλε** πατήρ ἡμῶν, δεόμεθα σου ἐκτενώς, πρέσθευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων, τὴν Ἀγίαν Μνήμην σου.

Ὁ αὐτός.

Ο ἐπὶ γῆς ἄγγελος, καὶ ἐν οὐρανοῖς ἄνθρωπος Θεοῦ, **Παῦλος** ὁ θεῖος, ὁ κατὰ **Παῦλον** ἔχων τὸ πολιτεύμα, καὶ πορφυρίδος τὸ θρέμμα, καὶ τῶν ἐν ἄθῳ ὁρεσίτροπον σεμνολόγημα, νοερώς σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, πρὸς πανθαύσαν πνευματικὴν, πεφυτευμένος γὰρ ἐν ταῖς ἀύλαις τοῦ **Κυρίου**, ἐξήνθησεν ὡς φοίνιξ, καὶ ὡς τοῦ ὄρους ποιμήν, ἐπλήθυνε τὰ ποιμένα **Χριστοῦ**, τῶν λογικῶν προβάτων, ἐν ὁσιότητι, καὶ δικαιοσύνῃ.

ἤχος δ'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι, σκυτὸν κατακοσμήσας, τῶν ἀπ' αἰῶνος ὁσίων **Παύλε** μακάριε, σύσκηνος γέγονας, τὴν αὐτῶν γὰρ ζηλώσας πολιτείαν, ἀπέληψας τὸ θραβεῖον τῆς καρτερίας σου· ἡ ὑπό σου δομηθεῖσα ἐπώνυμός σου μονή, κομπάζει τὰ σὰ παλαίσματα, τὸ τοῦ ἄθωνος ὄρος σήμερον, ἐπιτελεῖ τῆς ὁσίας σου κοιμήσεως, τὴν πάνσεπτον ἐορτήν, διὸ **Πάτερ** πανσέβαστε, ὁμθρισον καὶ ἡμῖν, ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀφάρπασον, καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

δόξα ἤχος πλ' α'.

Δεῦτε πᾶσαι τῶν **Μοναστῶν** αἱ χορεΐαι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ συνδράμωμεν, τοῦ θείου ποιμένου ἡμῶν **Παύλου**· τοῦτου γὰρ αἱ φαειναὶ ἀρεταί, ἐξήστραψαν ὡς ἡλιος, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς· τῆς ἐπιγείου θασιλείας, καὶ τῶν γηγένων ἡ ὑπερφρόνησις, τῶν οὐρανίων ὁ ἔρω, τὸ ἀείρόρυτον δάκρυον, τὸ προῶν, τὸ συννουν, τὸ τοῦ νοῦς καθαρὸν, ἡ καθαρότης τῆς ἀγιότητος· ἐν τούτοις διαλάμπων ὁ ἀείμνηστος, ἀποδύεται τὴν φθοράν, ἄναισι πρὸς Θεόν, καὶ ἀπολαμβάνει τὴν ἀμοιβήν, τῶν ἐαυτοῦ καμά-

των· καὶ σὺν ἀσωμάτοις τῷ ἀστέκτῳ θρόνῳ παρεστηκώς, ἀλήκτως τὸν ὕμνον, ἀναπέμπων Θεῷ, προσθεύειν ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

καὶ νῦν τῆς Μεταμορφώσεως.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια. ἤχος: πλ' α'· Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁσίων ἄθω κρηπίς, Παῦλε πανόσιε ἀνάκτων τὸ βλάστημα· ταῖς σαῖς γὰρ θεοτεροπέσι, καὶ φαιναῖς ἀρεταῖς, ἄθω πάτερ ὁρῶς τὸ θεϊότατον, κατηύγασας λόγοις σου, καὶ σεπτοῖς κατορθώμασι, καὶ ἀκνωτῶς, χάριν μάκαρ ἐπλούτησας, τῶν ἰάσεων, θαψιλῇ τὴν ἐνέργειαν, χάριτος ἐμπιπλῶν ἄεί, τοὺς πίστει τιμῶντάς σε, καὶ σοὶ τὴν μνήμην τελούντας τὴν ἱερὰν καὶ σεβάσιμον· Χριστὸν οὖν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῇ· τὸ μέγα ἔλεος.

στίχος. Τίμιος ἐννεσίον κυρίου.

Βλύσον τῶν σὼν χαρίτων ἡμῖν, τοὺς ποταμούς τῶν ἱαμάτων ἀοίδιμε, καὶ ῥύπου ἀμαρτημάτων, καὶ ἐμπαθῶν λογισμῶν, τῶν καταχραινόντων καὶ καρδίαν καὶ νοῦν, αὐτὸς ἐκκαθάρας, νατοὺς τοῦ πνεύματος ποιήσον, τὴν παναγίαν, δεχομένους ἐπιλαμπρῶν, τῆς οἰκήσεως, τοῦ σωτήρος καὶ πάντων Θεοῦ, ἵνα ἐν ἀγιότητι, ἐμμένοντες πάντοτε, καὶ τῆς ἐνεῖθεν ἀρόρητου καὶ θεῖας, ἀξιοθώμεν λαμπρότητος, πανόσιε Παῦλε, καὶ εὐρήσῃμεν πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

στίχος· Μακάριος ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος.

Οἶκον παρθενομητορὶ ἀγνή, ὁ θεὸς Παῦλος, εὐλαβῶς σοι ἀνέθετο, σεμνεῖον τὸ θεῖον τοῦτο, ἐν ᾧ οἰκεῖς νοερῶς, οὐρανὸν ὡς ἄλλον τοῦτο δεῖξασα· τοῖς μύροις θαυματῶν σου, κατοσφραγίσων τοὺς ἄσμασι, μύρόν σου θεῖον, ὁλοφύχως γεραίροντας, καὶ ἀκνωτῶν, χάριν θρύων τοῖς πίστει σου, εἰκόνα τὴν μυροβλύτησαν, μυρίσαι ἐθέλουσι, μεμυρισμένοις ἐν ὕμνοις, καὶ τὰς δυσώδεις ἀπέλασον, ἡμῶν ἀμαρτίας, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν θεῖαν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα ἤχος πλ' α'.

Στύλος φωτοφανῆς ὅσιε, πᾶσιν ἐφάνης, ἀπάσῃ γὰρ ἀρετῇ κοσμούμενος, σοφίᾳ τε καὶ γνώσει καλλυνόμενος, καὶ τῇ προ-

ότητι ἐμπρέπων, ἀγάπῃ τῇ πρὸς τὸν πέλας ἐκκαίμενος, νέος ἡμῖν ὥφθη Παῦλος ἀοίδιμε· τίς σκανδαλίζεται δοῶν κατ' αὐτόν, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι, καὶ νῦν μὴ ἐλλείπῃς ἄνωθεν, σὺν τῷ θεσπεσίῳ Μάρτυρι Γεωργίῳ, ἐποπτεύοντες τὴν ποίμνην ὑμῶν, καὶ αἰτούμενοι παρὰ Θεοῦ τὸν ἰλασμόν, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, πλάτιον καὶ θρόνος τοῦ βασιλέως παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτής μου Χριστὸς ὁ κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεδουσιν ἐπέφανεν, ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὓς ἐπλασε χειρὶ τῇ ἐαυτοῦ, διὸ πανάμωμε ὡς μητρικὴν παρῶρησίαν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένη· ἀδικλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον ἤχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Μοναστῶν πληθὺς πᾶσα, οἱ τὸν ἄθω οἰκοῦντες, συνελθόντες τὴν μνήμην τοῦ θεόφρονος Παύλου τελέσωμεν ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, τιμῶντες αὐτὸν χρεωστικῶς· ὡς ποιμένα πολιοῦχον, καὶ οἰκιστὴν, μονῆς τῆς ἐπωνύμου ὄντα· δόξα ἀναδοῶντες πρὸς αὐτόν, Χριστῷ τῷ σὲ δοξάσαντι λαμπρῶς· δόξα τῷ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐν κινδύνοις ἡμῶν προστάτην δεῖξαντι.

Δόξα ὁμοιον.

Μονάσας θεαρέστως ἐν τῷ ὄρει τοῦ ἄθωνος, ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεαῖς, τὸν Θεὸν ἐξεζήτησας, θαυμάσια τελέσας φοδερὰ, Μονὴν τε συγκροτήσας Ἱερὰν, προσενηνοχας Χριστῷ πληθὺν σωζομένων, Παῦλε σοφὲ διασιλογόνε· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ ἀγιάσαντι, δόξα τῷ τὴν σεπτὴν σου μνήμην φαιδρύναντι.

καὶ τὸ· Θεοτόκε παρθένε·

ἢ εὐλόγησις τῶν ἄρτων καὶ γίνεται Ἀνάγνωσις εἰς τὸν θῖον αὐτοῦ.

Εἶτα ὁ ἐξάψαλμος· Θεὸς Κύριος· καὶ τὰ τροπάρια.

Εἰς τὸν ὄρθρον· Θεὸς Κύριος· καὶ τὰ τροπάρια τοῦ ἁγίου.

Μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν· καθίσματα· ἤχος α'.

Τὸν τάφον σου σωτήρ.

Εξ ὅλης τῆς ψυχῆς, βασιλείας τὴν δόξαν, ἐξέφυγες σοφέ, Ἱερώτατε Παῦλε· εἰς ὅρος δὲ ἀνέδραμες, ὡς διεψῶσα τις ἐλαφρος, τὸ τοῦ ἄθωνος, τὸ ἀγιώτατον ἐνθα, τῆς ἀσκήσεως, καλῶς ἀνύσας τὸν δρόμον, ὁσίως κεκοίμησαι.

Δόξα ὁμοιον.

Εὐφραίνου ἡ πληθὺς, τῶν ἐν ἄθῳ ἰδοὺ γάρ, ἐπέφανέ σοι νῦν, τοῦ ποιμένου σου Παύλου, ἡ ἐνδοξὸς κοίμησις, τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα· ὅθεν σκίρτησον, μετὰ χαρᾶς ἐκδοῶσα· δόξα αἰνεσις, σὺ τῶν ὁσίων Χριστέ μου, καὶ Παύλου ὁ στέφανος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ημόνη τῶν πιστῶν κραταῖα προστασία, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἐκέτευε, τάς ψυχὰς ἡμῶν ῥύσασθαι, πάσης θλίψεως, καὶ συμφορῶν καὶ κινδύνων, μητροπάροθενε, ἀμαρτωλῶν προστασία, τοῦ κόσμου δοθήθαι.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν.

ἤχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τρίβον διώδευσας, τοῖς πλείστοις ἄθαρτον, ὅρει τοῦ ἄθωνος ἐνδικαιώμενος ὡς περ στρουθίον οὐδενός, γη' ἱνου λογιζόμενος ὅθεν καὶ ἠξίωσαι, χαρισμάτων ἀντάξια, παύειν τὰ νοσήματα, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα· διὸ εὐχαριστοῦντες δοῶμεν· δόξα Χριστῷ τῷ σὲ δοξάσαντι.

Δόξα ὁμοιον.

Απαν τὸ φρόνημα, σαρκὸς ἐμάραντας, θείου ὀρθότητι ἀσκήσας ἄριστα, καὶ τῶν θαυμάτων ἀμοιβήν, ἐνέργειαν ἐπλούτησας· ὅθεν καὶ ἐφώτισας σέρδων γένος αἰοῖδιμε, Παῦλε καὶ προσήγαγες, σεσωσμένους τῷ κτίστη σου· διὸ σου ἐπαξίως τιμῶμεν τὴν μνήμην τῆς θείας σου κοιμήσεως.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θεομακάριστε, μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν θεράπευσον· ὅτι συνέχομαι πολλοῖς, ἐν πταίσμασι θεοτόκε· ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας μου, δέξαι με πανάχαρante, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρόρησιν δοῶ· σοι· χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν πολυέλεον· καθίσμα.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Βασιλείας τὴν δόξαν ὑπεριδὼν, καὶ Χριστὸν ἀγαπήσας ὁλοσχερῶς, αὐτῷ ἠκολούθησας, μέχρι τέλους αἰοῖδιμε, καὶ τὸν σταυρὸν σου ἄρας, ἐπ' ὧμων ἀνέδραμες, τῷ τοῦ ἄθωνος ὄρει, διάγων ὡς ἄσκαρος· ὅθεν καὶ πλουσίας, ἀμοιβὰς τῶν σῶν πόνων, ἐδέξω αἰοῖδιμε, ἐκ χειρὸς τοῦ κυρίου σου. Παῦλε πατήρ ἡμῶν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι· τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα ὁμοιον.

Βασιλέων τὴν δόξαν ὑπεριδὼν, καὶ Χριστὸν ἀγαπήσας, ὁλοσχερῶς, αὐτῷ ἠκολούθησας, μέχρι τέλους αἰοῖδιμε· τὸν γὰρ σταυρὸν σου ἄρας, ἐπ' ὧμων ἀνέδραμες, εἰς ἀθάτους ἐρήμους, διάγων ὡς ἄσκαρος· ὅθεν καὶ πλουσίας, ἀμοιβὰς τῶν σῶν πόνων, ἐδέξω μακάριε, ἐκ χειρὸς τοῦ κυρίου σου. Παῦλε πατήρ ἡμῶν· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι· τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὴν θασίλισσιν πάντες δεῦτε πιστοί, τὴν μητέρα τοῦ πάντων δημιουργοῦ, ἐν φωναῖς μεγαλύνωμεν, καὶ ὑμνοῦντες δοῦσωμεν, ἡ τῆς χαρᾶς αἰτία, παρθένε πανύμνητε, τοὺς ὑμνοῦντας σε σῶξε, καὶ σκέπε πρεσβεΐαις σου, ἐκ πειρασμῶν παντοίων καὶ νόσων καὶ θλίψεων· ἔχεις γὰρ ὡς μήτηρ, τοῦ Θεοῦ παρόρησίαν, οἰκτείρειν θραδεύειν τε, νοσημάτων τὴν ἱκσιν, διὰ τοῦτο δοῶμέν σοι· πρέσβευε τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τέκνον σου.

Οἱ ἀναθαυμάσι· προκαίμενον ἤχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ· Στίχος.

Τὴν ἀνταποδώσωμεν τῷ κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος, πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου.

Ζήτει τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίου· καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου· στίχος.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός· ἤχος δ'.

Ο τὴν χάριν τῶν θαυμάτων θεόθεν δεξάμενος· καὶ τὴν Μάν-
θραν ταύτην ἐξ αὐτῶν κρηπίδων εἰς σεμνεῖον λογικῶν προ-
βάτων θειμάμενος, εἰς δόξαν κυρίου Παύλε πανσεβάσμιε, τὸ
πάντων τῶν ἐν ἅθῳ ἀκροθύνειν· παρόρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χρι-
στὸν· αὐτὸν ἐκένει, ἐκτενῶς θεόμεθα, ἐλεηθῆναι τοὺς τὴν σὴν
πανίερον μνήμην, εὐφημοῦντας ἄσματος.

Τὸ Κ

Οἱ ἱερόντες τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰς τὴν· καὶ τοῦ ἁγίου οἱ δύο εἰς τὴν·

Τῆς Θεοτόκου οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τέταρτον ἄσμα, τῇ Μητρὶ τῆς ζωῆς ἡδὼ· Μανουήλ.

Τῆς Θεοτόκου ὧδ' α'. ἤχος δ'. ὁ εἰρμός.

Α νοῖξω τὸ στόμά μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ
λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ βασιλίδι μητρὶ, καὶ ὀφθησομαι, φα-
ύρως πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα.

Τροπῆριον.

Τ οῦ κόσμου τὰ πέρατα, δόξη τῇ σῇ κόρη θέσποινα, ἐπαγαλ-
λόμενα προσερχάουσι, σὴν μετὰστασιν, δι' ἧς πρὸς πό-
λον ἤρθης, τῷ νύφ καὶ κτίστη σου συμδασιλεύουσα.

Ε κόσμησας ἄχραντε, φύσιν ἡμῶν τῷ ἀσπόρῳ σου, τόκῳ καὶ
ἀνύψωσας, εἰς οὐρανούς ἀπὸ γῆς, καὶ ἀπήλλαξας, τῆς
πρώην ἀκοσμείας, ἥνπερ καθυπέστημεν ἐκ παρὰβάσεως.

Τ ῇν θεῖαν σου ἄνοδον, ὁ Ἥλιος προσεικόνισεν, ἐν πυρίνῳ ἄρ-
ματι ἀρθεῖς ὡς εἰς οὐρανούς, σὺ δὲ πάναννε, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ
κυρίου, πρὸς τὴν ἐπουράνιον, ἤρθης λαμπρότητα.

Α ὧλων ταγμάτων σε, ὑπερανίσχουσιν ἔγνωμεν, ἀσυγκρίτως
θέσποινα, ὡς διὰ σοῦ τὸν Θεόν, ὁμιλήσαντα, τῇ φύσει τῇ

δροτεία, καὶ τῆς πάλας πτώσεως ἐπανορθώσαντα.

ὁ ἱερόν τοῦ ἁγίου ἤχος ὁ αὐτός· καὶ εἰρμός ὁ ἕβδος.

Ζ ωὴν τὴν αἰώνιον, ποθήσας Παύλε αἰοῖδιμε, τὸν κόσμον κατέ-
λιπες, καὶ βασιλείαν φθαρτὴν, καὶ τὸν ἅθῳ κατέλαβες
προθύμως, Μονὴν δὲ περίφημον, ἡγείρας πάνσοφε.

Ε ν ἅθῳ γενόμενος, μονῇ χειμάρρου κατώκησας, ἐνθα ἐνα-
σκούμενος, ψυχὴν ἐκάθηρας, καὶ τοὺς πρύποδας τοῦ ὄρους
κατελάθου, λανθάνειν τοὺς ἄπαντας σπεύδων θεόσοφε.

Δ αιμόνων κακώσεως, καὶ πονηρῶν ἐπιθέσεων, ἀνθρώπων διὰ-
σωσον, Παύλε τὴν μνήμην σου, τὴν τελοῦσάν σου τὴν μνή-
μην τὴν φωσφόρον, ἣν πόνοις ἰδίους σου, ἡγείρας πάνσοφε.

Θεοτοκίον.

Π ενήτων ἀνάκλησις, καὶ ἱσταμένων θεδαίωσις, ὑπάρχεις πα-
νάμωμε, ὅθεν σου δέομαι, συμπετωθέντά μου, τὸν νοῦν τῇ
ἀμαρτίᾳ, ἀνθρώπων θέσποινα, ὅπως δοξάζωσε.

Ἄλλος ἱερός τοῦ ἁγίου ἤχος πλ' δ'. ὧδ' α'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Α νωθεν ἄπαν τοῖς ἀνθρώποις δώρημα, ἐκ σοῦ κατέρχεται,
τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, ὅθεν μοι τὴν ἀμφοτον, ἐφειμένῳ
δώρησαι, θεῖου πνεύματος χάριν, ὑμῆσαι μνήμην ἐν ἄσματος
Παύλου τοῦ πανσόφου φιλόφρονος.

Τ ῶν μοναστῶν δεῦτε τὰ πλήθη σήμερον, ἀνευφημήσωμεν, τὸν
παμφαῖ λύχνον, τὸν καταφωτίσαντα, τὸν ἅθῳ τὸν σεβάσμι-
ον, καὶ ἐγείραντα πόθῳ, δύο μονὰς ἐκκρηπίδων αὐτῶν, εἰς δό-
ξαν κυρίου καὶ αἰνεσιν.

Φ ερωνυμίας ἀληθοῦς τετύχηκας, Παύλε πατήρ ἡμῶν, προ-
κοπὴν εἰς θεῖαν, ἀνελθὼν ἀσκήσεως, καὶ κοσμικῆς συγχύ-
σεως, ὡς ἀγγέλου μακρύνας, στυγερὸν οσέως ἡξίωσαι, θεῖας ἀνα-
παύσεως ὅσπερ.

Φ ιλοσοφίας ὑψηλῆς ἀνάκτορον, σὲ ὡς εἰδότες ἡμεῖς, οἱ τὸν
θεῖον πόνον, συνδρομῆς σου ἔχοντες, εἰς κατοικίαν ἄσμα-
σιν, ὑψηλοῖς τὴν σὴν κάραν, στέφομεν Παύλε λιτάζοντες, ὅπως
ταῖς εὐχαῖς σου σωθεῖμεν.

Θεοτοκίον.

Τοῦ τοκετοῦ σου τὸ φορικτὸν Μυστήριον, κόρη πανάμωμε, τίς μὴ ἀνυμνήσει, παρθένος γὰρ τέτοκας, παρθένος καὶ μεμένηκας, ἐν τῷ τόκῳ παρθένος, καὶ μετὰ τόκον ὡ θαύματος, ἄχραντε παρθένος πεφύλαξι.

Καταδασία.

Χοροὶ Ἰσραὴλ ἀνέκμοις ποσὶ, πόντον ἐρυθρόν, καὶ ὑγρὸν θυθὸν διελάσαντες· ἀναδάτεις τριστάτας δυσμενεῖς, ὁρῶντες ἐν αὐτῷ ὑποβρυχίους, ἐν ἀγαλλιᾷσε ἐμελπον· ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι θεοδόξασται.

ὥδῃ γ'. ὁ εἰρμός.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους θεοτόκε, ἡ ζωσα καὶ ἄφθοнос πηγὴ θιάσον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερεώσον, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξιώσον.

Τροπάριον.

Ρητῶν τῶν ἐνθέων προηγόρων σφραγὶς ἀναθεθεῖται ἀγνή, τοῦ νόμου γὰρ τὸ πλήρωμα, σὺ ἀπορόρητως τέτοκας, Χριστὸν ὃν καθικέτευσ, κατοικτειρήσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τὸ πάλα μεσότειχον τῆς ἐχθρας, διέλυσας θέσποινα ἀγνή, τὸν τῆς εἰρήνης πρύτανιν, Χριστὸν ἀποκυήσασα, ὃνπερ χεὶ ἐκέτευσ, κατοικτειρήσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Οπρὶν Ἰσραὴλ πυρὸς τῷ στύλῳ, πρὸς γῆν ὁδηγεῖται τὴν καλὴν, ἡμεῖς δὲ σοι πανύμνητε, πρὸς Χριστὸν ὁδηγοῦμεθα, ὃνπερ νῦν καθικέτευσ, κατοικτειρήσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Νεφέλη ἡ πάλα προετύπου, τὴν δόξαν τὴν σὴν παναληθῶς, ἀπείρω γὰρ δυνάμει σου, παρθένε θεοδόξαστε, σκέπεις διφυλάττουσα, ἀβλαβεῖς πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός.

Ισάγγελον θίον ἐπέδειξω, ἀγγέλων ποθέσας τὴν ζωὴν, Παῦλε τοῦ ἁθω καύχημα, Μονῆς σου δὲ διάσωσμα, ἥτις τελεῖ τὴν μνήμην σου, συγκαλουμένη τοὺς ἄπαντας.

Τὸν ἐνθεον θίον σου θεόφρον ἐν τέλει ἀπέδειξεν ἡμῖν, τερατουργῶν ὁ ὕψιστος, αὐθημερόν τὸ σκῆνός σου, πρὸς πόλιν τὴν βασιλείον, δοὺς βασιλεῖ τῷ θεόφρονι.

Μωσέως ὡς πάλα ἐδοξάσθη, ἡ ὄψις σου Παῦλε ἐν καιρῷ, σῆς τελευτῆς αἰοῖδιμε, ψυχῆς σου τὴν εὐγένειαν, ἐμφαίνων προδηλώτατα, καὶ καταπλήττων τοὺς βλέποντας.

Θεοτοκίον.

Ημόνη τὸν ἅγιον τεκοῦσα, καὶ μόνον παντὸς ἁγιαστὴν, ἀγιασμὸν δίδου ἡμῖν, οἰκοῦσιν ἐν τῷ ὄρει σου· Χριστοῦ λαὸν τ' εὐλόγησον καὶ σοὺ τὴν ποιήσασαν περισώξ.

Ἄλλος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ωσπερ ὁ μέγας Μωϋσῆς, Σινᾶ εἰς ὄρος ἀνῆλθες, εἰς τοῦ ἁθωνος τὸ ὄρος καὶ πλάκας, ἐκ χειρῶν τῶν τοῦ Θεοῦ, ἐδέξω Παῦλε ὅσις, καὶ Ἰσραὴλ τῷ νέῳ, νενομοθέτηκας ἄριστα.

Φίλην καὶ σύνοικον λαδὼν, τὴν ἀρετὴν ἀπὸ θρόνους, ὥσπερ σκύδαλα ἡγήσω τὰ πάντα, νέος Παῦλος πεφυκώς, ὀνόματι καὶ πράγματι, καὶ τὸν σταυρόν ἐπ' ὤμων, ἄρας Χριστῷ ἠκολούθησας.

δόξα.

Αντὶ τοῦ σκήπτρου τὸν σταυρόν, ἀντὶ πορφύρας, τὰ ῥάκη, καὶ μονήρους τὸ σκληρόν ἀντὶ Παῦλε, βασιλείας τῆς πολλῆς, προκρίνας ἀναπαύσεως, εἰς οὐρανοῦ σκηνώσεις, μετὰ ἀγίων ἐσκήνωσας.

καὶ νῦν.

Πεπηρωμένους ὀφθαλμούς, τοὺς τῆς ψυχῆς δυσωπῶ σε, ἀποκάθαρον τῇ σῇ μεσιτείᾳ, καὶ ἀξιώσον ἀγνώως, διάγειν παναγία μου, καὶ γὰρ ὡς Θεοῦ μήτηρ, ἐσχύεις πάντα ὅσα ἂν δοῦλοιο.

Καταδασία.

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν κυρίῳ ἡ καρδίᾳ μου.

Καθίσματα ἤχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰησοῦς.

Κατεπλάγησαν σοφέ, αἱ τῶν ἀγγέλων στρατιαί, πῶς ἐν σώματι τελῶν, τὴν ἀσωμάτων βιωτὴν, ζηλῶν ἐζήλωσας ὑπὲρ φθορτὴν βασιλείαν· ὅθεν καὶ στεφάνους σοὶ πλέξαντες, Παῦλε κορυφαίου συνώνυμε, ἀμαραντίνους ἄνωθεν, ἐνδόξως τῇ κορυφῇ σου ἐπέθηκον· Χριστῷ οὖν πάτερ, αἰεὶ δυσώπει, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

δόξα ὁμοιον.

Κατεπλάγη ἐπὶ σοί, ἅπας χορὸς ἀγγελικὸς, τὴν ἐν σαρκί σου βιωτὴν, ὁρῶν παμμάκαρ ἐπὶ γῆς, ὅτι ὡς ἄσαρκος διήγας θεοὺς ἄλλως, ἐκπλήττει δὲ σοφέ, καὶ πάντα θρόνιστον νοῦν, ἢ ἄκρα καὶ πολλή σου ἀπάθεια, δι' ἧς ἀγγέλοις μὲν ἴσος ἐγένου, τῶν δὲ ἀνθρώπων ὑπέρτερος· ὅθεν σε πάντες ἀνευφημοῦμεν, Παῦλε πάτερ ἐν ὕμνοις.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τὸν ἀπάντων τὴν πνοήν, περιλαμβάνοντα χερσί, φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ μυστηρίου, πανάληθες ἐστὶ, τοῦτο ὡς ἄνθρωπε, καὶ παῦσαι ἐρευνῶν, τὸ ἀκατάληπτον· ὕψος καὶ βάθος, καὶ μήκος καὶ πλάτος, τῆς ἀπορόρητου λοχείας μου· νικᾷ γὰρ τοῦτο, ἐννοίαν παύσαν, τῶν θροσῶν καὶ ἀγγέλων.

ὦ δὴ δ'· ὁ εἰρμός.

Οκαθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κοῦφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας, δόξα χριστῷ τῇ δυνάμει σου.

Τροπᾶριον.

Ασματίζων ὁ προφήτης, ἀνεκήρυττε πνεύματι, ὡς κρεῖνον ἐν μέσῳ, ἀκνυθὼν θεὸς ἐξελέξατο, σὲ καὶ πλησίον ὡς μῦρον προσηκόμενος, πάντας ἐπεισε, δόξα κραυγάζειν τῇ δόξῃ σου.

Σὲ πηγὴν ἐσφραγισμένην, ὁ αὐτὸς ἐπωνόμασε, κήπον κεκλεισμένον, ἀδελφὴν τε νύμφην ἐν πνεύματι, τῆς παρθενίας τὸ

φέγγος προκηρύττων σου· ὅθεν ἅπαντες, δόξα δοῶμεν παρθένῃ τῇ δόξῃ σου.

Μελωδῶν καὶ ὁ προπάτωρ, σὲ Δαδιδ' πόκον ἔφησεν, ἐν ᾧ ὁ τῶν ὅλων, κτίστης καὶ Θεὸς καταβήσεται, ὡς ὑετός καὶ δροσίσει ψυχὰς θέσποινα, τῶν θοώντων σοι, δόξα παρθένῃ τῇ δόξῃ σου.

Ανοιξον τὴν θύραν κόρη, τοῦ ἀπείρου ἐλέους σου, καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ, χεῖρα βοηθείας χορήγησον, καὶ μὴ λαόν σου ἐκδώης εἰς ἀπόγνωσιν, τὸν κραυγάζοντα, δόξα παρθένῃ τῇ δόξῃ σου.

Τοῦ ἁγίου. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Σοὺ τὴν πανευφρόσυνον νῦν ἐορτήν, καὶ φαίδραν τρισμάκαρ πανήγυριν, ἐπιτελοῦσα, ἡ Μονὴ σου ὡς φρουρόν, σὲ προσκαλεῖται κράζουσα· σκέπη μου γενοῦ Παῦλε τίμιε.

Πίστει τε καὶ πόθῳ σοῦ ἅπαντες νῦν, Παῦλε θεοφόρε θεόμηθα, πρόφθασον ῥῦσαι, τὴν Μονὴν σου δυσχερῶν, σὲ γὰρ προστάτην κέκτεται, πρὸς τὸν πανοικτίρμονα κύριον.

Απὸ ψυχικῶν ἡμᾶς πάτερ παθὼν, μάλα δονουμένους καὶ πίπτει σε, προσκαλουμένους, νῦν ἐπίσκεψαι ταῖς σάξιν, Παῦλε σοφέ δεήσεις, πρὸς Θεόν, τοὺς πόθῳ τιμώντάς σε.

Στόματι καὶ χεῖλεσι τοῖς ῥυπαροῖς, ἄχραντε τολμώντες οἱ δοῦλοί σου, σὲ εὐφημοῦμεν ἐξελού ἡμᾶς πυρός, διηνεκῶς φλογίζοντος, θείαις μεσιτείαις σου ἄχραντε.

Σὺ μου ἱσχύς· ἰσχύρις.

Σὺ μοναστῶν, καύχημα σὺ καὶ ὑπόδειγμα, τῶν τιμώντων, ὦ Παῦλε τὴν μηνίμην σου, σὺ τῆς Μονῆς ἔρεισμα τῆς σῆς, σὺ καὶ πολυούχος καὶ οἰκιστὴς καὶ πανάριστος, προστάτης τε καὶ φύλαξ, τῶν αἰεὶ προβαλλόντων, πρὸς Θεόν σε μεσίτην ἀείμνηστε.

Σὺ μοναστῶν, ὅρους τοῦ ἁθῶ τοῦ καύχημα· σὺ τερπνότης, Παῦλε καὶ τὸ στήριγμα, ἡ χαρμονή, καὶ καταφυγή, σὺ πρὸς τοὺς ἀγῶνας, τῆς ἀρετῆς ἐναργέστατον, παρὰδειγμα καὶ τύπος, ὑπογράφων ἐμπράκτως, τὴν σὺράνιον τριδονἀείμνηστε.

Ωφθης ἡμῖν, ἄλλος Μωσῆς Παῦλε Πάνσοφε, διανέμων, νόμον τὸν σωτήριον, οὐκ ἐν πλαξὶν εὐσκαγραφῶν, λιθίναις καρδαίαις, ἀλλὰ σαρκίναίς τοῦ τῆς χάριτος, καὶ πᾶσι ποδηγέτης, χρηματίσας ἐδόξας, τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Αειλαμπές, καὶ φωτοφόρον παλάτιον, σκροτεισθεῖσαν, τὴν ψυχὴν μου φώτισον, ταῖς προσβολαῖς κόρη τοῦ ἐχθροῦ, ἢ τοῦ προδολέως, πατρὸς τεκοῦσα τὸν σύνθρονον, υἱὸν ἀπειρογάμω, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον, καὶ παρθένος ἀγνή διαμείναςα.

Καταδασία.

Εἰσακήκου τὴν ἐνδοξὴν οἰκονομίαν σου Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης ῥύσῃ τοὺς δοῶντάς σοι, δόξῃ τῇ δυνάμει σου κύριε.

ὥδ' ε'. 'Ο εἰρμός.

Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου, σὺ γὰρ ἀπειρογάμε παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσι σε, σωτηρίαν θρασυούσα.

Μέγιστον ἐντύφημα, ἀνθρώπων καὶ ἀγγέλων τε, θέσποινα καὶ ῥόδον Παρθένου, ἐξ ου προήλθε τῆς θεαρχίας οὐμῆ, καὶ ψυχὰς ἐπέφρανε πιστῶν, τῶν μακαριζόντων σε, θεοτόκε ἐκάστοτε.

Σκηνὴ ἦν περ ἐπηξεν, ὁ τῶν αἰῶνων κύριος, χαῖρε παντευλόγητε παρθένε, ἐν ἣ τοῦ πνεύματος χαρισμάτων ἐπτάς, εἰς λύτερον κατώκησεν ἡμῶν· τῶν μακαριζόντων σε, θεοτόκε ἐκάστοτε.

Τεῖχος καὶ ὀχύρωμα, ἡμῶν χαῖρε ἀπόρητον· χαῖρε ἡ ταχίστη προστασία, ἐν ἀπροόπτοις καὶ αἰφνιδίαις δεινοῖς, φύλαξτε καὶ σκέπη κραταιά, τῶν μακαριζόντων σε, Θεοτόκε ἐκάστοτε.

Ιλὺν ἀπωσάμενοι, πάντες τὴν ἐπιχθόνιον, τῇ πάντων προσέλωμεν κυρίᾳ, χαῖρε δοῶντες τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἢ αἰτία τε καὶ προσφυγή, τῶν μακαριζόντων σε θεοτόκε ἐκάστοτε.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, ἐν ᾧ Θεὸς δοξάζεται, χαίροις μοναστῶν ἢ κατοικίᾳ, ἁγίων ὄντως τὸ ἐργαστήριον· ἐν ᾧ καὶ ὁ Παῦλος ὁ σοφὸς ἤσκησε καὶ ἡγείρε, μονὰς δύο εἰς αἶνον Θεοῦ.

Πατέρες μονάζοντες, οἱ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, δεῦτε ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ πανσόφου, καὶ θεοῦ Παύλου πανηγυρίσωμεν, κροτοῦντες ἐν ἄσμασιν αὐτοῦ, τὰ θεῖα παλαίσματα, καὶ σεπτὰ κατορθώματα.

Τῷ κρείττονι ὅσιε, τὸ χειρὸν καθυπέταξας, ταῖς πρακτικωτάταις ἐργασίαις, εἰς θεωρίας φθάσας ἀκρότητα, ὅθεν ἐν μεθέξει θεωθεῖς, θαύματα ἐξαίσια, αὐτοσυργῶν ἐναπέφηνας.

Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε θέσποινα, τῶν προφητῶν ἢ πόρρησις, ὄντως ἐπὶ σοὶ πέρας λαμβάνει, καὶ γὰρ συνέλαδες ἐν τῇ μήτρᾳ τῇ σῇ, τὸν λόγον τὸν ἀρχὸν πατρὸς, ὡς ὁ θεὸς σύλλογος, τουτωνὶ προηγόρευσε.

"Ἄλλος. "Ἰνα τί με ἀπόσω·

Βασιλείας τὸ ὕψος, οὐδ' ἡ ταύτης στέρησις Παῦλε τρισόλθιε, οὐδὲ τῆς νηστείας, οἱ ὑπέρμετροι πόνοι· καὶ ἕτερα, ἅπερ χαίρων ἔτλης οὐ χωρισμὸς ὁ τῶν ἡδέων, τὸν πρὸς Κύριον τόνον σου ἡμιβλυναν.

Ιακώβ σὺ πλουτήσας, Παῦλε ὀσιώτατε τὸ καρτερώτατον, καὶ Ἱερεμίου, τὸ θρηνηῶδες ἐν ὀλῳ τῷ δέψ σου, τοῦ Ἰωσήφ τὴν σωφροσύνην, καὶ ἀδραᾶμ τὴν φιλοξενίαν, χαρισμάτων μετέσχες τοῦ πνεύματος.

Μιμητὴς κατὰ πάντα, τοῦ ὁμωνυμοῦντός σοι Παῦλε γενόμενος, νῦν ἐπαπολαύεις, σὺν αὐτῷ ἐν ἁγίοις σκηνώμασι, ὁρωεὼν ἀπείρων, ὧν περὶ ἐκέτευε, τυχεῖν με, τῶν ἀγγέλων ὁμόσκηνης ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Μεγαλεῖα Παρθένε, ὄντως ἐκτετέλεκεν ἐν σοὶ ὁ Κύριος, καθὼς σὺ προσέφη, μακαρίζουσι γὰρ σε πανάμωμε, αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς αἰῶνας, ὅτι μήτηρ τοῦ κτίστου σου γέγονας.

Καταδασία.

Ο τοῦ φωτός διατμηξας, τὸ πρωτόγονον φάος, ὡς ἐν φωτὶ τὰ ἔργα ὑμνεῖσε τὸν δημιουργόν, ἐν τῷ φωτί σου, τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὐθύνον.

ὥδῃ δ'. ὁ εἰρμός.

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ Πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, θεὸν δοξάζοντες.

Γροπάριον.

Τὰ θεῖα σπλάγχνα ὑπάνοιξον, θεόνυμφε τῆς σῆς ἀντιλήψεως, καὶ τῆς ἀθλείας μου ψυχῆς τὴν αἵτησιν πλήρωσον, ὅπως ἄει δοξάζω καὶ μεγαλύνω σε.

Η οἰκουμένη ἀγάλλεται, ψυχαι δὲ τῶν δικαίων εὐφραίνονται, τῇ μεταστάσει σου, καὶ γὰρ θροτῶν συνανύψωσας, φύσιν τὴν πεπτωκυῖαν ἐκ παραβάσεως.

Σιὼν ἀγία λαμπρύνθητι, καὶ πύλας ἐν χαρᾷ ἀναπέτασον, ἵδοὺ γὰρ ἤκασι, μύσται τοῦ λόγου αἰθεριοί, τῇ θασυλίδι μέλψαι τὰ ἐξηγήτρια.

Ζωὴν ἀπαίρεις εἰς ἄληκτον· ὡς Μήτηρ τῆς ζωῆς χρηματίσασα, καὶ νῦν τῷ σὺ υἱῷ, συμθασιλεύουσα πρέσβευε, ἐκ περισσίων ῥυσθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός.

Αφθάρτου δόξης ἀοίδιμε, καρποὺς θεοτεροπεῖς ζῶν ἑξήνησας· θανῶν δὲ ἀφθαρτος, ψυχῇ τε ζῆς καὶ τῷ σώματι, ἐν οὐρανῷ καὶ γῇ τε στέφει κοσμοῦμενός.

Πεποικιλμένος τῇ χάριτι, ποικίλων, συμφορῶν ἐλευθέρωσον, Παῦλε ἀοίδιμε, Μονὴν σου ταύτην ἢ κέκτηται, τὸ ὄνομά σου πᾶτερ μέγιστον καύχημα.

Μαράνας πάθη τοῦ σώματος, ὡς δένδρον κατωράθης ὑψήκον, καρποὺς τὰ θαύματα, καὶ τὰ σεπτὰ κατορθώματα, ἱερωτάτως φέρων Παῦλε πατήρ ἡμῶν.

Στενὴν ὁδὸν μάκαρ ἤνυσας, ἐν ὅρει διακτινόμενος ἄθωνος, ἀγασζόμενος ὅλος τὴν σάρκα ἐνέκρωσας, ὅθεν τὴν αἰωνίζουσιν εὐρες ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ξενίζεις πάντας τῷ τόκῳ σου, Παρθένε Παναγία θεόνυμφε, ὡς πῶς ἀπείρανδρος, οὕσα πρὸ τόκου γεγέννηκας, καὶ μετὰ τόκον πάλιν ἐμεινας ἄφθορος.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι σωτήρ.

Η δύξαντος ἐν χαρᾷ, ὡς κεκτημένη σου σπάργανα, καυχᾶται δὲ τοὺς πολλοὺς, Μονὴ σου ὡς ἔχουσα, ἰδρωτάς σου, χαίρουσα, ἦν περ θεῖε Παῦλε, ἐκ κινδύνων διαφύλαττε.

Βασίλειος ἀλουργίς, ὡς σκύθαλά σοι λελόγισται, διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, σοφὴ ἦς περ ἔτυχες, νηστεαῖς καὶ θάκρυσιν ὡς καταφρονήσας, ἐπιγείου Παῦλε ὅσιε.

Τῶν κοσμικῶν ταραχῶν, τὸν νοῦν φυλάξας ἀτάραχον, τὸ ταραχῶδες παθὼν, διήλθες κλυδώνιον· διὸ καὶ κατέπαυσας εἰς τὰς ἀταράχους, καταπαύσεις ὡς φερώνυμος.

Θεοτοκίον.

Συνέλαδες ἀληθῶς, τὸν θεὸν λόγον ἐν μήτρᾳ σου, καὶ τοῦτον ὑπερφύως, πανάχαρντε τέτοκας, ὃν λιταῖς ἐλέωσαι, τῶν κινδύνων πάντας, ἐκλυτρώσασθαι τοὺς δούλους σου.

Καταδασία.

Εν τῷ θλίδυσθαί με, ἐδόθησα πρὸς κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον ἤχος πλ' δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ως τῆς τριάδος ἱερὸν καὶ θεῖον τέμενος, διὰ ζωῆς τῆς ἱσαγγέλου χρηματίσαντα· ἀνυμνοῦμεν σε οἱ παῖδες σου θεοφῶρε, ἀλλ' ὡς ἔχων παρόρησιαν ταύτην πρέσβευε, ἐκ παντοίων ἡμᾶς ῥυσθῆναι τάχος θλίψεων· ἵνα κράζωμεν, χαίροις Παῦλε Πατήρ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν κόσμον ἀφείς εἰς τὸ ὄρος ἀνέδραμες, καὶ τοῦτο τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου ἐποίησας κλίμακα, νηστεία καὶ ἐγκρατεία τὸ σῶμα ἐκκαθάρας παθὼν, καὶ ἀκηλίδωτον τῷ θεῷ προσήγαγες· διὸ βοῶμεν πάντες ἐν χαρᾷ σοὶ τοιαῦτα.

Χαῖρε πιστῶν βασιλείων ὁ γόνος.
 Χαῖρε Χριστοῦ ἐκκλησίας ὁ λύχνος.
 Χαῖρε ἀοράτων ἐχθρῶν ἡ κατάλυσις.
 Χαῖρε ὁρατῶν πολεμίων ἀφάνισις.
 Χαῖρε ὕψος εἰς οὐράνιον ἀναδᾷς δι' ἀρετῆς.
 Χαῖρε κόσμου τὴν προσπάθειαν ἐδελυξάμενος σοφέ.
 Χαῖρε ὅτι παρεῖδες βασιλείας τὸ σκῆπτρον
 Χαῖρε ὅτι νασθεῖλες τῶν δαιμόνων τὰ πλήκτρα.
 Χαῖρε μονῆς χειμάρρου τὸ καύχημα
 Χαῖρε σῆς ἐπονύμου Μάνδρας διάσωσμά.
 Χαῖρε δι' οὗ ἡ μονὴ ἀνηγέροθη,
 Χαῖρε δι' οὗ ἅπαν ὄρος ἠὺγάσθη,
 Χαῖρε Παῦλε πατήρ ἡμῶν.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ κα'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου, Πατρὸς ἡμῶν Παύλου, τοῦ ἐν τῷ ὄρει τοῦ ἁθω ἀσκήσει λάμπαντος, καὶ τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονήν, τὴν ἐπ' ὀνόματι τῷ ἰδίῳ ἐπονομαζομένην.

Τοῦ ἁγίου Παύλου· ἱδρῶσαντος.

Στίχοι.

Θαλάμους λιπὼν τῆς βασιλείας Παῦλε,
 Ἦρθης πρὸς πλάτος οὐρανῶν βασιλείας.
 Ὁ γδοῖ καὶ εἰκάδι Παῦλον νόες ἐνθεν ἤσαν.

Καὶ ἀναγινώσκεται ὁ Συναξαριστὴς κατὰ τὴν τάξιν αὐτοῦ.
 ὁ δὲ θεὸς αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐγκώμιον εὐρίσκεται ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος.

Ἑρμηνεία.

Μετά δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ συναξαριστοῦ· εἰς καὶ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως, ὡς δόξει τῷ προσεστώτι.

Ο μὲν ἐκκλησιαστικὸς ἀπέρχεται καὶ κρούει τὰ πνευματικὰ ὄργανα, εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου, καὶ διὰ τὴν συναχθῶσιν οἱ ἀδελφοὶ ἅπαντες.

Καὶ ἄρχεται ὁ ψάλλτης τὸ κοντάκιον ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους· ὁ δὲ ἱερεὺς ἐνδύεται φαινόλιον λευκόν, καὶ θυμᾷ τὸ θυσιαστήριον, καὶ τὸν ναὸν ὅλον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἅπαντας· καὶ μετὰ τὸ θυμᾶσαι, προσευτρεπισθέντος τετρασκελίου ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου, ἐν τῷ προσκυνηταρίῳ, ἀπέρχεται ὁ Ἱερεὺς, καὶ ἀναγινώσκει εὐλαβῶς ἀσκεπῆς τοὺς οἶκους τοῦ ἁγίου.

Καὶ μετὰ τὸ τέλος, πάλιν ψάλλεται τὸ κοντάκιον· ὡς σύνηθες· Καὶ καθ' ἐξῆς ἡ ἐβδόμη ᾠδὴ, καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τῆς ἡγουμένης.

Ἐβδὴ ἐβδόμη ὁ εἰρμός.

Οὕκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεοφρόνες παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐψάλλον, ὑπερῶνῃ· ὁ τῶν πατέρων κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τροπάριον.

Μακαρίζουσί σε πᾶσαι παναμώμητε, ἄχραντε θέσποινα, αἱ γενεαί· ὡς αὐτῇ, προσέφης σωζόμεναι, καὶ σοὶ κραυγάζουσι, χαῖρε πάντα, ἡ τὴν ζωὴν εἰσάξασα, τοῖς ἐν κόσμῳ εἰς αἰῶνας.

Ο τοῦ νόμου σε, σκιώδης τύπος πάντα, σαφῶς διέγραψε, στάμνον καὶ ῥάβδον, ναόν, καὶ ὄρος κατάσκιον, ἐξ οὗ ἐπέφανεν, ὁ θεὸς ἡμῶν ἡμᾶς φθαρέντας πάθεσιν, ἀναπλάττων εἰς αἰῶνας.

Ιακώβ σε προσώρα πάλαι κλίμακα, θεογεννήτρια, δι' ἧς ἔβροτοὶ ἀπὸ γῆς, πρὸς ὕψος αἰρόμεθα, σοὶ ἀνακράζοντες, χαῖρε θέσποινα, ἡ τὴν ζωὴν εἰσάξασα, τοῖς ἐν κόσμῳ εἰς αἰῶνας.

Λυτρωθέντες τῆς κατάρας τῇ γεννήσει σου, παρθένε πάνσεμνε, τῆς τοῦ Ἀδάμ οἱ πιστοί, συμφώνως τὸ χαῖρέ σοι βοῶμεν πάντοτε, ἱκετεύοντες, τῆς ἐν τῷ ἁγίῳ θλίψεως, λυτρωθῆναι σὰς πρεσβεΐαις.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Σωτηρίας κίωνίου τὴν ἀπόλαυσιν, δεικνύων ὅσις, φωτολαμπέσιν αὐγαῖς, ἐνθέων σου πράξεων, καὶ ἰσαγγέλου ζωῆς, χαίρων ἐψάλλεις· ὁ τῶν πατέρων κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ηστραψάν σε, θεῖε Παῦλε τὰ παλαίσματα, δι' ὧν ἐπέλαμψας, Θεοῦ δοχεῖον σεπτόν, ἐπίγειος ἄγγελος, θροτός οὐράνιος, καὶ γὰρ ἄσχακον, σοῦ τὴν ζωὴν διήνυσας, ἐν ἐρήμοις ταῖς τοῦ ἄθω.

Νοσημάτων χειμαζόντων με μακάριε, ψυχῆς καὶ σώματος, ταῖς ἰκεσίαις σου νῦν συντόμως ἀπάλλαξον, καὶ μέλπειν ποιήσον, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Υπερένδοξε, τὸ ὄρος ἡ θελήσασα, τὸ ἐν ἡμῖν κατοικεῖν, νῦν τὰς εὐχὰς ταπεινῶν, ὑπὸ δεξιᾷ δέσποινα τῶν τιμῶντων σε, καὶ περισώζε, ὃ ἡρετήσω οἰκημα, πρὸς τὴν σὴν δοξολογίαν.

Ἄλλος. Παῖδες ἐβραίων.

Ολον τὸν νοῦν πρὸς τὸν δεσπότην, ἀνατείνας σου, ἐκ θρόνου θεοφύρε, ὡς τρυφὰς τὰς πολλὰς, ἐνόμιζες νηστείας, εὐλογητός εἶ κύριε, ἐκβοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πρόσθηθι πάντων ἐν τῇ ὥρᾳ, τοῦ θανάτου παναοίδιμε Παῦλε, τῶν ἐν πίστει φρουρόν, καὶ πρόμαχον καὶ ρύστην, ἐχόντων σε πανόλβιε, ἐξαίρουμένος γασένης.

δόξα.

Πύλαι ἡνοίγησάν σοι πόλου, ὡς θαδίσαντι, στενὴν ὁδὸν ἐν θίῳ, καὶ ἀγγελῶν χοροί, ὑπήντων σοι τρισμάχαρ, ἀναβρῶντες εἰσελθε, εἰς αὐλὰς κυρίου Παῦλε.

καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τέτοκας λόγον τὸν ἀχρόνως, προσεκλάψαντα, γαστροῦς ἐκ τῆς πατρῴας, τὴν θροτείαν μορφὴν ἀρρέυστως προσλαβόντα, ἐκ σοῦ παρθένε ἄχραντε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Καταβάσις.

Αθραμιαῖοι ποτέ, ἐν θαδυλῶνι παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καὶ μέσον φλογὸς ἐμβληθέντες, θροσιζόμενοι ἐψάλλον· ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητός εἶ.

ὥδῃ ἡ· ὁ Βίρμός.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν ἡγείρε ψάλλουσιν, τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ορθορὸς τοῖς ἐν σκότει καθημένοις τοῦ θείου ἐδείχθης Παναμώμητε, τούτοις ἀνατείλασα, ἡλιον τὸν ἄδυτον ψυχὰς καταφωτίζοντα, ψάλλειν ἐγείραντα, τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γένος θροτῶν σου τῇ γεννήσει, τῆς πρώτης κατάρας παναμώμητε, λυτρωθὲν ἐκάστοτε, χαῖρε ἀνακράζει σοι, ἡ τὸν Θεὸν κυήσασα τοῖς πίστει μελπουσι, τὸν κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ολος ἐν τοῖς κάτω ἦν ὁ λόγος, τῶν ἄνω οὐδ' ὅλως χωριζόμενος, μῆτερ ἀπειρόγαμε, μόνῃ παντευλόγητε, εἰ καὶ θροτοῖς ὠμίλησε θροτός γενόμενος, τοῦ σῶσαι τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας, σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν ὡς σὺ προσέφης ἀπὸ θρόνων καθεῖλε θυνάστας παναμώμητε, ταπεινοὺς τε ὑψωσεν, ἀγαθὸν ἐνέπλησε, πεινῶντας ὡς φιλόανθρωπος ὁ τὴν σὴν ἄχραντον, οἰκῆσαι θουληθεὶς κόρη μήτρων· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Σκευὸς ἐκλογῆς σεπτὸν ἐδείχθης, τὴν ἄνω φαιδρότητα δεξάμενος, καὶ πρὸς τὰ σκηνώματα, θεῖα καὶ οὐράνια, περιχαρῶς ἀνέθραμες καταστραπτόμενος, τῇ χάριτι τῆς θείας τριάδος, ὕμνοις ἦν δοξάζεις, Παῦλε εἰς αἰῶνας.

Μνήμην ἐκτελοῦντες Παύλου θείου, τοὺς πόνοὺς τοὺς ἐναρέτους μεμησώμεθα, οὓς αὐτὸς διήνυσε, τρέχων δι' ἀσκή-

σεως, πρὸς οὐρανίαν ἀνοδὸν προτρέπων ἔπεσθαι, τοὺς κύριον φιλοῦντας ἐν πίστει, καὶ εὐχρεστοῦντας ἐν ἔργοις θεαρέστοις.

Ολον ἐκκαθάρας σου τὸ σῶμα, ἐγένου καὶ τοῖς ἀγγέλοις ὁμο-
δίαιτος, τὴν ὕλην γὰρ ἔλυσας, αὐλὸς δὲ γέγονας, ὦν ἐν τῷ
κόσμῳ ὅσις ὡς ὑπερκόσμιος, διό σου τὴν φωσφόρον ὑμνοῦμεν·
μνήμην ἐτησίως, βασιλογόνε **Ἡκὺλε**.

Θεοτοκίον.

Οδημιουργήσας πάντα λόγος, καὶ λόγῳ σοφῇ προνοίᾳ δι-
έχων νῦν, μόνῳ τῷ βουλήματι, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, δι' εὐ-
σπλαγχνίαν ἄφατον δεδημιούργηται, ἐκ σοῦ καὶ σὰρξ ὠράθη
παρθένε, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν.

Ἄλλος. Ἐπταπλασίως κάμενον.

Οὐ μόνῃ σου μένοντες, μονοτρόπως τρισόλβιε, πάσας τὰς
αἰτήσεις, εὐλαδῶς λαμβάνουσιν, θεοῦ σε δοξάζοντες, αἶψά
καὶ μεγαλύνοντες, τοῦ προσδεξαμένου, τοὺς ἰδρωτὰς σῶν πό-
νων· πρὸς ὃν θεὸς ἀκλύτως, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυ-
ψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ωσπερ ἀρνίον ὅσις, ἡ τεκοῦσά σε ἐβίλεψε, πρὸ γεννήσεώς σου,
τὸν σταυρὸν κατέχοντα, χερσὶ καὶ παλαίοντα, ὅθω ἀγρίους
λέουσιν, ἐπὶ θυμονίᾳ, κατακείμενον σίτου· φανώτατον σημεῖον,
προκοπῆς σου εἰς τέλος, τὴν σάρκα καὶ τὴν πάλην, νικήσαντα
δαυμόνων.

Οὐρανὸς ὁ πάμφωτος, καὶ λαμπρότατος ἥλιος, ὁ ἐν τοῖς
ὑψίστοις, ἀγγελὸς ἐπίγειος, ὁμοῦς δὲ οὐράνιος, ὁ θεστυ-
ρός τοῦ πνεύματος, ἡ φωτολαμπρὴς, τῶν ἐν τῷ ἄθῳ ἀκρότης, ὁ
Ἡκὺλος μετὰ **Ἡκὺλον**, τοῦ χειμάρρου τῆς ποίμνης, ὁ κτίτωρ
καὶ κοσμήτωρ, ὑμνεῖσθω χαρμοσύνης.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην πάνανγε, τὴν ψυχὴν μου τοῖς πταίσμασι, καὶ
κατεφθοιμένην, ἰοβόλοις δῆγμασι, Θεὸν τὸν δυνάμενον,
ζωοποιεῖν τὰ σύμπαντα, ἡ ἀπειρογάμω, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα,
ἀνάστησον βοῶσαν, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβάσις.

Οὐ ἐν θαυλώνι παῖδες, τῷ θεῷ πυρπολούμενοι ζήλω, τυράν-
νου καὶ φλογός, ἀπειλήν ἀνδρείως κατεπάτησαν, καὶ ὑμνοῦν-
τες ἔψαλλον, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα κυρίου τὸν κύριον.

Ἄδῃ θ'. Ὁ εἰρμός.

Απας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπάδουχούμενος, πα-
νηγυρίζετω δέ, αὐλῶν νόων φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερά θαυ-
μάσια τῆς θεομήτορος, καὶ δοάτω, χείροισι παμμακάριστε,
θεοτόκε, αἶψά ἀειπάροθενε.

Αὐχασον ἡμῶν, ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος κόρη θεόνυμφε, ὡς
τὴν ἐνυπόστατον, αὐγὴν τεκοῦσα καὶ τοῖς καθεύδουσιν, ἐν
σκότει ὡς ἀστράψασα φῶς τὸ ἀέδριον, ὅπως τριδούς, θείας βη-
ματίζοντες, οὐρανῶν διαστείλας τευξόμεθα.

Μόνην ἐκ πασῶν, γενεῶν σε κύριος ἀγνὴν εὐράμενος, ὥκησεν
ἐν μήτρᾳ σου, διό τῶν πρὶν γυναικῶν ὑπέρκεισαι· εἰ γὰρ
κἄκεῖναι ἰσχυσαν τεκεῖν πανάμωμε, ἀλλὰ σύγε, πάσας ὑπερβέ-
βηκας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων γενήσασα.

Ηκται διὰ σοῦ, ἡ φύσις ἡ ἐκπτώτος ἡμῶν πανάμωμε, πρὸς
τὴν ἐπουράνιον, καὶ μακαρίαν θείαν ἀπόλαυσιν, ὁ γὰρ πα-
τρὶ συνάναρχος, καὶ θεῷ πνεύματι, ἐκ γαστροῦ σου, σάρκα
προσλαβόμενος, δεξιᾷ τῇ πατρὶ τειμήθηκε.

Νεῦσον πρὸς τὰ σά, ἐφύμνια πάνανγε, καὶ τὴν πολύφωτον χά-
ριν σου κατὰπεμψον, ἡμῖν παρθένε τοῖς σὲ γεραίρουσιν, ὡς
ἂν προθύμως πάντοτε, σὲ μεγαλύνοντες, ἐκδοῶμεν, χείροισι
παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνὴ ἀειπάροθενε.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός.

Ισχυσας Θεοῦ, τὸν νοῦν σου κρατύναντος, κατακρατῆσαι πα-
θῶν, ἀγγελὸς ἐν σώματι ἐντεῦθεν **Ἡκὺλε** σὺ ἐχρημάτισας· καὶ
σὺν ἀγγέλοις πάντοτε τοὺς οὐρανούς κατοικεῖς· τῷ τῆς δόξης,
θρόνῳ παριστάμενος, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου πληροῦμενος.

Πάντας τοὺς τὴν σὴν, τελοῦντας πανήγυριν **Ἡκὺλε** αἰμνηστε,
λύτρωσαι πρεσβεΐαις σου, κινδύνων νόσων πάσης κακώ-

σεως, ὡς ῥύστης τῶν ἐν θλίψει λιτανευόντων σε, καὶ τὴν ποιή-
μην, τὴν σὴν περιφύλαττε, ἐκ παντοίας δεινῆς περιστάσεως.

Λόγε τοῦ Θεοῦ, σοφία καὶ δυνάμεις τοῦ προανάρχου πατρὸς,
κάμψθητι δεήσεσι, τοῦ θείου Παύλου παρκαλοῦντός σε,
καὶ πειρασμῶν κατεύνασον, τὴν ζάλην νῦν ἀφ' ἡμῶν, καὶ εἰρή-
νην τῇ ποιίμνῃ σου δώρησαι, ἵνα πίστει ὑμνῶμεν τὸ κράτος σου.

Θεοτοκίον.

Ωμήτηρ Θεοῦ, πηγὴν τῆς χρηστότητος ἡ ἀποτέξασα, ὅρος
σου τὸ ἅγιον, σκέπε καὶ διάσωζε, ταῖς ἱκεσίαις δέσποινα
τοῦ Πανοσίου πατρὸς, θείου Παύλου, σοῦ πιστοῦ θεράποντος,
καὶ τὴν ποιίμνην σου φύλαττε ἀρωγόν.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ο θάνατός σου Παῦλε ὡς ἀληθῶς, ὁ σὸς τίμιος ἐναντι πέφυ-
κε τοῦ ποιητοῦ, μετὰ τῶν ἁγίων γὰρ εὐκλεῶς, ὁ κληρὸς
σου ἡρώδηται, καὶ τοῦ Ἱεωργίου τοῦ ἀθλητοῦ, ἐφάμιλλος ἐγέν-
ου, μεθ' οὗ ὑπὲρ τῆς ποιίμνης, τῆς σὲ τιμώσης Θεῷ πρέσβευε.

Επέστη ἡ λαμπρά σου νῦν ἐορτή, παναοίδιμε Παῦλε διχα-
θεύουσα χάριν τοῖς σέ, πάτερ εὐφημοῦσι περιχαρῶς, πνεύ-
ματος ἀγαλλίασιν, ψυχῆς εὐρωστίαν καὶ φωτισμόν· καὶ νῦν σε
εὐρηκότες, ῥύστηντε, καὶ προστάτην, πνευματικῶς ἀγαλ-
λιώμεθα.

δόξα.

Μὴ λήξεις αἴρειν χεῖράς σου πρὸς Θεόν, ὁσιώτατε Παῦλε
αοίδιμε, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων μνήμην σου τὴν σε-
πτήν, ὅπως λάθωμεν ἄφασιν, τῶν ἡμῶν πταισμάτων τὴν ταχι-
νήν, καὶ θείαν προστασίαν, ψυχῶν τε σωτηρίαν, καὶ θασιλείαν
τὴν οὐράνιον.

Καὶ νῦν θεοτοκίον.

Υπόδεξι ἀγγέλων ἡ στρατιὰ, οὐρανοὶ τε Θεοῦ τὸ στερέωμα
ταῖς ἀρεταῖς, ὡς ἄστροις ὑπάρχον λαμπροειδές, τὴν τοῦ
κυρίου πάντα γνον, μητέρα καὶ μόνην ἐν γυναιξί, παρθένον θεο-
τόκον, ἰδοὺ γὰρ μετὰ δόξης, πρὸς φῶς ἀνέρχεται τὸ ἅλυν.

Καταβασία.

Ο τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προήλ-
θε, σαρκοφύρος, ὡς ὠφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συν-
αναστρέφη· σὲ θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθομεν.

Τῶν φιλοσόφων ὕπατον, καὶ θασιλέων γέννημα, μονῆς ἰδίης
προστάτην, καὶ τῆς σῆς ποιίμνης τὸν στύλον, τοῦ ἄθω σε
μολόγημα, Παῦλε ὕμνοις τιμῶμέν σε, καὶ τὴν φαίδραν σου
σήμερον, πανήγυριν ἐκτελοῦμεν φρουρούμενοι ταῖς λιταῖς σου.

Ἔτερον. Γυναῖκες ακουτίσθητε.

Προστάτην σε θεομότατον, οἱ φοιτηταί σου κέκτηνται, φρου-
ρόν τε φύλακα ῥύστην, διὸ λαμπρῶς τὴν σὴν μνήμην, ἐπι-
τελοῦμεν παρμάκαρ, καὶ πίστει δυσωποῦμέν[σε], ὑπὲρ ἡμῶν
πρὸς κύριον, μὴ διαλείπης πρεσβεῦειν, ἄθω τὸ καύχημα
Παύλε.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Μετὰ Θεὸν πανάμωμε, σὺ Θεὸς ἀνεδείχθης, τὰ δευτερεῖα
ἔχουσα, τῆς ἀγίας τριάδος, τοῖς πίστεως ἀρχὴ πρώτῃ, καὶ
ἐλπίδος ἡ δάσις, τὸ ἐρεῖσμα τῆς πράξεως, καὶ κρηπίς θεω-
ρίας, ἀκροστιχίς, προφητῶν ἀπάντων, καὶ γραφῶν πῖναξ, πό-
λου καὶ γῆς τεράστιον, καὶ στοιχεῖον τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς αἰῶνες πᾶσα πνοή.

Ἰστώμεν στίχους Τέσσαρας, καὶ ψάλλομεν προσόμοια.

ἤχος πλ' δ'.

Ὡ τοῦ παρθόξου θαύματος.

Παῦλε ἀνάκτων τὸ βλάστημα, τῆς ἀρετῆς ἐραστής, γεγονῶς
ὠφθης ἄπασι, δωρεῶν τοῦ Πνεύματος Ἱερὸν οἰκητήριον,
κατορθωμάτων θαῦμα ἐξάκτιστον, προτερημάτων θησαυρὸς μέ-
γιστος, ὅθεν τελουμέν σου, ἐν ᾧδαῖς νῦν χαίροντες, πανευλα-
δῶς, τὴν ἡμᾶς εὐφραίνουσαν, μνήμην σου πάνσοφε.

Παῦλε τοῦ ἄθω τὸ καύχημα, ὑπὲρ ἀγάπης Χριστοῦ, θασι-
λείας ἡλόγησας, τῆς φθορῆς καὶ ἐκδοτον, πόνοις σώμα

σου δέδωκας πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ ἀτελεύτητον, τρουφὴν ἐνθέως ὡς ἀποσκοπούμενος, ἥς καὶ ἐπέτυχες, δόξης ἐμφορούμενος, ἥς καὶ ἡμᾶς, μετὰσχέειν ἰκέτευς, πόθῳ τιμῶντάς σε.

Ος **Παῦλε** τρισόλθιε, σὲ καὶ πρωστάτην ἡμῶν, καὶ ὑπέρμαχον ἔχομεν, ἐν κινδύνοις πάντοτε πρὸς Θεὸν ἱερώτατε, ὡς τοῦ ἁγίου πνεύματος ὄργανον, ὡς τοῦ δεσπότη, πιστὸν θεράποντα, σκευὸς ὡς τίμιον, χάριτος θεσπέσις, τῆς τοῦ **Χριστοῦ**, ὡς χρυσίον δόκιμον τῆς ἀγιότητος.

Ος **Παῦλε** πατὴρ ἡμῶν, τῆς ἰσαγγελίου ζωῆς, τὸ θεόδοτον δῶρομα, καὶ πανυπερθαύμαστον, μοναζόντων θησαύρισμα, τῶν ἀσκητῶν τε, τοῦ ὁρους ἁθωνοῦ, καύχημα πέλων, πάντας πρὸς ἀνεσιν, τοῦ σε δοξάζαντος, προσκαλεῖς θεσπέσις, διὸ τὴν σὴν, μνήμην ἐφορτάζοντας, πάντας περιείσως.

Δόξα ἡς πλ' α'.

Σαλπίζομεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων ἡγήσωμεν ἐφορτα, καὶ σκιρτήσωμεν ἀγαλλόμενοι, ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει, τοῦ πανοσίου πατρὸς ἡμῶν, δομητοροῦ προστάτου, καὶ πρέσβεως ἀκοιμήτου· θασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν θασιλογόνον τιμάσθωσαν εὐφύμῳ· ὡς χαρίτων ἔμπλεον, θαυμαστῶς γεννημένον, καὶ οὐρανίων δωρεῶν τῶν τοῦ πνεύματος· ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὸν τῆς ἀρίστης ὄντα, κανόνα τε καὶ τύπον, ποιμασίαις εὐφημῶμεν, τὸν τῆς ἀσκήσεως ὁδηγόν, πρὸς ἀρετῆς τὸν ζῆλον ἐπισπώντα· τὸν ἐν θεωρίαις ὑψίνου, ἐν πράξεσιν ὑπερνεφῇ, ἐν διδάγμασι τρουφῆς τὸν χειμάρρουν· τὸν ποδηγέτην τῶν πλανωμένων· τὸν θησαυρὸν ἀνελλειπῇ· τὸν πάντας ἐκ τῶν θειῶν ἔει λυτρούμενον, ἅθω τὸ μέγα κλέος· ἐγκωμιάζοντες πάντες εἰπώμεν πατέρων ἅθω κορωνίς, **Παῦλε** θασιλογόνε· πρύφθασον ἐξελοῦ ἡμᾶς, τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ σῶσον τὴν ποίμνην σου, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁ αὐτός.

Σαλπίζομεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων, προκύψατα γὰρ ἄνωθεν ἡ παντάνασσα μητροπάρθενος, ταῖς εὐλογίαις κατὰστέφει τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτήν· θασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν καὶ τὴν θασιλίδα κροτήτωσαν ἐν ὕμνοις, θασιλέα τέξασαν, τοὺς θανάτῳ κρατουμένους πρίν, ἀπολύσας φιλανθρωπῶς εὐδοκήσαν-

τα, ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὴν τοῦ καλοῦ ποιμένου, ὑπέρμαχον μητέρα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν, τὴν λυχνίαν τὴν χρυσυγῇ, τὴν φωτοφόρον νεφέλην, τὴν τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, τὴν ἔμψυχόν τε κιθωτόν, τὸν πυρίμορφον τοῦ δεσπότη θρόνον, τὴν μανναδόχον χρυσέα στάμνον, τὴν κεκλεισμένην τοῦ λόγου πύλην, ἀπάντων χριστιανῶν τὸ καταφύγιον· ἅσματος θεηγόροις, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἰπώμεν· παλάτιον τοῦ λόγου, ἀξιώσον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς, τῆς οὐρανῶν θασιλείας· οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν Ἑσπέρια· καὶ ἐκ τῶν δώο κανόνων τοῦ ἁγίου ᾠδὴ γ' καὶ δ'.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον λέγει τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου.

Μεγαλυνάριον.

Μέγιστος ὑπάρχεις ἡμῶν φρουρός, φύλαξ καὶ προστάτης ἀντιλήπτωρ καὶ πρεσβευτής· ἐν κινδύνοις ῥύστης, λοιμοῦ τε καθαιρέτης, **Παῦλε** θασιλογόνε, διὸ τιμῶμεν σε.

Ποίμνης σου παμμάκαρ ἡς ἐκ Θεοῦ, φύλαξ ἐπιστεύθης, τοῦ ἡγεῖσθαι αὐτῆς θερμῶς, σκέπε φρούρει ταύτην, ἐχθίστων ἀσράτων, παντοίων ὁρατῶν τε, **Παῦλε** πατὴρ ἡμῶν.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Τέλος τῆς ἀκολουθίας.

Ἐγκώμιον εἰς τὸν Πανόσιον Παῦλον τὸν Βασιλογόνον, δομήτορα,
καὶ Προστάτην ταύτης τῆς ἐπωνύμου αὐτοῦ Μονῆς.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν ἑκατέρῳ ὁμοῦ αὐτῶν.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Καὶ καὶ ὁ θάνατος νὰ βασιλεύσει σχεδὸν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ νὰ βασιλεύῃ ἀπὸ αὐτὰ τὰ προοίμια τῆς ἀνθρωπίνης πλάσεως εἰς ὅλην τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, ἀλλ' οἱ δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι.

Βέβαια, δὲν εἶναι ἔθνος, οὔτε εὐρύσσεται τάξις, δὲν θεωρεῖται οὐδεμία ἡλικία ἀνθρώπων, ὅπου νὰ μὴν ἐγεύθῃ ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ θανάτου τὴν πικροτάτην καὶ θανατηφόρον πληγὴν τῆς ζωῆς· ἀλλ' οἱ δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι.

Ολοι καὶ Ἀσύριοι, καὶ Χαλδαῖοι, καὶ Ἕλληνες, καὶ Αἰγύπτιοι, καὶ Πέρσαι καὶ Ἀραβες, καὶ Ἀμερικάνοι, καὶ πᾶν γένος ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν γέννησιν ἐφθάσαν εἰς τὴν αὔξησιν, ἀλλὰ μετὰ τὸ βαθύτατον γῆρας, κατήντησαν εἰς τοῦ θανάτου τὸν ἀναπόδραστον ὄρον, ἀλλ' οἱ δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι. Καὶ βασιλεῖς καὶ ἰδιῶται, καὶ ἐξουσιασταί, καὶ ὑπεξούσιοι, καὶ πλοῦσιοι, καὶ ἐνδεις, καὶ δεσπόται καὶ δοῦλοι· πάντες ἐπίσης ἐπροσέκνησαν τοῦ θανάτου τὴν δεσποτείαν· Ἀλλ' οἱ δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι.

Καὶ τέλος πάντων καὶ βρέφη, καὶ παῖδες, καὶ μέριμνες, καὶ νεανίσκοι, καὶ ἄνδρες, καὶ προβεβηκότες, ἢ εὐθὺς εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς ζωῆς εὗρον τὴν ἐξοδὸν τοῦ θανάτου, ἢ εἰς τὴν νεότητά, ἢ εἰς τὸ γῆρας, ἐσυνάχθησαν εἰς τοῦ τάφου τὰς ἀποθήκας. Ἀλλ' οἱ δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι. Δὲν κάμνει χρεῖα νὰ ἀπαριθμῶ ὅλην τὴν λαμπροτάτην χορείαν τῶν μακαρίων ἀνδρῶν, διὰ νὰ κάμω τοῦ λόγου μου τὸ συμπέρασμα· διὰ τοῦτο ἀφίνω τὴν πνευματοκίνητον καὶ προφητικὴν τοῦ νόμου λογάδα· Παρατρέχω τὴν δωδεκάριον τῶν Ἀποστόλων χορείαν. Δὲν φέρνω εἰς τὸ μέσον τὰς καρτερικὰς καὶ ἀκαταγωνίστους φάλαγγας τῶν μαρτύρων. Ἀποσιωπῶ τὴν μεγαλόφωνον σάλπιγγα, τῶν Θεοφόρων διδασκάλων. Παραβλέπω καὶ τῆς ἐρήμου τὰ κάλλιστα θερέμματα· οἴτινες ὅλοι, καὶ πρῶτοι, καὶ μέσοι, καὶ τελευταῖοι, ἀγαθὰ καὶ νὰ ἀπέθανον, ἀλλὰ ζῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα. Πάντες μὲν οἱ δίκαιοι διὰ τὸ ἁγιάσασθαι αὐτοῦ, τινὲς δὲ καὶ διὰ τὴν ἀφθαρσίαν τοῦ σώματος τῶν, τὰ ὅποια οὐ μόνον διαφόρους ἀσθενείας θεραπεύουσιν, ἀλλὰ καὶ ποταμούς μύρων ἐκβλύουσιν.

Ολους λέγω αὐτοὺς τοὺς ἀφίνω, καὶ ἕνα μόνον παραστῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς πάντων, καὶ διὰ βεβαίωσιν τοῦ λόγου μου, καὶ διὰ ἀποδείξιν τῆς προ-

τάσεώς μου· Δηλαδή τοῦτον τὸν Ἱεροπρεπέστατον, καὶ Σεβασμιώτατον ἄνδρα, Τοῦτον τὸν λαμπρὸν φωστῆρα τῆς οἰκουμένης· τὸν Πανόσιον λέγω Πατέρα ἡμῶν, προστάτην καὶ φύλακα τῆς αὐτοῦ ποίμνης ἄγρυπνον, Παῦλον τὸν βασιλογόνον· τὸ μέγα καύχημα τῶν ὁσίων, τὸν ἄδυτον ἀστέρα τοῦ ἀγιωνύμου ὄρους τοῦ Ἀθῶνος τὸν χρυσαυγὴ λύχνον τῆς ἐγκρατείας· τὸν διδάσκον τῆς Παρθενίας, τὸν κυβερνήτην, καὶ κτίτορα τῆς σεβασμίας ταύτης βασιλικῆς μονῆς· τῆς καὶ τὴν ἐπωνυμίαν αὐτοῦ κεκτημένης· τὸν περιβόητον ἐν ἀρετῇ· τὸ κλέος τοῦ Ἀθῶ· τῆς βασιλείδος τῶν Πόλεων λαμπρὸν καὶ περιφανέστατον γόνον, τῶν ὀρθοδόξων βασιλέων υἱόν, τῶν ὀρθοδόξων δόξαν, καὶ Μοναστῶν σεμνολόγημα.

Τὸν Παῦλον λέγω, τοῦ κορυφαίου συνώνυμον, μιμητὴν κατὰ πάντα, καὶ σύζητον· ὁ ὁποῖος ἂν κοί ἐπέρασε διὰ τῶν Πυλῶν τοῦ θανάτου, διὰ τὸ, ἀπᾶς ἀποκεῖσθαι τοῖς ἀνθρώποις ἀποθανεῖν· ἀπέρασε διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ζωὴν, καὶ νὰ ζῇ ὡς δίκαιος εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας· ὅτι δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι.

Ζῇ κατὰ ἀλήθειαν ὁ Πατὴρ ἡμῶν Παῦλος, ζῇ, διότι ἂν ἦτον νεκρός, πῶς ἔκρινε τῶν ἐπικαλουμένων αὐτὸν μετὰ πίστεως, μυρίων κακῶν αὐτοῦ ἀπαλλάττων· καὶ πῶς τὸ ἅγιόν του λείψανον κοιτόμενον νεκρὸν ἄπνουν, ἤθελε φθάσῃ αὐτῇμερον ἀπὸ τὸν ἀρσανᾶ τῆς μονῆς εἰς Βυζάντιον τὴν λαμπράν του πατρίδα; Ζῇ καὶ μετὰ θάνατον κηδεταὶ τὸ ἀγιώνυμον ὄρος, καὶ κυβερνᾷ εἰς τὰ ἀναγκαῖα τὸ ἱερὸν τοῦτο κοινόβιον του· ζῇ λέγω· διὰ τί εἶναι μία παρηγορία τῶν πτωχῶν μοναχῶν τῶν ἐν αὐτῷ ἀσκούντων· τοὺς λυτρῶναι ἀπὸ μεγάλης συμφοράς, τοὺς δίδει ὑπομονὴν εἰς τὰς θλίψεις, τοὺς εὐγάνει ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς ἀπογνώσεως· ἃς τὸ ὁμολογήσουσιν ὅσοι κατέφυγον εἰς τὸν ἀγείμαστον, καὶ πανεὺδιον λιμένα τοῦτο τοῦ ἁγίου ἀνδρός· Εἰπέτε τὴν ἀλήθειαν ἀκροαταί μου, μαρτυρήσατε φανερὰ ἂν ζῇ, ἢ ἀπέθανεν ὁ θεὸς πατὴρ ἡμῶν Παῦλος· Εἰπέτε πρὸς ἐσᾶς ὁμιλῶ, ὅσοι μετὰ εὐλαβείας καὶ πίστεως τοῦ ἐπιτελεῖται τὴν ἐορτὴν ταύτην· καὶ τοῦ κροτεῖτε τὴν πανήγυριν, καὶ κατ' ἐνιαυτὸν τοῦ δοξάζετε τὴν ἀνάμνησιν. Καὶ τί ἐρωτῶ νὰ μάθω ἐξ ἀκοῆς ἐκεῖνο ὅπου κηρύττουσι τὰ πράγματα, φανερόν· οἱ ὕμνοι, αἱ δοξολογίαι· τὰ ἐγκώμια, καὶ ἡ ἐναρμόνιος μελωδία, ὡς ψαλμοὶ, ἢ παννύχιος στάσις, ἢ φωτοχυσία, αἱ χοροστασίαι ὅπου γίνονται εἰς τὴν τελευτὴν του, τοῦ παρόδησάου ζῶσαν τὴν αἴσθησιν, καὶ ἔμπνουν τὴν ἀκοήν· καθὼς καὶ ἡ ἁγία ἐκκλησία τὸ ψάλλει εἰς τοὺς ὕμνους τῶν Ἱερονίκων μαρτύρων, Γουρία, Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίβου. «Ψυχαῖς τῶν ἁγίων γὰρ δέδοται παρὰ Θεοῦ τοῦτο, τὰ ἐνταῦθα γινόμενα, νοερώς ἐνοπιζεσθαι· διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ τὴν σήμερον θέλω ἀποδείξει, πῶς ὁ θεὸς πατὴρ ἡμῶν Παῦλος ζῇ καὶ μετὰ θάνατον αἰωνίως, διὰ δύο αἰτία· πρῶτον διὰ τὴν ἐφύλαξιν ἀλώβητον τὸ κατ' εἰκόνα, ὅσον τὸ δυνατόν εἰς τὸν ἀνθρώπον· καὶ δεύτερον, διὰ τὸ πρὸ τοῦ φυσικοῦ θανάτου, ἀπέθανε τὸν ἐκούσιον θάνατον διὰ τὸν Χριστόν, καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ἐδόξασε μεγάλως καὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Ζήτημα ἀναφέρεται εἰς τὴν θείαν γραφὴν ἀνάμεσα εἰς τὸν σύλλογον τῶν Ἱερῶν θεολόγων διὰ ποίαν αἰτίαν ὁ Θεὸς ὕστερον ἀπὸ ὅλα τὰ ποιήματά του ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἐξαίρετον ἔργον πάντων τῶν δημιουργημάτων; ὠρόφωσε τὸν οὐρανόν, καὶ εἰς αὐτὸν λέγουσιν ἐδιώρισεν τοὺς Ἀγγέλους, ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἐρπετῶν τὴν ἐπλήρωσεν· ἔκαμε τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἐξάρισεν εἰς τὴν πολύμορφον φύσιν τῶν πεισινῶν· ἐδημιούργησε τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ ἐπλούτησεν ἀπὸ τῆν ἄπειρον πληθύν τῶν ἰχθύων· ἀφ' οὗ δὲ ἐγέμισεν ὅλους τοὺς τόπους· ἐμέρισεν εἰς τὰ διάφορα κτίσματα ὅλας τὰς κατοικίας, καὶ μὲ πάνσοφον γνῶσιν ἐδιάταξεν εἰς κάθε ἓνα τὸ ἴδιον κέντρον· τότε ἐπλαστούργησε καὶ τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐπειδὴ ὅλοι οἱ τόποι ἦσαν κατοικημένοι, ποῦ εἶχε νὰ κατοικήσῃ αὐτός ὁ ἄνθρωπος; ποῦ ἦτον ἔτοιμον τὸ παλάτιον τοῦτου τοῦ βασιλέως; Ποῖος ἦτον ὁ θρόνος ὅπου ἔμελλε νὰ ταχθῇ αὐτὴ ἡ θαυμαστὴ οὐράνιος εἰκών, ἡ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ πλασθεῖσα; Ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον ὁ μέγας δημιουργὸς Θεός, ἀποκρίνεται ὅλη ἡ χρυσὴ σεσρά τῶν θεολόγων ἀνδρῶν, ἀφ' οὗ ἦσαν τὰ πάντα δημιουργημένα καὶ κατοικημένα, διὰ νὰ καταλάβωμεν πῶς ἡ ἀνάπαισις, καὶ τὸ τέλος τοῦ ἀνθρώπου, δὲν πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὰ κτιστὰ ταῦτα, καὶ πρόσκαιρα πράγματα, ἀλλ' εἰς τὸν Θεὸν μόνον, τοῦ ὁποίου φέρει τὴν εἰκόνα, καὶ τὴν ὁμοίωσιν· καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἱερὸς Αὐγουστίνος, «Ἐποίησας ἡμᾶς διὰ σὲ Κύριε, καὶ δὲν ἀναπαύεται ἡ καρδιά μας, ἕως οὗ δὲν εὕρῃ εἰς τοῦ λόγου σου τὴν ἀνάπαισιν τῆς.

Ταύτην τὴν ἀρίστην διδασκαλίαν· τοῦτον τὸν ἐξαίρετον στοχασμόν· τοῦτο τὸ θαυμάσιον καὶ δυσνόητον μᾶθημα, δὲν τὸ ἐδιδάχθη ὁ θεῖος Πατὴρ ἡμῶν Παῦλος εἰς τὰ σχολεῖα τῶν ἔξω σοφῶν, μ' ὅλον ὅπου καὶ ἔξω θύραθεν σοφίας ἦτον γεγυμνασμένοι ἄριστα ὡς ὑπατος τῶν φιλοσόφων γενόμενος καὶ λεγόμενος· ἀλλὰ τὸ ἐδιδάχθη εἰς τὸ πνευματικὸν σχολεῖον τοῦ παραδείσου· σχολεῖον, ὅπου δὲν εἶχε ἄλλον οἰκιστὴν, παρὰ τὴν ἀθωότητα, καὶ διδασκαλόν, τὸν ἴδιον Θεόν· καὶ ἀκροατὴν, τὸν Ἀδὰμ· Παιδαγωγίαν, τὸν θεῖον νόμον· Βραβεῖον τῆς ὑπακοῆς, τὴν ἀθανάσιαν· πρόστιμον καὶ ζημίαν, τὸν θάνατον· ὅλα αὐτὰ μέρη, ὅπου ἀπέβλεπον εἰς ἓνα σκοπόν· ἐσύνηρχαν εἰς ἓνα τέλος, διὰ νὰ φυλάξουν μὲ τὴν ἀναμαρτησίαν, ἀλώβητον τὸ κατ' εἰκόνα, καὶ ἀπαράχαρακτον εἰς τοὺς γενάρχας μας τὸ καθ' ὁμοίωσιν· χαρίσματα καὶ τὰ δύο ὑψηλά· ὥσάν ὅπου τὸ ἓνα τὸ κατ' εἰκόνα, κατὰ τοὺς πρωτίστους τῶν διδασκάλων, Χρυσόστομον, Γρηγόριον, καὶ Δαμασκηνόν, σηματοῦει τὸ νοερόν, ἀθάνατόν τε, καὶ ἀρχικόν· καὶ τὸ ἄλλο τὸ καθ' ὁμοίωσιν· σηματοῦει τὴν τῆς ἀρετῆς κατὰ τὸ δυνατόν ἀφομοίωσιν· εἰς ταύτην λοιπόν τὴν ἀρχαιοτάτην ζωγραφίαν τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου σκηνώματος τῆς ἐδέμ, καὶ εἰς τὸ πρῶτιστον τῆς ἀνθρωπίνης πλάσεως ἄτομον, τὸ δξύδερκὲς ὄμμα τῆς διανοίας ἀτενίσας οὕτως ὁ ἐμπειρὸς τῆς ἀσκητικῆς διαγωγῆς Πατὴρ ἡμῶν Παῦλος· ἀφ' οὗ ἐθεώρησε διὰ τὴν παρακοὴν διωγμένον τὸν πρωτόπλαστον ἀπὸ τὸν παράδεισον ἐκείνον, τῆς τρυφῆς, εἰς ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος τὴν ἀξιολόγητον κατοικίαν· ἀπὸ τὴν αἰώ-

νιον ἐκείνην πατρίδα, εἰς τὴν πρόσκαιρον ἐξουσίαν τοῦ κόσμου τούτου· ἀπὸ τὴν ἀφθαρσίαν εἰς τὴν φθορὰν· καὶ τέλος πάντων, ἀπὸ τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῆς αἰδίου ζωῆς, εἰς τὸ σκοτεινότερον δεσμοτήριον τοῦ θανάτου.

Πρόθυμος ἀκούει τῆς γλυκυτάτης καὶ ψυχωφελοῦς διδασκαλίας τοῦ Ἱησοῦ Χριστοῦ· «ὅς τις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀκολουθήτω μου· ὁ δὲν χωρὶς προθεσμίας καιροῦ, ἐπειδὴ καὶ ἐγνώρισεν ὅτι δὲν θέλει εὕρῃ ὅσον ἔχασε μὲ τὴν παρακοὴν τοῦ παλαιοῦ Ἀδὰμ, ἂν δὲν φυλάξῃ ἀσπλιν τοῦ νέου Ἀδὰμ τὴν εἰκόνα, τὴν ὅποιαν ἐφόρεσε μὲ τὴν πνευματικὴν τοῦ βαπτίσματος ἀναγέννησιν· μήτε θέλει ἀναπαύσει τὸν ἑαυτόν του, ἂν δὲν τὸν ἀναπάσῃ εἰς μόνον τὸν Θεόν· ὁ δὲν ἀρνεῖται νέος τὴν ἡλικίαν τὸν κόσμον, τὴν περιφανῆ βασιλῖδα τῶν Πόλεων τὴν πατρίδα του, αὐτὰς βασιλείους· τὴν βασιλίσσαν Μητέρα του Προκοπίαν, ἀδελφοὺς συγγενεῖς, γνωστούς· ἀπορρίπτει κατὰ τὸν Παῦλον ὡς σκύβαλα εἰς τὴν γῆν. ὅλην τῆς γῆς τὴν περιουσίαν, διὰ νὰ κερδήσῃ τὸν μαργαρίτην τὸν πολύτιμον· καὶ ἀντὶ χρυσοῦ, τὸν Χριστόν, καὶ τὰς χρηστὰς ἐλπίδας τῆς θείας χρηστότητος· καταφρονεῖ δόξαν ψευδῆ, ἀτιμίας μητέρα, καὶ πᾶσαν ἀπόπτυστον ἡδονήν, ὀδυνηρὰς ὀδύνης.

Φεύγει λαθραίως τῆς πόλεως, σηκώνει τὸν σταυρὸν εἰς τοὺς ὄμους του· καὶ ὑπόπτειρος φθάνει εἰς τοῦτο τὸ ἀγώνιμον ὄρος τοῦ Ἀθῶνος· διαλέγει τόπον ἥσυχον νὰ μείνῃ ἀγνώριστος, καὶ εὕρισκε τὰ ἐρείπια τῆς Μονῆς τῆς θεοστέπτου πούλχεριος· ἀλλάζει τὴν κλῆσιν, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ Προκόπιος, μετονομάζεται Παῦλος· ἀντὶ δὲ βυζάντιος· ξηροποταμινὸς πτωχὸς χωρικός· ἀγροίκος· καὶ μὲ τὸ ὑποκεκρυμμένον ἐκεῖνο σχῆμα, εἰργάζεται τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς, φυλάγοντας το ὡς εἰς σίμβλον (ἦτοι κηρίθραν) εἰς τὴν ἀποθήκην τῆς καρδίας του· καὶ τοιουτοτρόπως ὁ Μακάριος Παῦλος, ἐφύλαξε μὲν ἀπαραχάρακτον μὲν τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν, ἐκέρδησε δὲ ἐπομένως τὴν ἀφθαρσίαν, καὶ τὴν ζωὴν· καὶ φυτεύεται ὥσάν ἓνα εὐωδίστατον κρινὸν μέσα εἰς τὸν παράδεισον· φαίνεται πολίτης τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν ἀγίων ἀγγέλων μιμητὴς ἀκριβέστατος.

Ο ἅγιος Πατριάρχης Ἰγνάτιος διάπυρος ζηλωτὴς ὢν τῆς εὐσεβείας· ἐπειδὴ τότε ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν οἱ Βούλγαροι, καὶ Σέρβοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὰ παραδούναβα μέρη, ἔλαβε ζῆλον ἐνθερμον νὰ ἀποστείλῃ σκοποὺς ἐναρέτους διδασκάλους εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα νὰ στερεώσουν τοὺς νεοφωτιστοὺς εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ μεταφράσωσι τὰς Θείας Γραφὰς εἰς τὴν Ἰλλυρικὴν διάλεκτον, καὶ Ἱερὰς ἀκολουθίας, καὶ πᾶσαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν εἰς αὐτοὺς νὰ φωτισθῶσι, καὶ νὰ μένωσιν ἀκλόνητοι εἰς τὴν εὐσέβειαν. Μαθὼν οὖν περὶ τοῦ Αὐταδέλφου αὐτοῦ ἀγίου Παύλου ὅτι εὕρισκετο εἰς τὸ ὄρος Ἀθῶν· καὶ γὰρ οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους· κειμένη· οὕτε λύχνος ὑπὸ τὸν μόδιον κρύπτεται, ἀλλ'

ἐπὶ τὴν λυχνεῖαν τίθεται ἵνα λάμπῃ· ὅθεν καὶ ὁ θεὸς Παῦλος μὲ ὅλον ὄπου ἐπόθει τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἐρημίαν πλὴν διὰ ὠφέλειαν πολλῶν πιστῶν καὶ νεοφωτιστῶν, ἀφήσας τὴν ἐρημον, ἀπῆλθε πρὸς τὸν ἀδελφόν του θείου Ἰγνατίου, καὶ ἐπέμφθη ὁμοῦ μὲ ἄλλους Ἱεροκήρυκας εἰς Σεργίαν, καὶ ἐστήριξαν τοὺς νεοφωτιστοὺς εἰς τὴν εὐσέβειαν· καὶ μετέφρασαν τὰς θείας Γραφὰς εἰς αὐτοὺς· καὶ ἄσασαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν, καὶ λοιποὺς Ἱερῶν βίβλους· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖσε ἱκανὸν καιρὸν ὥς οὐ ἐπαγίωναν καὶ ἐστερεώθησαν οἱ Σέρβοι εἰς τὴν πίσιν τοῦ Χριστοῦ· εἰτα ὑποστρέψας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐφωδιώσθη παρὰ τοῦ Πατριάρχου αὐταδέλφου του Ἱησαυροῦς Ἱεροῦς, τίμιον ξύλον τοῦ τιμίου σταυροῦ, τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τὴν ὁποῖαν ὁ βασιλεὺς Θεόφιλος ἐβάλειν εἰς τὸ πῦρ ὡς ἐκονομάχος διὰ τὴν κακίαν, καὶ ἔμεινεν ἀγλεκτός, καὶ ἐφύλαξεν αὐτὴν ἡ βασιλὶς Θεοδώρα, καὶ ἐδωρήσατο αὐτὴν τῷ ἁγίῳ Παύλῳ λαβὼν λοιπὸν ὁ ἅγιος Παῦλος τοὺς τοιοῦτους Ἱησαυροὺς καὶ χρηματίων ποσότητα εἰς ἀνέγειρσιν τῆς κατηδραφιμένης Μονῆς τῆς Ἐρημοποτίμου· ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἅγιον ὄρος, καὶ ἀνήγαγε τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Τεσσαρέκκων, καὶ ὄλην τὴν Μονήν· εἰτα ἐλθὼν ὁ Ἱερὸς Ἰγνατίος Αὐτάδελφός του, ἐγκαινίασεν τὸν Ἱερὸν ναὸν· καὶ ὅτε ἐξεφωνήθη τὸ ὄνομα τῶν Ἀγίων Τεσσαρέκκων· ὁ τοῦ θαύματος· ὑπο κίτωθεν τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς ἐφύτρωσεν ἕνας Ἀραβίτης (Μινιτάριον) μὲ τεσσαράκκωντα ἰσάριθμα κεφάλια, καὶ ὑψώθη πρὸς τὰ ἄνω πόρτις τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς, ὥστε πάντας θαυμάζειν· ἐπὶ τῷ ὁρωμένῳ, καὶ δοξάζειν τὸ μεγαλεῖ τοῦ θεοῦ· οὐ μόνον δὲ τότε, ἀλλὰ καὶ καθέκαστον χρόνον εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν, ἀνακαινίζεται, καὶ νέος ἐφύετο· ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνοντες μετὰ πίστεως πρὸς ἁγιασμόν, ποιῶμεν νόσον τὰς ψυχὰς ἐλάμβανον.

Κτίζεται λοιπὸν τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τῆς Ἐρημοποτίμου, ἐγκαινιάζεται παρὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἐνεποτίθεται τὸ τίμιον ξύλον τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον· λάμπει ὡς πύρινος στίλος ὁ ἅγιος Παῦλος συνίσταται μοναχοὶ πολλοί, διδάσκονται τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, καὶ ζῶσιν ὁμοῦ μὲ τὸν ὁδηγόν τους ὡς ἄγγελοι ἐπὶ γῆς· μὲ νηστείας, μὲ ἀγρυπνίας, προσευχάς, καὶ ἄλλας ἀρετάς· φιλιόχοντες τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν ἀλώβητον, ἀπαρτίζονται, καὶ ἄλλοι μόνον· διότι ἡ φήμη τοῦ ἁγίου διέδραμε πανταχοῦ, καὶ ἐσυνάχθησαν πλῆθος μοναχῶν εἰς τὸ Μοναστήριον· ἄλλ' ὁ πῦθος τῆς ἡσυχίας ἠγάγαζε τὸν ἅγιον νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν φίλην του ἡσυχίαν, νὰ κατατρύχῃ εἰς ὑψηλὰς θεορούας, καὶ ἀποκαλύψαι κυρίου· διὸ, καὶ ἄφ' οὗ τοὺς ἐστήριξε, καὶ ἐπαγίωναν εἰς ὁρὸςπόδην ἀρετῆς· φημίνας εἰς αὐτοὺς ἡγουμένον ἄξιον νὰ τοὺς ποιμαίνῃ, ἀναχωρεῖ αὐτός· οὐχὶ εἰς τὰ ὄρια τῆς αὐτῆς μονῆς, νὰ ἔχωσι τὴν ἐπίσκεψιν του οἱ ἀδελφοί, ὡς χρόνος αὐτοῖς ἀπαραίτητον· ἄλλ' εἰς τόπον ἐρημον, καὶ ἄβαντα, μακρονόον, ἀπρόσιτον ἀνθρώποις τὸ πρότερον· εἰς αὐτοὺς λέγω τοῦ Ἰδοῦ τοὺς πόδας, ὅπου τὴν σήμερον αὕτη ἡ Ἱερὰ ἐπόνυμος αὐτοῦ Μονὴ φαίνεται λαμπρῶς καίμην· ὥστε ἡ εὐδοκία τοῦ μύρου ἔλκει τοὺς πάντας εἰς τοῦ λόγου του· καὶ πολλοὶ

πηγαίνοντες τὸν εὐρήκασιν, καὶ ἐγενεν ἡ ἐρημος, ὡς πόλις Θεοῦ, ἡ ἐπὶ τὰ ὁρήματα τοῦ ποταμοῦ ἔχουσα.

Διὸ καὶ πάλιν οἰκοδομεῖ καὶ ἀνακαινίζει ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ πανενδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου· Ἀλλὰ φθάσας εἰς γῆρας βαθύ, καὶ ἔκαμνε χρεῖα νὰ ἀπέλθῃ πρὸς τὸν ποθοῦμενον· καὶ γνωρίσας ὡς προορατικῶς ἐκ θείας ἀποκαλύψεως τὴν ἑαυτοῦ ἁγίαν μετέσταςιν, καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς τῶν δύο του Μονῶν, καὶ ἀνοίξας τὸ ἅγιον αὐτοῦ στόμα, ἐδίδαξεν αὐτοὺς τὰ πρὸς ψυχικὴν τους ὠφέλειαν καὶ προφητεύσας τὴν μετὰ δύο ἡμέρας ὁσίαν αὐτοῦ κοίμῃσιν· καὶ λάμψας τῷ προσώπῳ αὐτοῦ θυμασιώς, ὡς πάλαι ὁ Μωϋσῆς ἐν ἐρήμῳ σιν· δεικνύων τὴν ἔσωθεν τῆς ψυχῆς του λαμπρότητα, ἐξεβόησε τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀπόφασιν τὴν λέγουσαν ἀψευδῶς· «ἀλλοίμονον εἰς τὸν Μοναχὸν ἐκεῖνον ὅπου ἔχει συναναστροφάς μετὰ ἀγνεύων νέων, ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ, ὁ τοιοῦτος δὲν θέλει τὸ ἰδεῖ ποτέ· καὶ ἀπλώσας τὰς ἁγίας του χεῖρας πρὸς οὐρανόν, παρέδωκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ· καὶ ἀνέβη εἰς τὴν μητροπόλιν τῶν πρωτοτόκων· τηρήσας τὸ κατ' εἰκόνα, καὶ καθ' ὁμοίωσιν ἀλώβητον· ὁ αἰδιδίμος· ψάλλον μετὰ παρρησίας· ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παῖδιά αἱ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· ἡ δὲ μακαρία του ψυχὴ ἀπῆλθε συνοδευμένη μὲ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους, ὧν τὸν βίον ἐξήλωσε· τὴν ὁποῖαν ὑπεδέχθησαν οἱ ἀπόστολοι, ἐπρό· ἤντησαν οἱ προφηταί, τὴν ἐσυγγέρησαν οἱ διδάσκαλοι, οἱ Ἱεράρχαι, οἱ Μάρτυρες, οἱ δσιοι, οἱ δίκαιοι.

Ὡς πᾶν ἡγεῖται πνευματικῇ, καὶ χαρμόσυνος ὅπου ἐγενε τὴν σήμερον εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν ἀνάβασιν τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ Πανοσίου Παύλου· δλα τὰ τάγματα τῶν ἐπουρανίων Ἀγγέλων ἐσκήρτησαν· δλαι αἱ τάξεις τῶν ἁγίων ἐόρτασαν, ὧν τὸν βίον κατὰ τὸ δυνατόν ἐμμήσατο· ἔειχεν ὁ Ἀβραάμ τὴν φιλοξενίαν εἰς ὄλην του τὴν ζωὴν, τὴν ἐπαρίδωσε καὶ εἰς τοὺς υἱούς του καὶ ἐγκόνους του· Μὰ ἄμειν δὲν τὴν εἶχε καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος· ναὶ βέβαια· διότι κτίζοντας τὰς δύο του Μονάς, τὴν ἐπαρέδωκεν εἰς τοὺς μαθητὰς του, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ποτὲ δὲν ἔλειψαν νὰ μεταδίδουν εἰς τοὺς ξένους, καὶ πτωχοὺς πλουσιοπαρόχως· καὶ ἂν ὁ Ἀβραάμ ἔτρεφε μόνον τοὺς ξένους καὶ ὁδοιπόρους κατὰ τὸ σῶμα, ἡ Ἱερὰ αὐτῆς μονὴ τρέφει τοὺς εισερχομένους καὶ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν· Ἐπειδὴ καθὼς τὸ σῶμα τρέφεται μὲ τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων γραφῶν, καὶ τῆς προσευχῆς, καὶ τῆς θείας μυσταγωγίας, τρέφεται καὶ ζῇ ἡ ψυχὴ.

Ὁ Ἀβραάμ ἐφαίνετο εὐεργέτης μόνον εἰς δσους ἤρχοντο πρὸς αὐτόν, αἱ δὲ θεῖαι λειτουργαί, καὶ Ἱερὰ προσευχαὶ αἱ καθ' ἡμέραν τελούμεναι εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην μονήν, προξενοῦν σωτηρίαν· εἰς ἅπαντας τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὁρθοδόξους χριστιανούς, ζῶντας τε καὶ τεθνεώτας· ἔβλεπον οἱ προφῆται τὰ μακράν, καὶ ἐπρόλεγον τὰ μέλλοντα· εἶχε καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος τὸ προορατικὸν χάρισμα, καὶ διορα-

τικόν, με τὸ ὁποῖον ἐπρόλεγε τὰ μέλλοντα· καὶ ἔβλεπε τὰ πόρρω ὡς παρόντα· Ἀφῆσαν οἱ ἀπόστολοι τὰ πάντα, καὶ ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ, καὶ ἀπὸ ἀλῆεις τῶν ἰχθύων, ἔγιναν ἀλῆεις τῶν ἀνθρώπων· ὁμοίως καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος, ἀπαρνηθεὶς τὸν κόσμον, καὶ βασιλέων αὐλὰς, ἐσῆκωσε τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς ὑπόπετρος ἀετὸς ἔφθασεν εἰς τοῦτο τὸ ἀγιώνυμον ὄρος τοῦ ἁθῶνος· καὶ ἔγινε προστάτης μοναχῶν πολλῶν. Ἔδωκεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τοὺς μαθητὰς του χαρίσματα, καὶ ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων· καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν· μὴ τάχα ἦτον ὑστερημένος τοῦ τοιοῦτου χαρίσματος, καὶ ὁ θεὸς Παῦλος; δὲν ἰάτρυσεν τὸν βασιλέα ἀπὸ τὴν δεινὴν νόσον· ὁποῦ ἐκινδύνευεν εἰς θάνατον, δὲν ἐθεράπευσεν ἀσθενεῖς, δὲν ἐδίωξε δαίμονας ἀπὸ ἀνθρώπους ὅταν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Σερβίαν, προσκληθεὶς ἀπὸ τὸν τότε Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα, καὶ κράτην τῆς Σερβίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη ἄλλος ἀπόστολος καταφωτίσας αὐτὴν μετὰ τὰς πανσόφους διδασκαλίας του· ὡς φαίνεται εἰς τὰ ἱστορικὰ τῶν Σέρβων εἰς Ἰλλυρικὴν, ἥτοι Σλαβικὴν διάλεκτον, τὰ ὁποῖα ἐνθεα κατορθώματα τοῦ Πανοσίου Παύλου ὁποῦ εἰς τὴν Σερβίαν ἐτέλεσεν, ἔμειναν ἀπὸ ἡμᾶς ἀνέκδοτα, καὶ παντελῶς ἀσημεῖωτα· καὶ ὅτι εἰς τὴν μονὴν αὐτὴν τοῦ ἁγίου Παύλου, εὐρίσκοντο πολλοὶ Σέρβοι· διὰ τὴν ὁσὴν εὐλάβειαν εἶχαι πρὸς τὸν Ἅγιον Παῦλον· καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Σερβίας ἀνῆγειραν ἐκ βάθρων τὴν Μονήν, καὶ τὸν Ἱερὸν Ναόν· διὰ τῶν ὁποίων, ἡ κυρὰ Μαρθ, ἥτοι δέσποινα Μαρία, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Σερβίας, καὶ Μήτηρ τοῦ Σουλτάν Μεχμέτ τοῦ κυριεύσαντος τὴν Κωνσταντινούπολιν, γυνὴ δὲ τοῦ Σουλτάν Μπαγιαζίτου πρώτου μονάρχου τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, ἀφιέρωσε τὰ πάντα, καὶ τίμια δῶρα, ἅπερ οἱ βασιλεῖς Περσῶν τῷ ἐν σπηλαίῳ τεχνῶντι σωτῆρι προσέφερον· αὐτὰ λέγω τὰ τίμια δῶρα, λαβοῦσα ἡ καλὴ αὕτη Μαρία (α) ἀπὸ τὸ βασιλικὸν θησαυροφυλάκιον μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς μήτηρ οὖσα τοῦ Σουλτάνου, καὶ χριστιανικώτατη, καθιέρωσεν ἡ ἰδία εἰς τὴν Μονὴν τῶν Σέρβων· αὐτὴν λέγω τοῦ ἁγίου Παύλου· ἐλθοῦσα ἡ ἰδία διὰ βασιλικοῦ πλοίου, καὶ ἀναβάσας ἕως αὐτοῦ κάτωθεν τῆς στροφῆς ὁποῦ ὁ σταυρὸς τῆς βασιλείας ἵσταται· καὶ ἀκούσασα φωνὴν παραδόξως νὰ μὴ τολμήσῃ νὰ προβῇ περισσότερον, οὔτε νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ Μοναστήριον, ἀπέδωκεν εὐλαβῶς εἰς τοὺς πατέρας τὸν θησαυρὸν τῶν τιμίων δώρων, καὶ ὑπέστρεψε χαίρουσα εἰς τὸ πλοῖον θαυμάζουσα τῆς Θεοτόκου τὴν προμήθειαν ὁποῦ τοῦτο τὸ ἅγιον ὄρος σώζει, καὶ τὸ διαφυλάττει ἀσινὲς ἐκ πύσης καταδρομῆς καὶ δεινῆς κακώσεως.

Καὶ ἐὰν ἐκεῖνος ὁποῦ ἐπιστρέψῃ ἕναν ἁμαρτωλὸν ἐκ τῆς ἁμαρτίας πρὸς ἀρετὴν, λαμβάνει συγχώρησιν τῶν πολλῶν του ἁμαρτιῶν· πόσῳ μᾶλλον ὁ θεὸς Παῦ-

(α) Αὕτη ἡ Κυρία Μαρία, ἐπροσχλήρωσεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος τὴν Καλαμαρίαν ὁποῦ οἱ ἀσβεῖς ἀφαίρεσαν ἀπὸ τὴν δεσποτείαν τοῦ ἁγίου Ὁρους, καὶ καθιέρωσαν εἰς τὰς ἱμαρτίαις τῆς Κωνσταντινουπόλεως· καὶ διὰ τῆς καλῆς τῆς ἰκεσίας πρὸς τὸν εἶόν της Σουλτάν Μεχμέτ, ἀπέδωκεν αὐτῇ εἰς τὸ ὄρος· διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὁ κάμπος αὐτὸς φυλάττει τὴν ἐπωνυμίαν της· Καλαμαρία, ἀντὶ καλῆς Μαρίας, ἀρχὴ τοῦ νῦν λεγομένης.

λος, ὁποῦ με τόσῃν καθαρότητι, με τόσῃν νηστείᾳ, με τόσας ἀγρυπνίας, καὶ τόσῃν ἀγιότητι· καὶ ὁποῦ δὲν ἐπέστρεψε ἕνα μόνον ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ μυρίους μετὰς συνετάς του παραινέσεις, καὶ σοφὰς διδασκαλίας του, καὶ μετὰ τὰ λαμπρά του κατορθώματα ὁποῦ ἔλαμψεν ὡς τὸ φῶς ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὅχι μόνον ἐπέστρεψεν, ἀλλὰ καὶ ἐπιστρέφει, καὶ θέλει ἐπιστρέψῃ ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Καὶ ἀπὸ ταῦτα ὅλα, πόσῃν ἄραγε παρῳήσῃ συμπεραίνετε νὰ ἀπόκησεν ὁ Ἅγιος πρὸς τὸν Θεόν; βέβαια πολλὴν καὶ μεγάλην, καὶ στοχασθῆτε ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁποῦ ἐκτισεν αὐτὰς τὰς δύο Ἱερὰς Μονὰς, τοῦ χειμάρρου λέγω· καὶ τὴν ἐπώνυμόν του αὐτὴν νέαν βηθλεὲμ κατὰ ἀλήθειαν, τὴν πλουτοῦσαν τὰ πάντα τριῦλα δῶρα, καὶ νέαν Ἱερουσαλήμ, τὴν κατέχουσιν τὸ τίμιον καὶ ζωηρὸν ξύλον τοῦ τιμίου καὶ ζωηφόρου σταυροῦ. Πόσῃν ἄρα γε ὠφέλειαν ἐπροξένησαν εἰς τὸν κόσμον αὐτὰ τὰ δύο Ἱερὰ Μοναστήρια; πόσοι ἄραγε ἁμαρτωλοὶ νὰ ἦλθον ὡσὰν ἐμένα εἰς τοῦτον τὸν εὐδιον λιμένα τῆς σωτηρίας ἕως τὴν σήμερον; καὶ πόσοι πάλιν θέλουν ἔλθῃ ἕως τέλους; ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν αὐταῖς ἀσκούμενοι πατέρες, πόσους χριστιανοὺς ἐδιόρθωσαν; τόσον ἐκείνους ὁποῦ ἐρχονται ἐδῶ χάριν προσκυνήσεως, ὅσον καὶ ἐκείνους ὁποῦ διορθῶνουν ὅταν ἐξέρχονται προσκαλούμενοι ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς μετὰ τὰ Ἱερὰ χειμῆλια; πόσους ἐπιστρέφουν διὰ τῆς Ἱερᾶς ἐξομολογήσεως (ὅταν ὁμως οὐχὶ διὰ πλεονεξίας πάθους, καὶ σωματικῆς τῶν ἀναπαύσεως πηγαίνουσιν, ἀλλὰ διὰ ὠφέλειαν τῶν χριστιανῶν, καὶ διὰ κυβέρνησιν τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου μετὰ καθαρὰν συνείδησιν ἐξέρχονται.

Τὰ ὁποῖα ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ· ὅλα αὐτὰ αἱ καλωσύναι, πρὸς τὸν Ἅγιον Παῦλον τὸν κτίτορα ἀναφέρονται· καὶ ἐκ τούτων πάντων, σὰς ἐρωτῶ, ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε, εἰς ποῖον ὕψος ἀνεβιβάσθη; πλὴν ἂν ἡμεῖς ὡς ἀκροαταὶ μοῦ δὲν μοῦ ἀποκρίνεσθε, αὐτὸ τὸ Ἱερὸν τοῦ Κυρίου εὐαγγέλιον, μᾶς δίδει τὴν ἀπόκρισιν λέγον· «ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.»

Ζῆ, λοιπόν, ζῆ κατὰ ἀλήθειαν ὁ θεὸς πατὴρ ἡμῶν Παῦλος· ζῆ καὶ εἶναι μέγας εἰς τὸν οὐρανόν· ζῆ εἰς τὴν Μητροπόλιν τῶν πρωτοτόκων· ζῆ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, δεδοξαμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ τὰς πολλὰς του ἀρετὰς· διὰ τὰ μεγάλα του κατορθώματα· διὰ τὰς ψυχοφελεῖς του νοουθεσίας, μετὰ τὰς ὁποίας, ἁμαρτωλοὺς πολλοὺς ὡς ἐμέ, ὑπέστρεψεν εἰς μετάνοιαν, τοὺς δὲ ἐναρέτους προθυμότερους κατέστησεν.

Ποῖα λοιπὸν γλῶσσα δύναται νὰ ἐπαινέσῃ τοιοῦτον Ἅγιον Μέγαν κατ' ἀξίαν; τίς δύναται νὰ παραστήσῃ τὰ ἡρώϊκά του κατορθώματα; Ἀληθῶς οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἔχουσιν τὰ ἁγία τους αἵματα, διὰ πικρῶν βασανιστηρίων παιδευόμενοι

ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς τοῦ διαβόλου, Μαξιμιανόν, Διοκλητιανόν, Δέκιον, Ἰουλιανόν καὶ ἄλλους, ἀμὴ ὁ Ἅγιος Παῦλος ἐπαιδεύθη οὐ μόνον ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς τοῦ διαβόλου, εἰκονομάχους αἰρετικούς, ὅπου εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἐτυραννοῦσαν τοὺς ὀρθοδόξους προσκυνητὰς τῶν ἁγίων εἰκόνων· ὥς τὸ λέγει μόνος του εἰς τὴν ὑστερήν του διδασκαλίαν πρὸς τοὺς μαθητάς του, ὅταν ἐμελλε νὰ παραδῶσθαι τὴν ἁγίαν του ψυχὴν· καὶ ἔλεγε νοθετῶν αὐτοῦ· «ἐγὼ τέκνα μου, ἀγαπητά, εἰς τὸν καιρὸν τῆς νεότητός μου, ὅταν ἦτον ἡ μαρὰ αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων, τόσον ἠγωνίσθην διὰ τὴν εὐσέβειαν, ὅπου ἦμουν ἔτοιμος νὰ χύσω τὸ αἷμά μου διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς ῥαβδισμούς, καὶ πληγὰς ὑπέμεινα, ἕως ὅπου ἠφάνισα παντελῶς τὴν μανίαν τῆς αἰρέσεως τῶν Εἰκονομάχων· μετὰ γραφικὰς ἀποδείξεις, καὶ μετὰ πατρικὰς μαρτυρίας· καὶ αὐτὰ τὰ λέγω ὅχι διὰ ὑπερηφάνειαν κανχόμενος, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑποφέρετε καὶ ἑσεῖς καθὲς θλίψιν, καὶ πειρασμὸν γενναίως, προσμένοντες τὸν στέφανον ἐκ Θεοῦ.

Επολέμησεν ἀκόμη καὶ μετὰ αὐτὸν τὸν ἴδιον διάβολον, μετὰ πολλὰς κακοπαθείας τῆς ἀσκήσεως, καὶ μόνος του εἰς τὴν ἐρημὸν ἀγωνιζόμενος, καὶ τὰ μοναστήρια μετὰ τοὺς ἀδελφοὺς συναναστρεφόμενος· τοὺς ὁποίους πνευματικούς του ἀγώνας, καὶ κατὰ τῶν δαιμόνων τρόπαια, ἐὰν θελήσωμεν νὰ τὰ γράφωμεν, θέλει μᾶς καταφθάσει ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας διηγουμένους κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον· λοιπὸν δὲν εἶναι ὁ θεῖος Παῦλος ὑστερημένος καὶ τῶν μαρτυρικῶν στεφάνων εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἂν πολλοὶ ἀσκηταὶ καὶ ἅγιοι ἔφθασαν εἰς τὸ τέλος τῆς ἀρετῆς, ὅσον τὸ δυνατόν ἀνθρώποις, Ἀντώνιος λέγω, Εὐθύμιος, Σάββας, Ἀθανάσιος τῆς Μεγίστης Λαύρας· μετὰ τοὺς τοιοῦτους συναριθμεῖται καὶ ὁ θεῖος πατήρ ἡμῶν Παῦλος· τοὺς ὁποίους ἐδόξασεν ὁ Θεός, οὐ μόνον εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπουράνιον, τὴν ὁποίαν ζῶσιν αἰωνίως οἱ δίκαιοι.

Καὶ ἂν ὁ Θεός ἠθέλησε νὰ δοξάσῃ τὰ ἅγια λείψανα τῶν ἁγίων μετὰ πολλὰ προτερήματα, νὰ ἐπιτελοῦν μεγάλα θαυμάσια, νὰ ἰατρεύουν πάθη ἀνίατα, καὶ νὰ μείνουν ἀφθάρτα μετὰ θάνατον, καὶ νὰ εὐωδιάζουν, καὶ νὰ ἀναβλύζουν μύρον, ὥσάν τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, τοῦ ἁγίου Σίμωνος, τοῦ ἁγίου Νεῖλου, τῶν ἀθωνιτῶν, τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ κτίτορος τῆς Μονῆς Χιλανδαρίου, καὶ ἄλλων ἁγίων, σπανίων ὅμως· ἀλλὰ καὶ τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Παύλου δὲν ἔμεινεν ἅμιον τῆς τοιαύτης χάριτος· ἀλλὰ μάλιστα καὶ περισσότερον τὸ ἐδόξασεν ὁ κύριος, καὶ τὸ ἐθαυμάστωσε μετὰ θάνατον· ὅχι μόνον μετὰ εὐωδίαν θαυμάσιον ὅπου ἔμεινε τόσους χρόνους ὁλόκληρον· πηγάζων ἱάματα καθελύσσοντα εἰς τοὺς αὐτῷ προσόντας, ἀλλὰ καὶ ἐξαίσιον θαῦμα· νὰ κινήσῃ τὸ πλοῖον ἀφ' ἑσπέρης ἀπὸ τὸν ἄρσανα τοῦ Μοναστηρίου, διὰ νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν λογγὸν κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀγίου νὰ μὴ ἐνταφιασθῇ τὸ ἅγιόν του λείψανον εἰς τὸ Μοναστήριον, διὰ νὰ μὴ γίνῃ ἐνοχὸς τῶν φρικτῶν ἁρῶν τῶν θεσπεσίων Πατέρων τοῦ ὄρους ὅπου ἐμποδίζον

τοὺς ἀγενεῖλους ἀπὸ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀγίου Ὁρους· καὶ θέλων ὁ ἅγιος νὰ φυλάξῃ τὴν ἐντολὴν ἀπαράβατον· ἐπειδὴ καὶ ἦτον εὐνοῦχος, καὶ φυσικὰ ἀγένειος, διὰ τοῦτο ἐπαρήγγειλε τοῖς μαθηταῖς του, νὰ μὴ ἐνταφιάσουν τὸ ἅγιόν του σῶμα μέσα εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἀλλ' εἰς τὸν λογγὸν ἔξω· ἀλλὰ τοῦτο ἦτον θεϊκὴ οἰκονομία, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ θεῖος Παῦλος εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ νὰ ἐνταφιασθῇ εἰς τὴν πατρίδα του τὴν Κωνσταντινούπολιν, νὰ φανῇ ἡ ἀρετὴ του εἰς ὅλους, καὶ ὁποίας δόξης καὶ τιμῆς παρὰ Θεοῦ ἠξιώθη ὁ αἰοίδιμος, καὶ ὁποίας παρρησίας ἐπέτυχεν· καὶ εἰς διάστημα μιᾶς νυκτός, ὅπου ἔπλεε διὰ τὸν λογγόν, εὐρέθη παραδόξως εἰς τὰ τεῖχη τοῦ Βυζαντίου τῶν βασιλικῶν παλατίων· ὃ ξενηκούστου ἀκούσματος· ὃ θαύματος ὑπερφυστοῦ· ὅπου νικᾷ κάθε λόγον καὶ φύσιν· ὅτι ὅχι μόνον ἕως νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἀποδοθῇ τὸ ἅγιον λείψανον εἰς τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων ἐπετάσθη τὸ πλοῖον ὡς εἰς ἄερα, εἰς τὴν θάλασσαν εἰς ὥρων δώδεκα διάστημα· ἀλλὰ πάλιν καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του, θαῦμα ἠκολούθει τῷ θαύματι· ὅτι ἀγοράσαντες οἱ ἀδελφοὶ ἄρτους ζεστοὺς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ συνομιλοῦντες τὰ περὶ τοῦ ἁγίου παράδοξα, καὶ ἀρμενίζοντες, εὐρέθησαν ἐν τῷ ἅμῃ εἰς τὸν ἄρσανα· ὃ παραδόξου τερατοουργήματος, καὶ ξενηκούστου ἀκούσματος, τίς εἶδε, τίς ἤκουσε τοιαῦτα παράδοξα θαύματα; Θαῦμα ἦτον καὶ τὸ ἐπὶ Μωϋσέως εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν· ἀλλὰ μετὰ περίπατον· ἐδῶ ὅμως εἰς τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου μετὰ ἀρπαγὴν τοῦ πλοίου ἐξαίσιον, ὅπου οὔτε πτηνὸν ὀξυπετὲς δύναται νὰ πετασθῇ τόσον τάχιον τὸ τόσον διάστημα.

Επειδὴ ὁ Θεὸς οἶδε δοξάζειν, τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας· ἐδόξασεν λοιπὸν ὁ Θεὸς τὸν Ἅγιον Παῦλον μεγάλως, καὶ ζῶντας καὶ μετὰ θάνατον, καὶ ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ, μετὰ πάντων τῶν ἁγίων· ἐδόξασε καὶ τὴν μνήμην του σήμερον, καὶ ἰδοὺ ὅπου πανταχόθεν ἐσυνάχθημεν, καὶ συνάγονται οἱ τοῦ ὄρους οἰκίητορες, πανηγυρίζοντες λαμπρῶς τὰς αὐτοῦ ἀριστείας, καὶ ἐνθα κατορθώματα.

Αλλ' ὁ πατέρες καὶ ἀδελφοί, φιλέορτον σύστημα, ὅσοι μετ' εὐλαβείας εἰς τὴν ἐτήσιον μνήμην τοῦ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου ἐσυνάχθητε, καὶ ἐφάνητε μετὰ τοῦ λόγου μου συμπανηγυρισταί· Μακαρίζω τὴν εὐλαβητικὴν σας διάθεσιν· ἐπαίνω τὸ προθύμion τῆς καλῆς σας γνώμης· ἃς εἶσθε λειτουργίαν, πῶς θέλετε ἀπολαύσει τὰς Ἱερὰς εὐχὰς, καὶ εὐλογίας τοῦ ἁγίου· Αὐτὸς ἀδιαλείπτως προσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν τῇ ἁγίᾳ Τριᾷδι, καὶ διὰ νὰ εἰσακουσθῇ, χρειάζεται νὰ τὸν μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς ὅσον τὸ δυνατόν· Τοῦτο τὸ ἴδιον ζητεῖ καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος ἀπὸ ἡμᾶς, ὅπερ ἐξήτει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετὰ δεήσεως ἀπὸ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ μαθητάς καὶ διδασκόμενους· διὲν καὶ ἔλεγεν· «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἀδελφοί μιμηταὶ μου γίνεσθε· ὁμοίως καὶ ὁ Πατήρ ἡμῶν σήμερον Παῦλος, βοᾷ πρὸς ἡμᾶς τὰ τέκνα του· Παρακαλῶ ὑμᾶς τέκνα μου ἀγαπητά ἐν κυρίῳ, μιμηταὶ μου γίνεσθε· ἃς μιμηθῶμεν λοιπὸν τὸν πνευματικὸν μας πατέρα, εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, εἰς

τὴν ἐγκράτειαν τῶν παθῶν, εἰς τὴν ἀνυπόκριτον ὑπακοήν, εἰς τὴν εὐλάβειαν καὶ ὑποταγὴν πρὸς τοὺς προεστώτες, εἰς τὰς νηστείας καὶ ἀγρυπνίας, εἰς τὸ χαρμόσυνον πένθος, εἰς τὴν καθαρὰν καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην, εἰς τὴν ὑποποιὸν ταπείνωσιν, καὶ τέλος πάντων, εἰς τὴν ἀπαρασάλευτον τήρησιν τῶν θεῶν ἐντολῶν· ὑπήκοοι μέχρι θανάτου εἰς τὰς παραδόσεις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων· εἰς τὰ εὐσεβῆ δόγματα τῶν ἁγίων ἐπὶ συνόδων· ὅσα παρελάβομεν ἐκ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, προφητῶν καὶ διδασκάλων, νὰ τὰ φυλάττωμεν ὡς λόγια Θεοῦ· ἐπειδὴ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐλάλησε διὰ προφητῶν, Ἀποστόλων, καὶ συνόδων ἁγίων· «ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει, (λέγει ὁ Κύριος πρὸς τοὺς αὐτοῦ μαθητάς)· καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστειλαντά με· ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσιν.»

Πρὸς τοῦτοις ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες· ὅταν μελετῶμεν νὰ μεταλάβωμεν τὰ ἄχραντα μυστήρια, νὰ ἐτοιμαζώμεθα, καθὼς πρέπει, μετὰ τὴν ἀπροφάσιτον ἐξομολόγησιν, νὰ κατακρίνωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ πνευματικοῦ μας, καὶ ὅχι νὰ λέγωμεν, πῶς ὁ τάδε μᾶς ἔπαισε, καὶ ὁ τάδε μὲ ἐπαρεκίνησε, καὶ ὁ τάδε ἦτον ἡ ἀφορμή· τὰς ἐδικὰς μας ἁμαρτίας ἃς λέγωμεν, καὶ οὐχὶ τῶν ἄλλων· «σὺ λέγεις πρῶτος τὰς ἁμαρτίας σου, ἵνα δικαιωθῇς· τὰς ἐδικὰς σου, καὶ οὐχὶ τῶν ἄλλων»· ἡμέτερον, εἶπεν ὁ Δαβὶδ τῷ κυρίῳ μου· βλέπετε πῶς εἰς τὴν ἐξομολογῶσιν τοῦ Ὁ Προφήτης δὲν ἀναφέρει ἄλλο πρόσωπον· ἃς λέγωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μετὰ αὐτόν· «ἁμαρτιανέμειψα καὶ ἐβδελύξαμην· ἃς πενθοῦμεν καὶ ἃς ἐκχέωμεν δάκρυα, καθὼς ἐκεῖνος ἔβρεχε τὴν στρωμνὴν του κατεκάστην νύκτα μετὰ τὰ δάκρυά του ἃς ἐλεοῦμεν τοὺς πτωχοὺς· διατὶ ἡ ἐλεημοσύνη καλύπτει πληθὺς ἁμαρτιῶν· ἃς ἐτοιμάζωμεν λοιπὸν τὸν ἑαυτὸν μας ὅσον δυνάμεθα· διατὶ ὅποιος μεταλαμβάνει ἀναξίως, ἀντὶ νὰ φωτισθῇ, κατακαίεται· πῦρ γὰρ ὑπάρχει ἡ θεία μετάδοσις τοὺς ἀναξίους φλέγον· πῦρ ὑπάρχει ἡ θεία μετάληψις, καὶ κάμνει δύο ἐνεργείας· τοὺς μὲν φωτίζει, τοὺς δὲ φλογίζει· καθὼς καὶ ἡ βαβυλωνία ἐκεῖνη κάμινος· τοὺς μὲν καθαροὺς καὶ ἁγίους τρεῖς παῖδας, ἐδρόσεις, τοὺς δὲ ἀσεβεῖς χάλδαίους κατέφλεξεν· οὕτω καὶ ἡ θεία κοινωνία, τοὺς μὲν ἀξίους δροσίζει, φωτίζει, ἀγαθίζει, καὶ ἀξίους τῆς αἰωνίου ζωῆς κατασταίνει· καὶ μετὰ τὸν ἴδιον Χριστὸν τοὺς ἐνώνει· τοὺς δὲ ἀναξίως μεταλαμβάνοντας, καταφλέγει, καὶ ἀσθενείας, καὶ θάνατον εἰς αὐτοὺς προξενεῖ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον ὁποῦ λέγει· «διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί· τοῦτέστιν, ἀποθνήσκουσι διατὶ μεταλαμβάνουσιν ἀναξίως. Ἐμετάλαβε καὶ ὁ βέβηλος καὶ μεμολυσμένος Ἰούδας, ἀλλὰ τίποτε δὲν τὸν ὠφέλησε, μάλιστα δὲ τοῦ ἔγινεν ἡ μετάδοσις εἰς περισσοτέραν κατάκρισιν· διὰ τοῦτο ἀπελθὼν ἀπήγγατο· ἐκείνον τὸν Ἰούδαν μιμεῖται ἐκεῖνος ὁποῦ μεταλαμβάνει ἀναξίως. Διὰ τοῦτο ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ὅταν ἐτοιμαζώμεθα νὰ μεταλάβωμεν τὰ ἄχραντα μυστήρια· ἃς δοκιμάζωμεν τὸν ἑαυτὸν μας πρότερον· ἃς ἀπορρίπτωμεν τὰ φορτία τῶν ἁμαρτιῶν μας διὰ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως· ἃς καθαρισθῶμεν διὰ τῆς ἐλε-

μοσύνης· δότε γὰρ φησὶν ὁ κύριος, τὰ ἐνόντα ὑμῖν, καὶ πάντα ὑμῶν ἔσται καθαρά· ἃς ἐκπλύνωμεν τὴν ψυχὴν μας, μετὰ τὰς πηγὰς τῶν δακρύων μας, διὰ νὰ κοιμησθῇ εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος· μᾶλλον δὲ ἡ ἁγία Τριάς· καθὼς λέγει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον· ὅτι· «ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσωμεν.»

Εὐχαιρὸν.

Αλλ' ὦ Πάτερ θεσπέσιε Παῦλε· τοιαύτη σου ἡ δόξα καὶ τὰ θαυμάσια· τοιαῦτα σου τὰ κατορθώματα, καὶ οἱ ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνες, ἀλλ' ἡμεῖς τί νὰ γένωμεν οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου; γενοῦ ἡμεῖς ἄνωθεν· κυβέρνησον τὴν ἐφάμαρτον ἡμῶν ζωὴν, πρὸς τὴν εὐαρέστησιν τοῦ Θεοῦ· Ποίμανον τὴν Ποίμνην σου ταύτην ἄνωθεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ἐναρέτου πολιτείας· λύτρωσαι ἡμᾶς τῶν ταραχῶν καὶ σκανδάλων τῆς παρουσίας ζωῆς· εἰρήνευσον τὰς καταιγίδας καὶ τρικυμίας τῆς νοητῆς θαλάσσης τοῦ βίου· ἐπειδὴ τὰ κακὰ καὶ οἱ πειρασμοὶ ἐπερίσσευσαν, καὶ ἡμεῖς ὀλιγώθημεν· ἐγεννήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μυκτηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλῳ ἡμῶν· ἀπὸ τοῦ ἕνα μέρους πολεμοῦμεθα ἀπὸ τῆς πάθης τῆς ἀτιμίας· ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τυραννοῦμεθα ὑπὸ τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας· καὶ νικώμενοι πίπτομεν καθ' ἡμέραν πτώμα ἐλεεινὸν καὶ ἀξιολύπητον.

Διὰ ταῦτα δὸς ἡμῖν ὦ Πάτερ, ὁαντίνα τινα κατανύξῃς, ἀναψον εἰς ἡμᾶς σπινθῆρα πυρὸς ἀγάπης, ὁποῦ τὴν ἐσβυσεν ἡ ἀμέλειά μας· καὶ πάτερ πνευματικῆς ἡμέτερος· ὡς τῆς ἁνῶ Ἱερουσαλὴμ ἐπόπτης καὶ κληρονόμος· περιθάλπε τὴν σὴν ταύτην Ἱερουσαλὴμ, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν, τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς ἐτέλεσας μυρίους ἰδρωτάς καὶ πόνους· διασκέδασον ἀπ' αὐτῆς πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον ὁρατὸν καὶ ἀόρατον· ἐπεικὴ ἰδοὺ ὁποῦ παρῆλθεν ὁ καιρὸς ἡμῶν ἄκαρπος· αἱ ἡμέραι ἡμῶν ὥστε σκία ἐκλίθησαν· ἐσβέσθη ἡ φιλαδελφία, ἀναψεν ἡ μισαδελφία, θριαμβεῖ τὸ μῖσος, ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἀλληλομαχία· ἐσκοτίσθημεν τὴν διάνοιαν· πρόφθασον βοήθησον ἡμῖν διὰ νὰ μὴν ἀπελπισθῶμεν ὑπὸ τῆς ἀκηδίας· διὰ νὰ μὴν ἀναισθητῶμεν ἀπὸ τῆς πωρώσεως· γενοῦ ἐνταῦθα ἡμεῖς κατὰ πάντα· καὶ ἐν ἡμέρᾳ δὲ ὀργῆς, φάνηθι πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὴν κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον, καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν μονογενῆ, τὸν φιλανθρωπότατον Θεὸν ἡμῶν· ὃς πῶς ἔδωκεν χάρις ἡμῖν ζωὴν εἰρηνικὴν, ἀτάραχον· μετὰ ἀλλήλους ὁμόνοιαν, καὶ φιλαδελφίαν· ἐκεῖ δὲ ἀξιώσοι ἡμᾶς τῆς ἐπουρανίου αὐτοῦ βασιλείας· Μετὰ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος αὐτῷ εὐαρεστησάντων·

Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ Ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν, καὶ ὥς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Τὸ παρὸν Ἐγκώμιον συνετέθη ὡς καὶ ἡ Ἀκολουθία ἀπερτίσθη παρὰ Μοναχοῦ Ἰακώβου Παροίκου τῆς Αὐτῆς Μονῆς· ὑπὲρ οὗ εὐχασθε οἱ Ἀναγιγνώσκοντες.

Εἶδος ἔνθεος καὶ ἡρωϊκῆ ἀγωνίσματα τοῦ Παντοκράτορος
 Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ Βασιλογόγου κτίτορος
 τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν τῆς ἐπωνύμου αὐτοῦ Μονῆς,
 ἐφόρου τε καὶ προστάτου ἡμῶν.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Όταν ὁ καθαρώτατος ἐκεῖνος καὶ διαβατικώτατος νοῦς τοῦ Προφητάνακτος καὶ Ἱεροψάλτου Δαβὶδ με δξυδερεκστάτον ὄμμα, μιᾶς πνευματικῆς θεωρίας ἐνέωρθε τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ ὅλα τὰ ποιήματα, καὶ λοιπὰ αἰσθητὰ κτίσματα, ὅπου μέσα εἰς αὐτὰ περιλαμβάνονται, καὶ ἐκατάλαβε τοὺς φυσικοὺς αὐτῶν λόγους, τὴν ἁρμονίαν, καὶ τὴν εὐτακτον κίνησιν ὅπου κάμνουσιν ὁλος ἐκθαμβος ἀνεβόησεν ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύρια, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. Όταν δὲ πάλιν με μίαν πνευματικωτέραν θεωρίαν ἐπροχώρησεν ἕως μέσα εἰς αὐτὰ τὰ ἀπόκρυφα ταμεία τῆς θείας χάριτος, καὶ εἶδε νοερῶς τὴν ἀξίαν, τὰς οὐρανίους δωρεάς, τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὑπερφυσικά, καὶ θεϊκὰ προνόμια ὅπου λαμβάνουσιν οἱ ἅγιοι παρὰ Θεοῦ. Τότε με τὸν πλέον Ἱερὸν καὶ σεβάσιμον θαυμασμόν ἀνεκήρυξε, λέγων· «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.»

Μὰ διατὶ ἄραγε νὰ μὴν εἴπῃ πῶς εἶναι θαυμαστός εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου εἶναι τὸ μέγα καὶ εὐρυχωρότατον τοῦ Θεοῦ δημιούργημα; ἢ εἰς τὸν μέγαν φωστῆρα τῆς ἡμέρας ἥλιον; ἢ πάλιν· διατὶ νὰ μὴν εἴπῃ ὅτι εἶναι θαυμαστός ὁ Θεὸς εἰς τὴν ἄβυσσον, ὅπου εἶναι σχεδὸν διὰ τὰ βάθη τῆς ἁπειρος; ἢ εἰς τὴν γῆν, ὅπου εἶναι ἡ κοινὴ μητέρα ὅλων τῶν ζώων, καὶ τῶν φυτῶν; ὅχι· εἰς κανένα αἰσθητὸν κτίσμα δὲν εἶπεν ὅτι εἶναι θαυμαστός ὁ Θεός.

Καὶ ἡ ἀφορμὴ εἶναι, καθὼς μᾶς τὴν ἐρμηνεύει ὁ Μέγας Πατὴρ Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος· διατὶ, μήτε ὁ οὐρανός, μήτε ὁ ἥλιος, μήτε ἡ ἄβυσσος, μήτε ἡ γῆ, μήτε κανένα ἄλλο κτίσμα ὁρατόν, ἢ μπορεῖ νὰ δεχθῇ τὴν θεϊκὴν χάριν καὶ δόξαν, καὶ νὰ γένη κατοικητήριον τῆς Θεότητος ἀλλὰ μόνοι οἱ Ἅγιοι εἶναι ἐκεῖνοι ὅπου διὰ μέσου τῆς καθαρότητος, καὶ ἀγιότητος αὐτῶν, γίνονται ἐμψυχοι ναοί, καὶ κατοικητήρια τοῦ Θεοῦ, καὶ δοχεῖα δεκτικὰ τῆς χάριτος, καὶ θεϊκῆς αὐτοῦ δόξης· εἰς αὐτοὺς μόνους γίνεται θαυμαστός ὁ Θεός, διατὶ αὐτὸς εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ ὅλον τὸ πᾶν· καὶ αὐτὸς ὅπου εἶναι ἀχώρητος παντί, φαίνεται εἰς κάποιον τρόπον νὰ σμικρίνεται τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀπειρίας του δι' ἄφατον συγκατάβασιν καὶ ἀγαθότητα· καὶ οὕτω νὰ γίνεται χωρητὸς εἰς τοὺς ἁγίους με τρόπον ὑπερφυσικόν, καὶ παράδοξον, καὶ διὰ μέσου αὐτῶν νὰ ἐνεργῇ τὰ πλέον θαυμαστά καὶ ἀνήκουστα· Καὶ τὸ λέγει ὁ οὐρανοφάντωρ Βασιλεὺς· «Τὸ γοῦν ἀχώρητον μὲν τῷ κόσμῳ ἅγιον

Πνεῦμα, τοῖς ἁγίοις δὲ μόνοις διὰ καθαρότητα καρδίας χωρητόν». Πλὴν κατὰ τοὺς Θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας, ἡ θεία οὐσία εἶναι πάντῃ ἀμέθεκτος· ὅσοι δὲ κατηξιώθησαν νὰ ἐνωθοῦν με τὸν Θεόν καὶ νὰ εἶναι με αὐτὸν ὡς ἓνα πνεῦμα κατὰ τὸν Ἀπόστολον, δὲν ἐνώνονται κατὰ τὴν φύσιν καὶ οὐσίαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὑπόστασιν μόνον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εὐρίσκεται νὰ τελεῖται μὲν, οἱ δὲ ἅγιοι ἐνώνονται κατ' ἐνέργειαν· καὶ ὅσοι ἐπλησίασαν εἰς τὸν Θεόν, με τὴν ἐνέργειαν ἐπλησίασαν, καὶ οὐχὶ με τὴν οὐσίαν· καθὼς καὶ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν οὐχὶ ἡ οὐσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία εἶναι ἀχώριστος τοῦ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλ' ἡ ἐνέργειά τῆς χάριτος ἀχωρίστως τῶν τριῶν προσώπων κατῆλθε· ὅσοι δὲ λέγουσιν ὅτι ἡ θεία οὐσία οὐδὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν θεϊαν ἐνέργειαν, εἶναι αἰρετικοί· Εὐνομιανοί· ἢ χάρις λοιπὸν τῶν τριῶν προσώπων μεταδίδεται εἰς τοὺς ἁγίους· καὶ οὐχὶ ἡ θεία οὐσία, ἣτις εἶναι πάντα ἀμέθεκτος· καθὼς λέγει καὶ ὁ Κύριος εἰς τὸ Εὐαγγέλιον· «ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν».

Οὕτω λοιπὸν ὁ θεῖος πατήρ ἡμῶν Παῦλος ὁ σήμερον παρ' ἡμῶν εὐφημούμενος ἡξιώθη τῆς θείας χάριτος καθαρθεὶς τῶν παθῶν, καὶ ἐγενε ναὸς Θεοῦ ζῶντος καθὼς λέγει τὸ προφητικὸν λόγιον· «ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἐγενε θαυμαστός τῇ ἀληθείᾳ, κατὰ τὸν θεῖον Δαβὶδ· «θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ»· καὶ ἐνήργησεν ὁ Θεός δι' αὐτοῦ θαύματα, καὶ ζῶντος, καὶ μετὰ θάνατον, φωτίσας λαοὺς τῶν Σέρβων τῶν τότε πιστευσάντων εἰς Χριστὸν κατὰ πρῶτον μετὰ λοιπὰ παραδουνάβια ἔθνη Βουλγάρων, Σλάβων, καὶ αὐτῶν τῶν Ρώσων· καὶ ἐπέστρεψεν ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, καὶ ἐφάνη ὡς ἥλιος διωσκιδάζων τὸ σκότος τῆς ἀπιστίας καὶ ἁμαρτίας, ἀκτινοβολῶν τὸ φῶς τῆς ἀρετῆς, καθὼς ὁ βίος αὐτοῦ διαλαμβάνει σαφέστατα.

Ἀρχὴ τῆς διηγήσεως τοῦ βίου τοῦ Ὁσίου Παύλου.

Κατὰ τὸ ἔτος 811, ἀπὸ τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Μιχαὴλ ὁ Κουροπαλάτης, καὶ Ραγκαβὲς καλούμενος· οὗτος ἦτον ἄνθρωπος ταπεινός, ἐνάρετος, καὶ Θεοφοβούμενος· εἶχε δὲ σύζυγον τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Νικηφόρου τοῦ ἀπὸ γενικοῦ (κατὰ ἄλλους δὲ ἀδελφὴν τοῦ Νικηφόρου) με τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τρεῖς υἱούς, τὸν Θεοφύλακτον, τὸν ὁποῖον ἔκαμε Καίσαρα καὶ με αὐτὸν συνεβασίλευε· τὸν Ἱγνάτιον, ὁ ὁποῖος ἐγένετο ὑπερὸν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως· καὶ τὸν Προκόπιον, ὑπερὸν δὲ Παῦλον διὰ τοῦ ἁγίου σχήματος κληθέντα· τοὺτους τοὺς δύο Ἱγνάτιον καὶ Προκόπιον εὐνοούχισεν ὁ τυραννικῶς βασιλεύσας Λέων ὁ Ἀρμένιος· ὁ ὁποῖος βασιλεύσας τυραννικῶς, τὸν μὲν Μιχαὴλ ἔκαμε καλόγηρον εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Μυρελείου· τοὺς δὲ δύο τούτου υἱούς του εὐνοούχισας, ἔδωκεν εἰς τὴν

σπουδὴν τῶν μαθημάτων· ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἡ θαυμαστὴ Προκοπία, διὰ συνέλαβε τὸν Προκόπιον καὶ ἦτον νὰ γεννήσῃ, εἶδεν εἰς τὸ δραμά της τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅτι ἔτεκεν ἐπάνω εἰς μίαν θημωνίαν, οἴτου ἕνα ἀρνίον ἀρσενικόν· καὶ διὰν κατέβη τὸ ἀρνίον ἀπὸ τὴν θημωνίαν, ἦλθον δύο Λέοντες νὰ τὸ καταξέσχισουν, τὸ δὲ ἀρνίον ἀντεπολέμει μετὰ αὐτοῦ· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ τοῦτο βλέπουσα, ἔδραμε νὰ τοῦ βοηθήσῃ, καὶ ὡς ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἀρνίον, εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο ἀρνίον, ἀλλὰ βρέφος ἀρσενικόν, καὶ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του σταυρόν, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσε τοὺς Λέοντας· ταῦτα ἰδοῦσα κατ' ὕπνον, ἐξύπνησε, καὶ ἐγέννησε τὸν μακάριον Προκόπιον· ὅτι οὕτως ὠνομάσθη εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα· τοῦτο δὲ ἦτον δηλωτικὸν τῆς μελλούσης προκοπῆς τοῦ ὁσίου· ὅτι τοιαύτην ἔννοιαν εἶχε τὸ δραμά· τὸ μὲν ἀρνίον ἐσήμαινε τὴν ἀκακίαν, καὶ πρᾶξι τῆς παιδός· τὸ δὲ ἄρρεν, τὴν ἀνδρείαν πνευματικὴν· τὸ δὲ νὰ θανατώσῃ τοὺς δύο Λέοντας διὰ τοῦ Σταυροῦ, εἰκόνιζε πῶς ἐμελλε νὰ μονάσῃ, καὶ νὰ νικήσῃ καὶ καταπατήσῃ τοὺς δύο φοβεροὺς Λέοντας τὸν διάβολον μετὰ τὰς δυνάμεις, καὶ τὸν κόσμον μετὰ τὴν φαντασίαν καὶ ἡδονὰς τῶν παθῶν· ἡ δὲ θημωνία τοῦ οἴτου ἐδήλου ὅτι διὰ τοῦ διδασκαλικοῦ του λόγου ἐμελλε νὰ θρέψῃ πολλὰς ψυχὰς πεινασμένας, καὶ νὰ φανοῦν ἄρτος ἡδύς τῷ Θεῷ. Χαρὰ δὲ μεγάλη ἐγένετο εἰς τὴν γέννησιν τοῦ παιδός· καὶ ἐφάνη ἀπὸ μικρὸν ποταμὸς ἐμελλε νὰ γένῃ ὕστερον εἰς τὴν ἀρετὴν· ὅτε δὲ ἀπεγαλακτίσθη, παραιτήθη καὶ ὁ πατήρ του τῆς βασιλείας καὶ ἐγένετο μοναχός, βασιλεύσας δὲ Λέων ὁ Ἀρμένιος καὶ εἰκονομάχος, εὐνοῦχησε τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Μιχαὴλ ἵνα μὴ βασιλεύσωσιν τὸν Ἰγνάτιον, καὶ Προκόπιον· ὁ ὁποῖος φθάσας εἰς τὸν δωδέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἐδόθη ὅλος εἰς τὴν μάθησιν τῶν Ἱερῶν Γραμμάτων, καὶ μετὰ τὸν ἦτον εὐφυὴς εἰς τὸν νοῦν, ὑπερέβη πάντας τοὺς συμμαθητάς του ὥστε ἐκάλουν αὐτὸν ὕπατο· τῶν φιλοσόφων· δὶεν διὰ τὴν φύγην τὸν ἐπαινον τῶν ἀνθρώπων, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐνδυσάμενος παλαιόρασα ὡς πέννης προσείτις, καὶ ἔδραμεν ὡς διηῶσα ἔλαφος εἰς τὸ ὄρος Ἄθω, καὶ ἐλθὼν εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Μονῆς τῆς αἰοδίμου βασιλείσης Πουλχερίας, τὴν ὁποίαν ἐλθόντες βάρβαροι τὴν ἐρήμωσαν πρότερον· καὶ διὰ τὸ ἡσυχον τοῦ τότε τόπου ἐκείνου, ἔκαμε μικρὰν καλύβην καὶ ἡσύχαζε μόνος του· ἡσύχαζε καὶ ἕτερος μοναχός ἐκεῖ πλησίον ἐνάρετος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐκουρεῦθη μοναχός μετωνομασθεὶς Παῦλος μοναχός· καὶ ἐγένετο γνωστὸς εἰς τοὺς μοναχοὺς, καὶ ἐρωτώμενος πόθεν ἦτον, καὶ ποίας πατρίδος, ἔλεγεν ὅτι ἦτον ἀπὸ ἕνα χωρίου ξηροπόταμον καλούμενον· δὶεν ἐκλήθη Παῦλος ὁ ξηροποταμηνός. Ὁ δὲ βασιλεὺς Λέων ὁ Ἀρμένιος ὁ εὐνοῦχισας τὸν Ὅσιον Παῦλον, βασιλεύσας χρόνους ἐπτά, ἐσφάγη τῇ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων παρὰ Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ, ὅστις ἐβασίλευσε καὶ αὐτὸς ἔτη 8· καὶ γίνονται 15· εἰτα ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεόφιλος, εἰκονομάχος ὄντας καὶ οἱ τρεῖς· ἐβασίλευσε δὲ καὶ οὗτος ὁ Θεόφιλος χρόνους 12· καὶ πρὸς· καὶ γίνονται ἔτη 28· ἐπειτα ἐβασίλευσεν ἡ ἁγία Θεοδώρα μετὰ Μιχαὴλ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς χρόνους 25· καὶ συμ-

ποσοῦνται ἔτη 53· ἐγένετο λοιπὸν ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἁγίων εἰκόνων· τότε καὶ οἱ βούλγαροι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐβαπτίσθησαν· ἦτο δὲ πατριάρχης τότε ὁ ἀγιώτατος Μεθόδιος, καὶ ψήφω θείᾳ καὶ βασιλικῇ ἐγένετο πατριάρχης ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἁγίου Παύλου Ἰγνάτιος, ὁ ἀγιώτατος, υἱὸς τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Ραγκαβέ· εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ἡμέρας, ἐγένετο ἡ τρίτη εὐρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τοιουτοτρόπως ἐφάνη ὁ τίμιος Πρόδρομος εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰγνάτιον καὶ λέγει του· γίνωσκε ὅτι εἰς τὸ Κάστρον τῶν Κομάνων εἰς τὸν δαίνα τόπον εὐρίσκεται κεκρυμμένη ἡ Κεφαλὴ μου εἰς σκεῦος ἀργυροῦν, καὶ πέμψον νὰ τὴν φέρουν ὧδε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· τότε ὁ πατριάρχης ἀνήγγειλε τῷ βασιλεῖ Μιχαὴλ, καὶ ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς ἔφερε τὴν ἁγίαν Κράν τοῦ βαπτιστοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν· καὶ ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Ἱερὸς Ἰγνάτιος καὶ ἔφερεν εἰς τὰ βασιλεια.

Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ φήμη τοῦ ἁγίου Παύλου ἐξῆλθε πανταχοῦ διὰ τὴν ἀρετὴν του, καὶ συνήχθησαν πολλοὶ μοναχοὶ εἰς τὴν ὑπακοήν του, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ἡσυχάζῃ κατὰ τὸν πόθον του καθὼς ἐπόθει, ἀφῆκε τὴν Μονὴν νὰ ἐπιστατῇται ἀπὸ ἄλλον ἡγούμενον ἐνάρετον καὶ αὐτὸς ἀνεχώρησε, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἄθω, καὶ ἡσύχαζε μόνος του. Καὶ ὁμοῦς ἐπῆγαν πολλοὶ καὶ τὸν εὐρήκασι, καὶ ἐγένετο ἡ ἐρημος ὡς πόλις διότι οἱ μαθηταὶ ὅπου ἐπῆγασιν ἐκεῖ ἦσαν ἐξήκοντα, καὶ φοβούμενοι μήπως ἦθελον ἐλθῶσιν ἄραβες ληστοὶ καὶ τοὺς αἰχμαλωτίσωσιν, διότι ἤρχοντο συχνάκις εἰς τὸ ἅγιον ὄρος οἱ Κρητὲς ἀγαρηνοὶ τὴν ὁποίαν ἐκράτουν τότε ἐκείνοι· μετὰ τὸ μέσον τῶν κρᾶλιδων Σερβίας, διὰ συνδρομῆς καὶ βοηθείας αὐτῶν, ἐκοδόμησε καὶ ἐκεῖ Μοναστήριον καὶ συνήχθησαν καὶ ἄλλοι πολλοί, τοὺς ὁποίους ἐποίμανε θεαρέστως ὡς πατὴρ φιλόστοργος ὅπου ἦτον. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ ἅγιος ἐφθασεν εἰς βαθὺ γῆρας, καὶ ἦτον νὰ προστεθῇ μετὰ τοὺς ἁγίους πατέρας, προσεγνώρισεν ἐκ θείας ἀποκαλύψεως τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς του, καὶ προσκαλεσάμενος πάντας τοὺς Μοναχοὺς τῶν δύο Μονῶν ἤνοιξε τὸ ἅγιόν του στόμα, καὶ τοὺς ἐδίδαξε πολλὰ ψυχοφελῆ λόγια· εἰπὼν καὶ τοῦτο, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τέκνα ἐκπορεύεται ἡ ψυχὴ μου ἐκ τοῦ δυστύνου μου σώματος τούτου· γινώσκετε λοιπὸν πῶς ἐπολιτεύθην ἐγὼ ἐν τῷ ἁγίῳ τούτῳ ὄρει, καὶ πῶς πάσας τὰς ἐντολὰς τῶν πατέρων μου ἐκ νεότητός μου ἐφύλαξα· οὕτω λοιπὸν παρακαλῶ καὶ ἐσὰς τέκνα μου νὰ φυλάξετε μέχρις αἵματος· διότι καὶ ἐγὼ εἰς τὸν καιρὸν τῆς νεότητός μου ὅτε ἦτον ἡ αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων, πολλὰ ἠγωνίσθην καὶ ἤμην ἔτοιμος νὰ χύσω τὸ αἷμά μου διὰ ἀγάπην Χριστοῦ, καὶ διὰ τὴν προσκύνησιν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, καὶ πολλοὺς ῥαβδισμοὺς καὶ μάστιγας, καὶ πληγὰς ὑπέμεινα ἕως ὅπου ἠφανίσθη ἡ δεινὴ ἐκείνη αἵρεσις τῆς εἰκονομαχίας, μετὰ γραφικὰς ἀποδείξεις, καὶ πατρικὰς μαρτυρίας στηλιτεύων τὴν κακοδοξίαν τοὺς· καὶ ταῦτα λέγω οὐχὶ ὑπερηφανεύμενος, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπομένετε καὶ ἐσεῖς πάντα πειρασμὸν καὶ θλίψιν με-

γαλοψύχως, περιμένοντες ἐκ Θεοῦ τὴν ἀμοιβὴν τῶν πόνων σας καὶ ἀγώνων. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἀδελφοί, ἐλυπήθησαν καὶ ἐθρήνουν πικρῶς· καὶ μετὰ δακρύων πρὸς αὐτόν· ἡμεῖς δὲ Πάτερ ἀπὸ τὴν πολλὴν πίστιν καὶ ἀγάπην ὅπου εἶχομεν πρὸς σέ, ἐνομίζομεν ὅτι δὲν θέλεις ἀποθάνει, καὶ τώρα ἀκούσαντες αὐτόν τὸν πικρὸν λόγον, ἐθλίβη μεγάλης ἡ καρδιά μας· ἀλλὰ μὴ ἀφήσης ἡμᾶς ὁρφανοὺς δεόμεθα δὲ πάτερ· διότι σὲ εἶχομεν παρηγορίαν μας, καὶ βοηθὸν εἰς τὰς θλίψεις καὶ πειρασμοὺς ὅπου μᾶς συνέβαινον, καὶ ὡς πατέρα καὶ μητέρα καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν σὲ εἶχομεν· καὶ τώρα ποῦ μᾶς ἀφήνεις; πῶς νὰ ὑπομείνωμεν τὸν χωρισμὸν σου; Ταῦτα καὶ περισσότερα ἀκούσας ὁ ἅγιος, ἐδάκρυσε, διότι ἦταν εὐκατάνυκτος, καὶ εἶχε τὴν χάριν τῶν δακρύων εἰς ὅλην τοὴν ζωὴν. Καὶ μίαν ἡμέραν ὅπου τὸν ἠρώτησεν ἓνας ἀδελφὸς λέγων· τί ποιήσω πάτερ ἵνα ἀποκτήσω τὸ δάκρυον τῆς κατανύξεως; εἶπεν εἰς αὐτόν ὁ ὅσιος, ἔχε πάντοτε τὸν νοῦν σου εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνθυμοῦ τὰς ἀμαρτίας σου, καὶ τὴν κρίσιν τὴν μέλλουσαν, καὶ δὲν θέλουν λείψει ἀπὸ σοῦ τὰ δάκρυα. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐδάκρυσεν ὡς εἶπομεν, εἶπε πρὸς τοὺς παρεστῶτας ἀδελφούς· μὴ κλαίετε τέκνα, ἀλλὰ συγχωρήσατέ μου, διότι ἐφθασεν ὁ καιρὸς, τὸν ὅποιον πάντοτε ἡ μὲν ψυχὴ μου ἐπεπόθει, τὸ δὲ σῶμά μου ἐφοβεῖτο· καὶ ἐγερθεὶς ἐφόρεσε τὸν συνακτικὸν τοῦ μανδύαν, καὶ ἐπροσευχήθη ὥραν ἱκανήν· εἶτα ἐκοιμήθησε τὰ ἄχραντα Μυστήρια, καὶ εὐθὺς ἔλαμψε τὸ πρόσωπόν του ὡς ὁ ἥλιος, ὥστε ὅπου οἱ παρευρεθέντες ἔπεσον χαμαί, μὴ δυνάμενοι νὰ βλέπουν τοιαύτην λάμψιν ἀστράψασαν εἰς τὸ πρόσωπόν του· ἀφ' οὗ δὲ ἐκοιμήθησε τὰ θεῖα μυστήρια, ἐκάθισεν ἀλλοιωμένους τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν, καὶ λέγων τὴν συνήθη εὐχὴν ὅπου πάντοτε ἔλεγε καθὼς ὁ μέγας Ἰωαννίκιος τὴν ἐφεύρηκεν· ἦτοι· «ἡ ἐλπίς μου ὁ πατήρ, καταφυγὴ μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τριάς ἁγία δόξα σοι». Ἐπειτα πάλιν ἤρχισε νὰ τοὺς λέγῃ νοουθεσίας πολλὰς, πρὸ πάντων δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἔχετε ἀδελφοί τὴν ἀγάπην, τὴν συγχὴν εὐχὴν, τὴν ταπεινώσιν, καὶ τὴν ὑπακοήν· διότι ὅποιος Μοναχὸς δὲν ἔχει αὐτὰς τὰς ἀρετάς, δὲν πρέπει νὰ λέγεται μοναχός. ἀλλὰ κοσμικός· ὅταν δὲ ἐτελείωσεν αὐτὰς τὰς νοουθεσίας, εἶπε καὶ τοῦτον τὸν φοβερόν λόγον. Οὐαὶ καὶ ἀλοΐμονον εἰς τὸν Μοναχὸν ἐκεῖνον ὅπου ἔχει συναναστροφὰς μετὰ ἀγενέων· διότι ὁ τοιοῦτος δὲν θέλει ἰδεῖ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ. Καὶ τότε ἀπλώσας τοὺς πόδας του καὶ σχηματίσας μὲ εὐτάξιαν τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ὑψώσας χεῖρας καὶ ὄμματα εἰς οὐρανόν, ἀφῆκε τὴν μακαρίαν τοῦ ψυχῆν εἰς χεῖρας Θεοῦ· τῇ εἰκοστῇ ὀγδόῃ τοῦ Ἰουλίου μηνός· παρῆγγεκε δὲ πρότερον τοῖς μαθηταῖς του· νὰ μὴ ἐνταφιάσουν τὸ σῶμα του εἰς τὸ ἅγιον ὡδε ὁρος, ἵνα μὴ γίνῃ παρήκοος τῆς ἐντολῆς τῶν πατέρων ὅπου ἐθέσπισαν ἀγένειος καὶ εὐνοῦχος νὰ μὴ κατοικῇ εἰς τὸ ὄρος· ἀλλ' ἐδιώρισεν αὐτοὺς, οἰκονομικῶς, νὰ μεταθέσωσι τὸ ἅγιόν του λείψανον ἀντίπερα τοῦ Σιγγιτικοῦ Κόλπου εἰς τὸν λεγόμενον λογγόν. Ὅθεν ἠτοίμασαν τὸ πλοῖον καὶ καταβιβάσαντες τὸ ἅγιον λείψανον, ἔβαλον εἰς αὐτό, διὰ νὰ πλεύσουν εἰς τὸν λογγὸν κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ἁγίου· τοῦτο δὲ ἦτον οἰκονομία Θεοῦ διὰ νὰ

ἀποδώσῃ τὸ ἅγιόν του λείψανον εἰς τὴν ἐνεργαμένην Κωνσταντινούπολιν· ἦτον δὲ τότε ἐσπέρας, καὶ πλέοντος τοῦ πλοίου διὰ τὸν Λογγόν, τὸ πρῶν δὲ τοῦ θαύματος! εὐρέθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· καὶ μαθὼν ὁ βασιλεὺς Βασίλειος ὁ Μακεδὼν καὶ ὁ Πατριάρχης Ἰγνάτιος ὁ ἀγιώτατος, ὁ καὶ αὐτάδελφός του, ἐξῆλθον μὲ ὅλην τὴν σύγκλητον, καὶ ὅλος ὁ κληρὸς τῆς ἐκκλησίας ἱεροφορεμένοι μετὰ λαμπάδων, καὶ θυμιαμάτων, καὶ ὕμνων καὶ ἤραν τὸ ἅγιον λείψανον εὐλαβῶς ψάλλοντες· καὶ τὸ ἀπόθεσαν πρῶτον μὲν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, καὶ ἡσπασθήσαν ἅπαντες· ἔπειτα ἐνταφίασαν αὐτὸ εἰς τὴν πατρικὴν τοῦ Μονῆ τοῦ Μυρελαίου καλουμένην· εἰς τὴν ὁποίαν Μονὴν ἐνταφιάσθη καὶ ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Ἰγνάτιος αὐτάδελφος αὐτοῦ, πρὸς τὸν ὅποιον ἐπεμψε πρότερον ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Θεοδόσιος δῶρον, τὴν Μήτηραν, καὶ τὸν ποδήρη (στοιχάριον) καὶ τὴν ἐπωμίδα (ὡμοφόριον) τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου· τὰ ὅποια ἐσώζοντο εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ὅταν ἐκοιμήθη ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος, τοῦ ἐφόρεσαν τὸ ἀποστολικὸν ὡμοφόριον, καὶ μὲ αὐτὸ τὸν ἐνταφίασαν, ἀλλ' εὐρέθη πάλιν σῶον καὶ τὸ ἅγιόν του λείψανον, καὶ τὸ ὡμοφόριον ἀσινὲς εἰς τὴν ἀνακομιδὴν του· ἦτον δὲ τότε ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ 880 (α). Οἱ δὲ μαθηταὶ τοῦ ἁγίου ἀφ' οὗ ἡσπασθήσαν τὸ ἅγιον λείψανον ἠγόρασαν ἄρτους ζεστοὺς, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ πλέοντες συνελθόντων τὰ τοῦ περὶ τοῦ ἁγίου ἀλλ' ὦ τοῦ ἐξαισίου τερατοφυγέματος! ὄντως πρέπει εἶναι νὰ εἰπωμεν ὧδε· «ὡς θανυμαστὰ τὰ ἔργα σου Κύριε! ἐντόως ὀλίγου εὐρέθησαν ἔμπροσθεν εἰς τὸν ἄρσανά τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Παύλου· καὶ ἀναβάντες εἰς τὸ Μοναστήριον ἐδιηγοῦντο τὰ γινόμενα εἰς τοὺς ἀδελφούς, δείχνοντες καὶ τοὺς ζεστοὺς ἄρτους ἐκεῖνους, ὅπου ἠγόρασαν, ζεστοὺς ἐτι ὄντας· οἱ δὲ ἀκούσαντες ταῦτα ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν ποιοῦντα παρὰδόξα εἰς δόξαν τῶν ἁγίων του. Αὐτὰ εἶναι ἀδελφοί ἐν Χριστῷ τὰ ἐνθεα ὑπερφυῖ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τοῦ πανοσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου· αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπερθαύματος ἀγγελικὴ πολιτεία του· ὅστις ἐφάνη βλαστὸς βασιλέως Μιχαὴλ καὶ Προκοπίας τῶν θεοστέπων, δόξα τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων κλέος τοῦ ὄρους Ἄθω, καὶ τῆς ἐπωνύμου αὐτοῦ Μονῆς καύχημα, καὶ περιφανέστατον ἐγκαλλώπισμα· εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ ἐγκαυχῶνται οἱ ἀσκούμενοι ἐν τῇ αὐτοῦ Μονῇ ὡς εἰς σχολεῖον ἀρετῆς· ἕνα μὲν διὰ τὴν ἱσαγγελον

(α) Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀλήθεια, καὶ τὸ ψεῦδος ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ ἐλεγχθῇ διότι ὁ ἅγιος Παῦλος ἐκοιμήθη ἐν τοῖς χρόνοις Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα. Μετὰ ἔτη 70 : καὶ πρὸς ἀπὸ τὸ ἔτος Μιχαὴλ ῥαγκαβέ : 810 : ἔως 810 : 70 : Πῶς λοιπὸν ἤθελε διαρκεῖς ἔως τοῦ ῥωμανοῦ : 940 : ὕστερον, νὰ μανθάνῃ τοὺς υἱοὺς του μαθήματα, καὶ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὰ τίμα ἔξω· καὶ ἄλλα· καὶ νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν Μονὴν Σηροποτάμου ἐπὶ τῶν ἐν ὕδασι φαινομένων ; ἀντὶ τῆς Παλλήνης ἐν Κασάνδρῃ ἣν ἔκτισεν Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος, υἱὸς Ἀνδρονίκου ἀδελφοῦ Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου, καθὼς τὸ χρυσόβουλλόν του σώζεται ἐν τῇ Μονῇ τοῦ ἁγίου Παύλου· καὶ μετέτρεψαν αὐτὸ ἀντὶ Παλλήνης, Μονῇ Σηροποτάμου· καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρχοντος ἐπιστάτου τοῦ ἁγίου Παύλου· τερατολογήματα ἀνύπαρκτα πάντη.

αὐτοῦ πολιτείαν, καὶ ἄλλο διὰ τὴν ἐκ βάθρων ἀνέγερσιν τῆς Μονῆς· καὶ τρίτον διὰ τὴν κατ' ἄμφο προστάτην, ἀρωγὴν καὶ βοήθειαν· ὅτι οὐ μόνον σωματικῶς προνοεῖται κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ ἀνάγκας προφθάνων καὶ βοηθῶν εἰς κατεπιγεύουσιν ἀνάγκην καὶ χρεῖαν ἐπικουρῶς καὶ ἀντιλήπτωρ γενόμενος· ἀλλὰ καὶ ψυχικῶς πάντοτε προῖσταται προμηθεύμενος τοὺς ἐνασκουμένους ἐν αὐτῇ τῇ Μονῇ ἀδελφούς, διὰ τῶν αὐτοῦ ἀκοιμητῶν ἱεσίων καὶ δεήσεων. Πλὴν οὐχὶ μόνον νὰ ἐγκυγχῶνται εἰς αὐτὸν ὡς κτίτορα καὶ προστάτην τους· ἀλλὰ καὶ νὰ φυλάττωσι τὰς ὑποθήκας του· καὶ διατάξῃ ὅπου ἀφῆκε καὶ παρέδωκε νὰ φυλάττονται μιμούμενοι κατὰ δύναμιν τὰς ἀρετὰς καὶ πολιτείαν του· διότι καὶ ὁ ἅγιος εὐφραίνεται μάλλον εἰς τὴν μίμησιν τῶν ἀρετῶν του, ἥτις προξενεῖ εἰς αὐτοὺς μεγάλην ὠφέλειαν· ὅθεν πρέπει νὰ μιμῶνται τὴν ταπεινώσιν ἐκείνου, τὴν πρᾶοτητα· ἀτέλειαν, ἐγκράτειαν, προσευχὴν, ἀγρυπνίαν, ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους, ὑπακοήν, καὶ ζῆλον εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ ἅπλως εἰς ὅλας τὰς ἀρετὰς ἐκείνου, καὶ ἔνθεα κατορθώματα, ἵνα μὴ ματαίως κυγχῶνται, ἀλλέως πολιτευόμενοι μὲ καταφρόνησιν τῶν ὑποθηκῶν του.

Ἡδὺτερόν.

Σὺ δὲ ὦ Πάτερ Ποιμὴν, Προστάτα, ἔφορε, καὶ πολιοῦχε ἡμῶν Παῦλε Πανόσιε, ὁ παριστάμενος ἐν παρρησίᾳ τῷ ἀστέκτῳ Θρόνῳ τῆς ὑπερουσίου Θεαρχίας, τῆς Ζωαρχικῆς ἐνιαίης Τριᾶδος, πεπλουτισμένοις χαρίσμασιν ὑπερτάτοις ποικίλοις πρέσβευε δυσωπῶν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σὼν φοιτητῶν, ὡς πλουτῶν τῶν αἰτημάτων ἐκπλήρῳσιν· παρασχεῖν ἡμῖν πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα. Ἴδε τὴν τάλαιπωρίαν καὶ κάκωσιν ἡμῶν κατατρυχομένων, καὶ δεδυναστευομένων ἐκπολεμίων ἐχθίστων ὄρατῶν καὶ ὁρατῶν, καὶ διάλυσον τὴν σκληρὰν ὀδύνην τῆς τυραννικῆς δυναστείας, ἐπαπειλουμένοις ἡμῖν παντελῇ ὀλεθρῳ· διάρρηξον τὰς ἐνέδρας τοῦ δεινοῦ βελιάρ· σύντριψον τοῦτου τὴν ἀνίσχυρον ἰσχύ· Ὑψωσον κορυφὰς τῶν πανηγυριστῶν σου εἰς ἐντροπὴν νοουμένην τῶν ἀκηράτων διαμενόντων ἐντροφημάτων, πρὸς ἐκλογὴν ἀρετῆς, μὲ παντελῇ ἀποστροφῇ τῶν πταισμάτων ὧν πλημμελοῦμεν λυποῦντες τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐποπτεύων ἡμᾶς εὐμενῶς, καὶ διεξάγων τὸν βίον ἡμῶν πρὸς τὰ φίλα Θεοῦ καὶ εὐάρεστα· δέξαι τὴν προθυμίαν καὶ παῦσαι τὴν καταγιγὰς τῶν διαφορῶν καὶ πολλῶν παθῶν καὶ πειρασμῶν τῶν προξενούντων ἡμῖν τοῖς τάλαιπῶροις καὶ ἀσθενέσι ἱάλυν ἁλλεκατὰ ἡλῶν δεινῶν· δέξαι εὐμενῶς τὰ ἐφύμνια, καὶ ἐγκώμια ἅπερ διὰ τὸν πρὸς σὲ ἐνθερμον πόθον τολμώντες, ὑπὲρ δύναμιν σοῦ προσφέρομεν. Ναὶ θεῖε πάτερ Παῦλε Πατὴρ ἡμῶν ποδηγέτα, καὶ ὑψηγῆτά ἀκριβέστατε, μεσίτα πρὸς Θεὸν ἀνεπαίσχυντε· ὅπως διὰ τῶν σὼν εὐπροσδέκτων ἱεσίων καὶ δεήσεων καταξιωθῶμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι τῆς θείας χάριτος, καὶ διὰ τῆς ὁποίας δυνηθῶμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὰς παγίδας καὶ ἐνέδρας τοῦ πονηροῦ καὶ διανύσωμεν εἰρηνικῶς τὸ πολυτάραχον τοῦ βίου πελάγους· καὶ διὰ τῆς ἐνταῦθα εἰρη-

νικῆς ζωῆς, πρὸς τὴν ἔκτισε ἀίδιον μακαριότητα, καὶ ἄληκτον χαρμονὴν καταντήσωμεν· χάριτι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν ᾧ ἡ δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν.

Γνωστοποιήσεις περὶ τοῦ θεοῦ τοῦ ὁσίου Πάβλου.

Μετά την άλωσιν τῆς βασιλείδος τῶν Πόλεων τὸ γένος τὸ ἡμέτερον βαρβαρωθέν ἀπὸ τὴν δεινὴν τυραννίδα, ἀπερισπάρτους ἔγραψαν τινὲς ὑπομνήματα τινὰ ἐσφαλμένα καὶ κατὰ τοὺς χρόνους καὶ κατὰ τὴν διαγωγὴν, περὶ τῶν ὁποίων ὁ καιρὸς δὲν μᾶς τὸ συγχωρεῖ νὰ διηγούμεθα. Ἐν δὲ μόνον περὶ τοῦ βίου τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ κείτορος δύο Μονῶν Ξηροποτάμου, καὶ τῆς ἐπωνύμου αὐτοῦ οὐτινος βίος ἐντελής, εὐληπτος μὲ εὐφράδειαν οὔτε εἰς ἑλληνικὴν φράσιν εὐρίσκεται καὶ ὁ τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου καὶ Ἀθανασίου τῶν ἐν Ἀθῶν εὐρίσκεται, οὔτε εἰς ἀπλὴν διάλεκτον ἀληθῶς μὲ σαφηνεῖαν εὐρίσκεται ἀλλὰ θέλοντες τινὲς τιμῆσαι τὸν ἅγιον, καὶ τὴν Μονὴν του, ἔγραψαν συγγέοντες τὴν διήγησιν ἐκπηδῶντες ἀπὸ τὰ ἔτη τῆς βασιλείας Μιχαὴλ τοῦ Ραγκαβῆ. 811 : εἰς τὴν βασιλείαν Ρωμανοῦ Δεκατηνοῦ ἔτη. 950 : καὶ προσποιοῦσι τὸν ὅσιον Παῦλον ζῆσαντα : 150 : καὶ πρὸς χρόνους σχεδόν· εἶτα ἐν τυχόντες εἰς τὸν βίον τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου ὁσιον τινὰ Παῦλον Ξηροποταμίτην ὅστις διενέχθη μὲ τὸν ὅσιον Ἀθανάσιον περὶ πρωτείων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰωάννου Τοιμισκῆ· ἐν ἔτει 975· ἐποίησαν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι Παῦλον· ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν πρῶτον ἔτη 811 ἀκμάσαντα· ἄχρι τοῦ Νικηφόρου Φωκά καὶ Ἰωάννου Τζιμισκῆ, 975 : παρέρχονται χρόνοι : 164 : 5· ὅθεν ἀντὶ τοῦ τιμῆσαι τὸν ἅγιον Παῦλον προξένησαν ἀτιμίαν, καὶ δυσπιστίαν εἰς αὐτόν· καθὼς καὶ τὴν ἰδίαν τῶν Μονῶν θέλοντες ἀποδείξει διὰ τὰ παρὰ τοῦ Ρωμανοῦ Δεκατηνοῦ παρέλαβον τὸν τίμιον σταυρόν, καὶ κατ' ἔτος ἐοτέλλετο εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς ὑψώσεως κατὰ τὴν α' Αὐγούστου, καὶ πάλιν ὑπέστρεφεν εἰς τὴν Μονὴν Ξηροποτάμου προξένησαν τραγέλαφιον γέλωτα· καὶ δυσφημίαν· διότι ἕνεκα τῶν ἀσθενειῶν ὅπου συμβαίνουναι τὸν Αὐγουστον μῆνα ἐγίνετο πρόδοδος τῶν τιμίων ξύλων καὶ περιήρχετο ὀήμας καὶ παλάτια, καὶ οἴκους καὶ ἐργαστήρια χάριν ἁγιασμοῦ, καὶ νόσων δραπέτευσιν καὶ ὑγίαν βυζαντινῶν ἄχρι τῆς ἐορτῆς τῆς ὑψώσεως, ἔπειτα ἐφυλάττετο εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον, καθὼς φιλαλήθως φαίνεται εἰς τὰς ἱστορίας. Ἐκ τούτων λοιπὸν συγγέται ὁ βίος τοῦ ἁγίου Παύλου, καὶ ἀντὶ τιμῆς προξενεῖται δυσπιστία, καὶ ἀμφιβολία, καὶ εἰς τὸν ἅγιον, καὶ εἰς τὸ τίμιον σταυρόν. Ἐπειδὴ θεία χάριτι τὸ γένος τῶν πικρῶν ἑλλήνων εὐδοκίμησεν εἰς τὴν μάθησιν, καὶ σχολεῖα μαθημάτων, καὶ μαθητῶν πανταχόθεν συνεστήθησαν, καὶ τὰ ἔτη τῶν παρεφηκότων βασιλέων χριστιανῶν ἄκρως ἐξερευνήθησαν, ἄνδρες μαθηματικοὶ πολυπραγμονήσαντες εὗρον τὸ ἀσφαλὲς τῆς τε χρονολογίας, καὶ βίου καὶ πρώτου ὁσίου Παύλου υἱοῦ τοῦ Μιχαὴλ

Ραγκαβὲ βασιλέως, ἀδελφοῦ δὲ Ἰγνατίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· καὶ διὰ προτροπῇ τοῦ Πατριάρχου Ἰγνατίου ἐπέμφθη εἰς Σερβίαν κήρυξ ὁ θεῖος Παῦλος, καὶ ἐπιστρέφων ἐδωρήθησαν αὐτῷ τίμια ξύλα καὶ ἡ εἰκὼν Θεοδώρας βασιλοσσης ἀφλέκον· καὶ ἄλλα ἱερὰ κειμήλια· καὶ διὰ τοῦ Ἰγνατίου πατριάρχου ἐγκαινιάσθη ὁ Ναὸς τοῦ Ξηροποτάμου, καὶ οὐχὶ διὰ Φυλάκτου τοῦ παρανόμως πατριαρχεύσαντος καὶ ἀσέμνως καὶ καταφρονητικῶς τὸ ποίμνιον ποιμάναντος κατὰ τοὺς ἱστορικούς· καὶ διὰ τὸ μὲν α' Παῦλος ἱερωσύνην δὲν ἔλαβε καθὼς καὶ ὁ ἅγιος Σάββας καὶ Ἀθανάσιος Λαύρας καὶ ἄλλοι πολλοί· ὁ δὲ β'. καὶ ἱερωσύνην εἶχε, καὶ διενέξεις ἐποίησε περὶ τοπίων ὁρίων Ξηροποτάμου καὶ Βουλευτηρίων, καθὼς σώζονται τὰ ἐγκλητικά αὐτοῦ γράμματα νῦν· τοῦ δὲ πρώτου οὐδὲν ὑπόμνημα σώζεται, ἀλλ' ἐκ μόνης παραδόσεως ὁ βίος του διαβαίνει· τοῦ μὲν ἐν ἔτει 812· τοῦ δὲ 975 : Καὶ ἰδοὺ καταγράφονται τὰ ἔτη ἐνὸς ἐκάστου τῶν βασιλέων εἰς πίστωσιν.

Μιχαὴλ ῥαγκαβὲ κουροπαλάτης ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει :	2	813	μήνας	1
Λέων ὁ Ἀρμένιος εἰκονομάχος	»	»	7	820 5 2
Μιχαὴλ ὁ Τραυλός	»	»	8	825 9 3
Θεόφιλος εἰκονομάχος	»	»	12	847 3 4
Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρα ὁρθόδοξοι	»	»	25	867 9 5
Βασίλειος Μακεδὼν	»	»	21	889 10 6
Λέων ὁ σοφός	»	»	22	911 3 7
Ἀλέξανδρος Βασιλείου υἱός	»	»	1	912 3 8
Κωνστ. υἱὸς Λέοντος μετὰ Ρωμανοῦ 25 : ἡ μόνος του	47	959		9
Ρωμανὸς ὁ νέος	4	963	5	10
Νικηφόρος ὁ Φωκάς	6	969	6	11
Ἰωάννης Τζιμισχῆς καὶ ὁ Νέος Παῦλος	6	975	4	12

158

ὥστε ὁ μὲν πρῶτος ὅσιος Παῦλος ἐν ἔτει 813

ὁ ῥωμανὸς ἦτον ἐν ἔτει 950 : ὁ β' Παῦλος 208 ἀπέρασαν.

Ἐκ τούτων δεικνύται ὅτι οὐτε ὁ Ρωμανὸς ἦτον ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ ὁσίου Παύλου ὡς λίαν μεταγενέστερος· οὐτε ὁ δεύτερος Παῦλος ἦτον ὁ εἰς καὶ ὁ αὐτὸς μετὰ τσαυτὰ ἔτη 208 : ἀλλ' ἕτερος συνώνυμος τοῦ πρώτου, Ξηροποταμίτης καλούμενος.

ἀπὸ μὲν τοῦ Μιχαὴλ ῥαγκαβέ, ἕως ῥωμανοῦ παρῆλθον ἔτη 158.

ἀπὸ δὲ τοῦ Μιχαὴλ ῥαγκαβέ, ἕως Ἰωάννου Τζιμισχῆ ὁποῦ ὁ ἕτερος Παῦλος ἔκαμε κρισιολογίας μὲ τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον καὶ μετὰ Βουλευτήρια ἐπέρασαν ἔτη 208.

Ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἱερὰ καὶ Σεβασμία Σταυροπηγιακὴ Μονὴ
τοῦ Ἀγίου Παύλου.

Δρ. 50